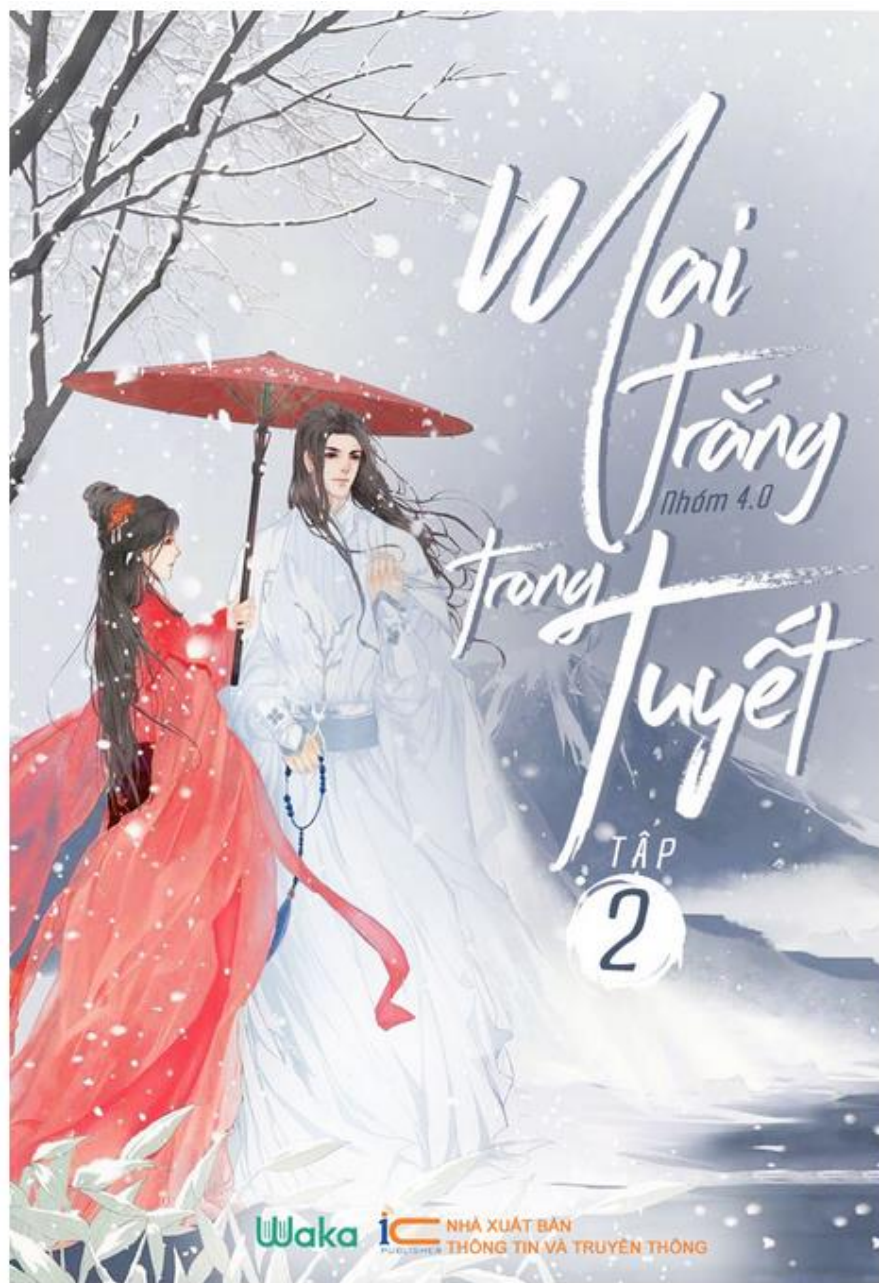

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Chịu trách nhiệm xuất bản, nội dung

Giám đốc - Tổng biên tập:

TRẦN CHÍ ĐẠT

Biên tập nội dung:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - BÙI HỮU LỘ

Biên tập sách điện tử:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - BÙI HỮU LỘ

Thiết kế bìa:

MI MI

Tác giả:

NHÓM 4.0

Liên kết xuất bản

CÔNG TY CỔ PHẦN BẠCH MINH

Đ/C: P804, Tầng 8, Tòa nhà VET, số 98 Hoàng Quốc Việt, Cầu
Giấy, Hà Nội

ĐT: 024.37554190

Số xác nhận đăng ký xuất bản: 2639-2019/CXBIPH
/2-99/TTTT

Số quyết định xuất bản: 84/QĐ-NXB TTTT ngày 21 tháng 11
năm 2019

Nộp lưu chiểu quý IV năm 2019.

ISBN: 978-604-80-4029-1

Mục lục

Chương I: Đại hôn

Chương II: Động phòng hoa chúc (1)

Chương III: Động phòng hoa chúc (2)

Chương IV: Hạnh phúc là gì?

Chương V: Kinh ngoại sơn trang

Chương VI: Kể sum vầy, người lẻ bóng

Chương VII: Đêm xuân một khắc ngàn vàng

Chương VIII: Hạnh phúc giản đơn

Chương IX: Bất cứ nơi nào là đất của Dương Thiên Vũ ta, đều sẽ có loài hoa nàng thích

Chương X: Cẩm huynh không được cười trước mặt người khác

Chương XI: Nàng không được phép quan tâm nam nhân nào khác

Chương XII: Chuyện cũ của Lâm Vũ Vương gia

Chương XIII: Hồi phủ

Chương XIV: Ta phải trở thành nữ nhân lợi hại

Chương XV: Phu nhân nói gì cũng đúng

Chương XVI: Hoàng cung

Chương XVII: Dung phi

Chương XVIII: Màn kịch lớn bắt đầu

Chương XIX: Cung oán

Chương XX: Kể đa tình tự mình vương khổ

Chương XXI: Tin tức động trời

Chương XXII: Thiên long xuất thế, vũ động càn khôn

Chương XXIII: Tình hình ngày càng xấu đi

Chương XXIV: Tiên y

Chương XXV: Gút thắt không thể tháo mở

Chương XXVI: Huynh đã bao giờ nói dối ta chưa?

Chương XXVII: Tâm tư của hoàng hậu

Chương XXVIII: Nặng - Nhẹ

Chương XXIX: Vi Phương hội quán

Chương XXX: Về Mai phủ

Chương XXXI: Ta nhất định sẽ khả hoàn trở về

Chương XXXII: Mễ Lan

Chương XXXIII: Kinh tâm

Chương XXXIV: Đường hầm bí mật

Chương XXXV: Hàn Dạ

MAI TRẮNG TRONG TUYẾT

(TẬP 2)

THỰC HIỆN: SOPHIA MẶC - NHIÊN

Chương I

ĐẠI HÔN

N gày mai, hôn lễ sẽ diễn ra.

Nhưng, hai ngày trời tìm kiếm, nàng không có thêm chút thông tin gì về gã ăn mày kia. Hôm nay, dù Mễ Lan và Xuân Nhi ra sức phản đối, Tiểu Duệ vẫn quyết định ra ngoài phát đồ ăn và áo ấm cho những người ăn xin đang thập thò trong con ngõ nhỏ gần Mai phủ. Hàng người nối dài, rất trật tự. Tiểu Duệ lặng lẽ phát đồ ăn và áo ấm cho từng người, từng người một.

Đến một ông lão già yếu, run rẩy trong chiếc áo rách nát, ngoài áo bông và đồ ăn, Tiểu Duệ đặt thêm vào tay ông lão một thỏi bạc vụn. Lão nhân đột nhiên òa khóc nức nở.

- Tiểu thư, đội ơn tiểu thư. Nếu không có tiểu thư, lão làm sao sống qua được mùa đông này? Tiểu thư!

Ánh mắt ông lão nhìn nàng như có tia sáng, khiến Tiểu Duệ có chút hoảng hốt, nàng mỉm cười.

- Nhà ông còn mấy người?

Ông lão lắc đầu.

- Lão chỉ có một đứa con trai, nhưng năm ngoái con trai lão đã

chết ngoài biên thù, lão lại bị kẻ xấu hãm hại, bị biến thành kẻ không nhà, không còn người thân nữa.

Nói đến đây, ông ta càng khóc nức nở.

- Vậy ông hãy ở lại Mai phủ chăm sóc cây cối đi. Dù ở đây không giàu có gì nhưng ông cũng có chỗ ăn, chỗ ở.

Ông lão run rẩy giơ tay ra, như muốn nắm lấy tay Tiểu Duệ, nhưng bàn tay gầy gò, bần thủ dừng lại giữa không trung. Đột nhiên ông ta quỳ sụp xuống.

- Tiểu thư, đội ơn tiểu thư!

Tiểu Duệ vội vàng đỡ ông lão dậy, sai người dìu ông vào trong Mai phủ, bảo quản gia sắp xếp nơi ở và công việc cho ông ta.

Sau khi xong việc, nàng dẫn theo vài hộ vệ đi dạo quanh mấy khu phố gần Mai phủ. Mấy khu phố này đều là phủ của quan lại nên an ninh cực kỳ tốt, cũng rất ít người qua lại, hai bên đường còn trồng hoa khiến khung cảnh mùa đông ảm đạm có sức sống hơn hẳn.

Tiểu Duệ cúi đầu, lặng lẽ nhìn bước chân của chính mình. Đôi hài màu hồng phấn thêu hoa tường vi tinh xảo chậm chậm bước trên con đường nhỏ. Có phải nàng đã nghĩ quá nhiều, quá nhạy cảm rồi không? Đêm đó, người ăn mày không tới, mấy ngày nay cũng không thấy, có lẽ hắn đã bị nàng dọa sợ rồi. Còn nữa, ông lão hôm nay cũng gọi nàng hai tiếng “tiểu thư” đầy nghẹn ngào, cũng ánh mắt nhìn nàng như phát ra tia sáng như thế. Có lẽ gã ăn mày ấy chỉ là cảm kích nàng đã cho y tiền mà thôi. Còn lời của Thái Khanh quận vương, có gì mà nàng phải nghĩ nhiều như thế chứ? Mỗi một người đều có vô vàn mối quan hệ, đặc biệt với thân phận của nàng trước đây,

quen biết, thậm chí thuở nhỏ chơi đùa cùng bọn họ thì có gì lạ? Tại sao nàng phải để tâm? Có phải chỉ vì bản thân không còn nhớ nổi những việc xảy ra trong quá khứ nên giờ đây nhìn gì, nghe gì cũng thấy lạ lùng, nghi hoặc?

Một cái bóng lao thẳng về phía Tiểu Duệ, hộ vệ phía sau vội vàng kéo nàng lại, Tiểu Duệ sững sốt, suýt ngã. Đến khi mọi người nhìn kỹ lại thì hóa ra là một đứa trẻ vừa từ trong nhà lao ra. Đứa bé tầm sáu, bảy tuổi mặc bộ váy màu hồng phấn, tóc búi cao hai bên, nhìn vô cùng đáng yêu. Vừa lúc đó cũng có một đứa trẻ từ trong nhà chạy ra, thấy cảnh tượng trước mặt thì khựng lại. Đứa trẻ mới tới là một bé trai chỉ tầm bảy, tám tuổi mặc áo màu lục, chắc do nô đùa nên khuôn mặt ửng hồng. Bé gái có vẻ hoảng sợ, thấy mấy người lớn đang nhìn mình chằm chằm, đột nhiên òa khóc. Bé trai lập tức chạy lên, nắm lấy cánh tay bé gái, đứng chắn trước nó và mấy người Tiểu Duệ.

- Mấy người là ai? Tại sao lại dọa Duệ Nhi sợ?

Tiểu Duệ giật mình, bé gái kia có tên giống nàng? Nàng ra dấu cho mấy hộ vệ lùi lại một chút, một mình tiến lên mấy bước.

- Xin lỗi, bọn ta không cố ý đâu!

Bé trai vẫn có vẻ rất cảnh giác; bé gái đứng sau lưng nó thò đầu ra, đôi mắt mở lớn, tròn xoe, tò mò quan sát. Tiểu Duệ mỉm cười.

- Muội muội, muội không sao chứ?

Bé gái thấy dáng vẻ dịu dàng của Tiểu Duệ thì không khóc nữa, lên tiếng.

- Tỷ là ai?

- Ta? - Tiểu Duệ trở vào mình. - Ta tên Mai Tư Duệ, nhà ta ở đằng kia kia.

Nhìn theo ngón tay của nàng, khuôn mặt đứa bé bỗng sáng bừng lên.

- Nhà đó có nhiều đèn lồng đỏ. Nhũ mẫu bảo tiểu thư Mai gia sắp xuất giá. Có phải là tỷ không?

- Đúng vậy.

- Ha. - Đứa bé nắm lấy tay bé trai. - Tuân ca, sau này ta cũng sẽ gả cho huynh.

- Được. - Đứa bé trai lên tiếng, đầy kiên định.

- Tiểu thư, tiểu thư!

Vừa lúc ấy một người phụ nữ chạy ra, thấy hai đứa trẻ thì vẻ căng thẳng, hốt hoảng trên mặt bà ta mới thả lỏng.

- Tiểu thư, mau về thôi.

Bà ta hơi nhún người chào Tiểu Duệ, sau đó nắm tay hai đứa trẻ, dắt vào nhà. Tiểu Duệ ngơ ngẩn nhìn hai đứa bé xinh xắn như tiên đồng ngọc nữ đó, một lúc sau mới tiếp tục bước đi. Tại sao trẻ con lại có thể vừa khóc đã cười? Tại sao trẻ con luôn vui vẻ, hạnh phúc?

Là bởi chúng đơn thuần, nghĩ gì nói đấy, muốn gì nói đấy, không như người lớn. Nàng nhắm hờ hai mắt, cảm nhận ngọn gió lạnh lẽo vờn quanh da mặt. Có lẽ, nàng đã nghĩ quá nhiều rồi. Phải chăng nên sống như một đứa trẻ để đón nhận hạnh

phúc cuộc sống ngắn ngủi này ban tặng?

Tiếng kèn trống tưng bừng khắp mấy con phố. Lâm Vũ vương gia mặc hỷ phục, ngồi trên lưng ngựa trắng. Một hàng dài người đi phía sau. Trong kiệu hoa, Tiểu Duệ ngồi, hai tay đặt lên đùi, nàng he hé mắt nhìn qua khe hở chiếc khăn trùm đầu. Bên ngoài thật náo nhiệt. Chiếc kiệu chòng chành theo nhịp bước của phu khiêng kiệu. Cả kinh thành hôm nay đều háo hức trước hôn lễ của vị vương gia duy nhất đương triều, hơn nữa, hôn lễ này lại do chính đương kim hoàng thượng ban, dĩ nhiên càng long trọng, càng tôn quý.

Hai bên đường, rất nhiều người đứng xem cảnh náo nhiệt, hàng người gánh của hồi môn đi kéo dài hết cả con phố, cực kỳ xa hoa. Không ít tiểu cô nương ngẩn ngơ dõi theo hôn lễ, ước mơ mình là vị tân nương ngồi trong kiệu hoa kia, tìm được bạch mã hoàng tử của đời mình.

Mặc dù phụ mẫu hai bên đều không còn, nhưng nghi lễ vẫn cần thực hiện không thiếu bước nào. Chưa kể hôm nay vương phủ có vô số khách quý, đều là vương tôn, quý tộc, quan lại. Đặc biệt còn có một vị khách mời cực kỳ quan trọng - hoàng thượng.

Buổi tối, vương phủ đèn lồng sáng rực, trên đài cao, đội ca vũ đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ đợi có lệnh sẽ khai diễn. Quan khách cũng ngồi bên mâm tiệc, vui vẻ trò chuyện. Lúc này Trương công công mới tiến vào, hô to “Hoàng thượng giá đáo”. Tất cả lập tức quỳ xuống nghênh đón thánh giá. Hoàng thượng tiến lên, đưa tay đỡ Dương Thiên Vũ và Lâm Tư Duệ. Đây là lần đầu tiên Tiểu Duệ nhìn thấy hoàng thượng, nàng có chút kinh ngạc. Người này rất giống Dương Thiên Vũ. Được biết, hai

người họ vốn không cùng mẫu thân, có lẽ họ giống tiên hoàng. Vậy thì, tiên hoàng năm xưa chắc chắn rất xuất chúng, nên giờ các con trai của ngài đều tuấn mỹ phi phàm, lại tài ba xuất chúng. Đúng là long phụ sinh long tử.

Đến khi Dương Thiên Vũ hơi giật tay áo nàng, Tiểu Duệ mới giật mình nhớ ra, vội cúi đầu, mắt nhìn xuống mũi giày. Long nhan há có thể tùy tiện nhìn chăm chăm như thế? Lúc này, một giọng nói trầm ấm mà uy nghiêm vang lên trên đỉnh đầu Tiểu Duệ.

- Mau bình thân, nào, qua đây.

Nói rồi hoàng thượng thân mật dắt tay Dương Thiên Vũ và Tiểu Duệ qua bàn tiệc. Hoàng đế ngồi ở vị trí chủ tọa. Phía bên phải là Dương Thiên Vũ, ngồi ngay bên cạnh hắn là Tiểu Duệ. Phía bên trái là Trần Hiền phi. Hiền phi là phi tần được hoàng thượng sủng ái nhất hiện nay. Có thể nói, tôn quý chỉ sau hoàng hậu nương nương. Hôm nay hoàng thượng cũng đặc biệt dẫn theo Hiền phi đến vương phủ chúc mừng hôn lễ của vị vương gia duy nhất đương triều, đủ thấy ngài sủng ái phi tần này thế nào. Nghe nói Hiền phi là quý nữ của một vị quan ngũ phẩm. Vì cha nàng phẩm cấp không cao nên dù được hoàng thượng sủng ái hết mực, nàng cũng chỉ có thể giành được ngôi vị Hiền phi mà thôi.

Nghe kể về Hiền phi đã nhiều, hôm nay Tiểu Duệ mới có cơ hội nhìn thấy. Quả là nữ nhân được hoàng thượng sủng ái thì không thể tầm thường được. Hiền phi dung mạo như hoa như ngọc, yếu điệu dịu dàng, toàn thân toát lên vẻ tôn quý vô cùng. Tự nhìn lại mình, Tiểu Duệ có chút bùi ngùi. Nàng cũng có thể coi là xinh đẹp, nhưng so với khí chất kia, đúng là so gà với hạc, thật không sánh nổi.

Sau mấy tuần rượu, hai má Hiền phi ửng hồng, dáng vẻ lại càng kiều mị, nàng bước lên mấy bước, xin hoàng thượng cho góp vui một tiết mục nho nhỏ chúc mừng hôn lễ của vương gia. Hoàng thượng ân chuẩn. Thị nữ của Hiền phi lập tức tiến lên, dâng cho nàng một chiếc cổ cầm. Hiền phi ôm đàn, bước lên đài. Mọi người lập tức dừng đũa, chăm chú chờ xem. Hôm nay Hiền phi mặc một bộ váy dài màu trắng, trên tóc cài cây trâm hồng ngọc, giữa trán điểm một đoá hải đường, dường như trang điểm càng đơn giản càng toát lên khí chất của nàng. Những ngón tay thon dài như búp măng lướt trên dây đàn. Dây đàn như có thần, mỗi âm thanh phát ra sống động như thật. Này tiếng gió vi vút reo ca. Này tiếng suối khi trong trẻo réo rắt, lúc trầm hùng cuộn cuộn. Chỉ bảy dây đàn mà muôn cung muôn bậc, khiến người nghe như lạc vào cõi tiên.

Đến tận khi tiếng đàn dừng một lúc lâu, mọi người như mới bừng tỉnh khỏi mộng đẹp, tiếng vỗ tay lập tức dội vang như sấm. Hiền phi mỉm cười dịu dàng, quả không hổ chữ “Hiền”. Nàng nhắc vạt váy trắng như cánh hạc, chậm rãi bước xuống đài, tới ngồi lại vị trí bên trái hoàng thượng. Hai má Hiền phi vẫn ửng ửng hồng, đôi mắt đen láy như lấp lánh ánh nước, Tiểu Duệ nhìn như mê như say. Một lúc lâu sau, cũng biết nhìn Hiền phi như thế là thất lễ, nàng mới thu hồi ánh mắt, lén lút thở dài một hơi.

Bất giác, bàn tay giấu dưới bàn bị nắm lấy, hơi ấm từ lòng bàn tay to lớn truyền qua khiến Tiểu Duệ có chút giật mình. Nàng quay qua nhìn, thấy gương mặt anh tuấn của Dương Thiên Vũ cũng đang nhìn mình. Tiểu Duệ đột nhiên buột miệng hỏi.

- Thiên Vũ, có phải ta rất xấu xí không?

Chương II

ĐỘNG PHÒNG HOA CHÚC

(1)

Hắn có chút bất ngờ trước câu hỏi của nàng. Nhưng ngay lập tức, bàn tay hắn siết chặt tay nàng hơn một chút. Hắn khẽ mỉm cười, ánh mắt ôn nhu như nước nhìn nàng.

- Mẫu đơn có vẻ rực rỡ của mẫu đơn, nhưng hoa mai lại có vẻ thuần khiết chỉ hoa mai mới có. Mỗi hoa một sắc, mỗi người một vẻ. Trong lòng ta, Tiểu Duệ mãi mãi là bông hoa đẹp nhất!

Tiểu Duệ cúi đầu, hai má nàng dần ửng đỏ, lời nói đôi lúc cũng có thể khiến người ta say như rượu. Đúng vậy, đối với nữ nhân, chẳng cần đẹp hơn ngàn vạn người, chỉ cần là người đẹp nhất trong lòng người mình yêu là đủ.

Sau tiết mục biểu diễn của Hiền phi là màn bắn pháo hoa. Từng chùm pháo hoa rực rỡ nở bung trên nền trời đen thẫm, cực kỳ diễm lệ. Dương Thiên Vũ vẫn nắm chặt tay Tiểu Duệ, cùng nhìn ngắm pháo hoa. Phía bên kia, hoàng thượng và Hiền phi cũng trao nhau ánh nhìn âu yếm.

Trong căn phòng được trang trí với gam màu đỏ là chủ đạo, Tiểu Duệ e lệ nhìn nam nhân nàng tưởng chừng đã rất quen thuộc kia. Cả hai lúc này đã ngà ngà say, Dương Thiên Vũ dùng cả hai tay nắm tay nàng, bàn tay to lớn bao trọn bàn tay nhỏ bé của Tiểu Duệ. Hắn nhìn nàng, ánh mắt thâm tình.

- Tiểu Duệ, hôm nay nàng thật đẹp!

- Tại huynh say rồi nên mới khen ta đẹp đúng không?

Hắn phì cười, vươn tay xoa đầu nàng.

- Ngốc!

Nói rồi, hắn rót hai chén rượu đầy, đưa qua cho nàng một chén. Rượu hợp căn, biểu trưng hai người từ nay vĩnh viễn gắn bó, vĩnh viễn là một thể. Vòng tay qua nhau, cùng uống chén rượu nồng, nồng nàn như tình cảm lứa đôi. Uống xong rượu, Tiểu Duệ có chút lúng túng nhìn Dương Thiên Vũ. Nàng không còn mẹ để dạy những điều trong đêm tân hôn nhưng bà mối cũng có nói qua. Nghĩ đến những lời bà mối nói, hai má Tiểu Duệ lại nóng bừng.

Hắn đứng dậy, cầm tay nàng, chậm rãi dắt nàng tiến về phía giường ngủ rộng lớn được trang trí hoa lệ kia. Tim Tiểu Duệ đập như trống dồn, toàn thân nàng có chút run rẩy. Quả thực rất lo lắng. Vì sao lo lắng? Nàng cũng không biết nữa, chỉ biết bản thân không tự chủ được mà cứ run lên. Dường như Dương Thiên Vũ cũng cảm nhận được sự căng thẳng của nàng, hắn vòng tay, ôm lấy vai nàng.

- Đừng sợ, ta không làm nàng đau đâu.

Nghe thấy vậy, không những bớt căng thẳng, nàng càng lo

lẳng hơn, cơ thể run dữ dội. Hắn nhìn sâu vào mắt nàng.

- Tiểu Duệ, nàng sao vậy?

Cổ họng khô rát, khó khăn lắm Tiểu Duệ mới thốt nên lời.

- Thiên Vũ... ta... ta... sợ...

Nói ra thật mất mặt, nhưng quả thật chưa bao giờ nàng thấy sợ hãi như lúc này. Nhìn dáng vẻ như con chim non run rẩy của nàng khiến Dương Thiên Vũ cũng không cầm lòng được, mỉm cười ôn nhu.

- Được rồi, đừng căng thẳng, nếu nàng chưa sẵn sàng thì ta cũng không gấp.

Tiểu Duệ mở to mắt ngạc nhiên nhìn hắn, ý này có phải là...?

- Được rồi, để ta giúp nàng gỡ trang sức ra, yên tâm, ta chỉ làm việc đó khi nàng đã sẵn sàng.

Nói rồi, hắn vươn tay, bắt đầu giúp nàng tháo trâm cài trên tóc xuống. Tân nương là vương phi, trang sức đương nhiên cực kỳ nhiều, nàng đeo còn thấy nặng đầu, vậy mà hắn tỉ mỉ giúp nàng gỡ từng món một, cố gắng không khiến trang sức kéo theo tóc, làm nàng đau. Nhìn dáng vẻ chuyên chú, dịu dàng của hắn, trái tim Tiểu Duệ cũng được thả lỏng đôi chút.

Sau khi tỉ mỉ gỡ hết trang sức đặt xuống bàn trang điểm cạnh giường, hắn lại lấy lược, chải tóc giúp nàng. Tiểu Duệ ngơ ngẩn nhìn những ngón tay thon dài, đẹp đẽ của Dương Thiên Vũ làm mọi việc. Nàng nghe nói, nữ nhân khi được gả đi sẽ phải chăm sóc, hầu hạ phu quân, những việc chải đầu, sửa sang quần áo thế này đáng lẽ phải là nàng làm cho hắn mới đúng.

- Thiên Vũ, hay là để ta tự làm đi.

Hắn chỉ khẽ lắc đầu, giặt chiếc khăn mặt vào chậu nước ấm, rồi ngồi xuống cạnh nàng.

- Lau mặt nào. - Thấy Tiểu Duệ có vẻ muốn tự làm, hắn giữ chặt chiếc khăn, nói tiếp. - Nàng có biết ta mong chờ ngày này bao lâu rồi không? Hãy để ta được chăm sóc nàng, cả đời!

Tiểu Duệ ngoan ngoãn tiếp nhận sự dịu dàng của hắn. Lau mặt xong, hắn còn giúp nàng cởi áo ngoài. Lúc này, chỉ còn mặc tiết y, Tiểu Duệ xấu hổ chui vào trong chăn, kéo chăn đến tận cằm.

- Thiên Vũ, chúng ta mỗi người một chăn nhé.

Lông mày hắn hơi nhăn lại.

- Ta muốn ôm nàng ngủ. Mùa đông lạnh lắm, nàng muốn phu quân của nàng chết cóng sao.

Tiểu Duệ khẽ bĩu môi, trong phòng được đốt lò sưởi ấm áp như vậy, lạnh làm sao được chứ? Nhưng nhìn ánh mắt tội nghiệp như con mèo nhỏ của Dương Thiên Vũ, lại nhớ đến những cử chỉ chăm sóc rất mực dịu dàng của hắn, Tiểu Duệ mềm lòng, kéo một góc chăn ra.

- Vậy thôi nén đi!

Cũng biết Tiểu Duệ vẫn xấu hổ, chưa quen nằm cùng người khác. Mặc dù lúc còn ở nhà trong thôn nhỏ, bọn họ cũng từng ngủ trên một chiếc giường, nhưng ngủ cùng nhau khi ấy và lúc này quả thực khác xa đến một vạn tám nghìn dặm, không thể so sánh được.

Dương Thiên Vũ vươn người, thổi mấy ngọn nến ở gần giường, chỉ để lại một cây nến phía cửa sổ. Trong phòng lúc này không quá tối, cũng không quá sáng, nằm chỗ bọn họ chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ mọi vật. Dương Thiên Vũ nhoài người, chui vào trong chăn. Cánh tay to lớn đột nhiên vươn qua, ôm Tiểu Duệ vào lòng.

- Tiểu Duệ, nàng hãy nói rằng không phải ta đang mơ đi?

Tiểu Duệ bật cười.

- Vương gia, tại sao ngài lại bày ra bộ dạng ngốc nghếch như thế này chứ?

Hắn nghe nàng nói vậy cũng không giận, đáp.

- Có phải ta hạnh phúc quá đến mức phát ngốc rồi không?

Tiểu Duệ hơi dịch người, tìm tư thế nằm cho thoải mái, má nàng áp vào vòm ngực rộng lớn, có thể nghe rõ tiếng trái tim đang mạnh mẽ đập trong lồng ngực kia.

- Thiên Vũ!

- Hửm?

- Ta... cảm ơn huynh!

- Cảm ơn ta? Tại sao?

- Ta cũng không biết nữa.

- Có phải nàng muốn nói yêu ta, nhưng vì xấu hổ nên mới đổi thành cảm ơn ta, đúng không? - Vì trời tối, Tiểu Duệ không thể nhìn thấy điệu cười xấu xa trên môi vị vương gia lúc nào

cũng mang dáng vẻ lạnh lùng, lãnh đạm này.

- Ai thêm!

Tiểu Duệ xấu hổ, vùi mặt vào lồng ngực kia. Hắn không cố trêu đùa nàng nữa, chỉ bật cười khe khẽ.

- Nếu thời gian có thể dừng lại ở giờ khắc này thì thật tốt biết bao.

Một ngọn gió thổi qua khung cửa sổ, khiến ngọn nến khẽ rung động, khiến những hình bóng bỗng nhòe mờ đi, Tiểu Duệ vươn tay, ôm lấy người kia. "Thiên Vũ, chẳng biết từ lúc nào, ta cũng yêu huynh mất rồi." Nhưng nàng chỉ nghĩ vậy, chẳng dám nói ra thành lời.

Tiểu Duệ cảm thấy Dương Thiên Vũ hơi động dậy, nàng vừa ngẩng đầu, nụ hôn của hắn rơi ngay trên trán nàng khiến cả hai có chút bối rối.

- Ta... chỉ định hôn tóc nàng... - Dương Thiên Vũ vội giải thích.

Đột nhiên, chẳng biết dừng khí ở đâu ra, có lẽ vì trời tối, lá gan Tiểu Duệ cũng to hơn, nàng rướn người, đặt môi mình lên môi hắn. Dương Thiên Vũ hơi sững lại, rồi khước môi hắn cong lên, nhiệt tình đáp trả nụ hôn vụng về của nàng. Môi hắn mềm, ấm áp, nhẹ nhàng mút lên bờ môi ngọt như trái dâu của nàng. Rồi, khi nàng không phòng bị, hắn nhẹ nhàng tách răng nàng ra, chiếc lưỡi mềm mại khuấy đảo cảm giác của nàng. Như có quả pháo hoa bùng nổ trong đầu, Tiểu Duệ cảm thấy toàn thân nóng bừng, mềm nhũn. Nàng run rẩy để mặc hắn dẫn dắt trong cảm xúc chưa từng biết đến. Trước đây hai người đã từng hôn, nhưng nụ hôn ấy là bá đạo từ phía hắn,

còn lần này rất khác, nụ hôn mang tính chủ động từ cả hai phía nên Tiểu Duệ vô cùng hợp tác.

Bàn tay to lớn vốn đặt trên lưng nàng bắt đầu không an phận, chậm chậm xoa dọc sống lưng Tiểu Duệ. Nàng vươn tay, toan đẩy hắn ra, nhưng bàn tay nàng đã bị tay kia của hắn bắt lấy, giữ chặt.

- Ngoan, đừng làm loạn!

Giọng nói của hắn lúc này trầm khàn, hơi thở có chút nặng nề. Dù không có chút kinh nghiệm, Tiểu Duệ cũng có thể linh cảm được chuyện gì đang xảy ra.

- Ta sẽ không làm gì đâu, đừng sợ!

Hắn vẫn chỉ lặng lẽ hôn nàng, giống như đang nếm loại quả ngon nhất trên đời, tham lam hết lần này đến lần khác. Bàn tay đặt sau lưng cũng chỉ chậm chậm xoa dọc sống lưng của nàng, không làm gì quá phận. Thấy thế, Tiểu Duệ cũng bớt căng thẳng hơn, nàng nhắm nghiền mắt, để bản thân trôi theo dòng cảm xúc ngọt ngào của nụ hôn mang lại.

Rất lâu sau, tới tận khi Tiểu Duệ cảm thấy vô cùng khó thở, hắn mới rời khỏi môi nàng. Làn môi nóng như lửa của hắn chậm chậm hôn lên má nàng, mí mắt của nàng, rồi dừng lại bên thùy tai. Tiểu Duệ có thể cảm nhận được hơi thở nóng như than của hắn, cảm nhận được có cái gì đó rất lạ đang chậm rãi lan ra trong cơ thể nàng. Nụ hôn của hắn mềm mại, tha thiết đến mức có chút như điên cuồng chiếm hữu bên vành tai nàng. Toàn thân Tiểu Duệ khẽ run lên dưới nụ hôn của hắn.

- Tiểu Duệ, ta yêu nàng!

Hắn nói nhỏ bên vành tai xinh xắn của nàng. Tiểu Duệ không dám nhúc nhích, nàng vừa sợ hãi, không dám tiến lên, lại cũng có chút tham lam, lưu luyến cảm giác lạ lùng mà nụ hôn của hắn mang lại.

Dương Thiên Vũ đặt một nụ hôn phớt lên trán nàng, ôm siết nàng trong lòng, lúc này hơi thở của hắn càng nặng nề, như đang cố gắng kìm nén điều gì đó. Tiểu Duệ vừa ngộ ngộ đầu, toan ngẩng lên nhìn hắn thì đã bị Dương Thiên Vũ giữ chặt.

- Ngoan, đừng động đây, ta khó chịu!

Giọng hắn khàn khàn đi, lúc này, chẳng cần nói rõ, chẳng cần kinh nghiệm, Tiểu Duệ cũng hiểu được hắn đang nói đến điều gì, hai má nàng nóng bừng lên, có lẽ nóng không thua bờ môi của hắn khi này đã hôn nàng. Tiểu Duệ nhắm tịt hai mắt, mạnh mẽ trở người, đưa hai tay quàng qua cổ hắn, hơi rướn đầu lên, đặt đôi môi xinh đẹp lên môi hắn. Toàn thân nàng thả lỏng. Nàng đã sẵn sàng!

Chương III

ĐỘNG PHÒNG HOA CHÚC

(2)

Dương Thiên Vũ lập tức chớp lấy thời cơ, chậm rãi hôn nàng. Đầu lưỡi mềm mại, linh hoạt chiếm đoạt khoang miệng, khiến nàng một lần nữa cảm thấy như toàn thân vô lực, để mặc hắn dẫn dắt.

Bàn tay to lớn, ấm áp nhẹ nhàng xoa lưng nàng, khiến nàng có cảm giác quen thuộc, yên tâm. Sau đó, hắn chậm rãi lần tay ra phía ngang hông, kéo sợi dây buộc áo của nàng. Tiểu Duệ hơi xấu hổ, nghiêng người để áo không tuột khỏi vai. Hắn không nói gì, hai tay lặng lẽ vòng ra sau lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ về, trấn tĩnh. Trong khi đó, bờ môi nóng bỏng rời khỏi môi nàng, trượt xuống cằm cổ trắng như ngọc. Hắn miết mài hôn lên cổ, rồi đến bờ vai yêu kiều, mềm mại của nàng. Mỗi nơi dấu hôn của hắn đi qua, cơ thể Tiểu Duệ giống như viên kẹo, tan ra thành nước. Nàng để mặc hắn chăm chăm hôn xương quai xanh, rồi nụ hôn men dần, men dần xuống. Phải một lúc sau, Tiểu Duệ mới quen dần. Nàng cũng cảm thấy cơ thể nóng bừng, cảm giác rất lạ, vừa như thiếu thốn, vừa như dư thừa điều gì đó, không thể diễn tả thành lời.

Đôi tay nhỏ bám chặt vào tấm lưng rộng lớn, để mặc hắn dẫn

dắt qua mọi cung bậc cảm xúc.

Rất lâu, rất lâu sau, trong căn phòng im lặng, ánh nến chập chờn bên cửa sổ, chỉ còn lại một chút bắc trên giá. Tiểu Duệ nằm im trong vòng tay Dương Thiên Vũ. Hắn dịu dàng vuốt ve tóc nàng. Tiểu Duệ ầm ỨC tố cáo hắn.

- Huynh lừa ta. Rõ ràng đã hứa sẽ không làm gì mà.

Hắn bật cười xấu xa, cúi đầu, đối diện với khuôn mặt nhỏ bé của nàng.

- Tiểu yêu tinh, ta vốn giữ lời, là nàng quyến rũ ta đấy chứ!

- Huynh...

Tiểu Duệ cứng họng, không đáp được, tức giận cắn một cái vào má hắn. Người kia lập tức kêu oai oái.

- Nàng ám sát phu quân.

Tiểu Duệ lập tức vươn tay bịt miệng hắn.

- Im nào, người khác nghe thấy bây giờ.

- Đêm nay bọn họ đã lui ra ngoài hết rồi, không ai nghe thấy chúng ta làm gì đâu.

Tại sao không phải là “nghe thấy chúng ta nói gì” mà lại là “nghe thấy chúng ta làm gì”? Tiểu Duệ hung hăng đánh mạnh vào vai hắn. Đúng là đồ xấu xa. Lần này thấy Dương Thiên Vũ rên lên, nhưng tiếng kêu có vẻ đau đớn, Tiểu Duệ mới chợt nhớ ra vừa rồi nàng cắn vào vai hắn, không phải đánh trúng vết thương rồi chứ?

- Huynh không sao chứ?

- Đau quá đi mất!

Tiểu Duệ vội vàng ngồi dậy, căng mắt nhìn vết thương trên vai hấn.

- Thật xin lỗi, ta không cố ý đâu.

Nhưng nghĩ lại, có chút không đúng, như chợt nghĩ ra điều gì, Tiểu Duệ lập tức buông tay, chui lại vào trong chăn, tức giận đập mạnh lên vai hấn.

- Dám lừa ta.

- Đau thật mà.

Dương Thiên Vũ xoa xoa vai, nhưng giọng nói không giấu được ý cười. Nàng còn chưa mặc lại đồ, vừa rồi chẳng phải bị hấn lừa, lại chịu thiệt thòi nữa rồi sao? Thật là tức chết mà! Càng nghĩ càng bức, Tiểu Duệ vung tay đánh vào lồng ngực hấn. Nhưng lần này tay nàng bị hấn bắt lấy.

- Ha ha, không để nàng mưu hại phu quân nữa.

- Huynh... bắt nạt ta!

Nghe giọng đầy vẻ ám ức của nàng, Dương Thiên Vũ lập tức xuống nước, kéo tay nàng, đặt một nụ hôn lên đó.

- Được rồi, là ta sai.

- Huynh đáng ghét!

- Ta đáng ghét!

- Huynh nhàm chán!

- Ta nhàm chán!

Cây nến chập chờn yếu ớt rồi tắt hẳn, căn phòng chìm vào bóng đêm tĩnh lặng, chỉ còn tiếng rì rầm, khúc khích trò chuyện của hai người. Hạnh phúc, đôi khi chỉ giản dị như thế!

Sáng hôm sau, khi mặt trời lên rõ cao Tiểu Duệ mới lười biếng tỉnh dậy. Nàng uể oải mở mắt, thấy trước mặt mình là khuôn mặt tuấn tú đang chăm chú nhìn nàng.

- Thiên Vũ, mặt ta bị làm sao à?

Hấn khẽ lắc đầu.

- Không, ta muốn ngắm nàng một chút.

- Miệng huynh có ngậm đường không mà lúc nào cũng nói mấy lời ngọt ngào đó hả?

Hấn cười cười, không nói gì, vươn tay nhẹ ôm nàng. Bởi nàng không hiểu, hai năm qua hấn đã điên cuồng tìm kiếm nàng như thế nào; đã phải tự nói với mình hàng ngàn, hàng vạn lần rằng nàng còn sống, nàng đang ở một nơi nào đó đợi hấn. Hấn sợ, thực sự rất sợ sẽ mất nàng vĩnh viễn. Nỗi đau ấy đến bây giờ nhớ lại vẫn khiến hấn hoảng hốt. Chính vì vậy hấn càng muốn trân trọng những giây phút được ở gần nàng. Huống hồ tình hình chính sự bộn bề, rối ren, hấn muốn tận dụng những giây phút rảnh rang này để được ở bên nàng trọn vẹn. Tình yêu đôi khi thật kỳ lạ, chỉ cần nhìn thấy nhau đã đủ hạnh phúc, đủ vẹn tròn rồi!

Tiểu Duệ vươn người, ngồi dậy.

- Thiên Vũ, hoàng thượng cho huynh không phải vào chầu mấy ngày vậy?

- Ba ngày.

- Ít vậy sao?

- Ừm, đang có chút việc. Tiểu Duệ, thật thiệt thòi cho nàng quá.

Tiểu Duệ hơi lắc đầu, chân xỏ vào chiếc giày để dưới giường, định gọi Mễ Lan bưng nước vào cho nàng rửa mặt, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, nàng khoác vội chiếc áo choàng lên người.

- Nàng lạnh à? Ta bảo người thêm than vào lò nhé.

Một lúc sau, Tiểu Duệ mới lên tiếng.

- Thiên Vũ, nếu ta xấu xí, huynh còn yêu ta nữa không? Huynh sẽ không ghét bỏ ta chứ?

Hắn tiến lên, ôm nàng từ phía sau, Tiểu Duệ có thể cảm nhận hơi thở ấm áp phả phía sau gáy nàng.

- Ta yêu nàng, vì chính con người nàng, thuần khiết, trong sáng như mai.

- Nhưng... ta...

- Ta biết rồi.

- Huynh biết? Huynh biết gì?

Hắn không nói, chỉ lặng lẽ cởi áo choàng khỏi vai nàng, nhẹ

nhàng kéo cánh tay áo lên. Trên cánh tay nàng là một vết sẹo lớn. Tiểu Duệ vội giữ tay áo nhưng hắn mạnh hơn, nàng không giữ được. Điều nàng không ngờ tới nhất chính là hắn đột nhiên cúi đầu, hôn lên vết sẹo trên cánh tay nàng.

- Để nàng phải chịu đau đớn như thế này, đều là lỗi của ta.

Thuốc Tiểu Duệ đã bôi, vết sẹo cũng mờ đi trông thấy nhưng chưa thể hết hoàn toàn, nàng liếc nhìn vết sẹo, lại nhìn Dương Thiên Vũ.

- Nhưng... sau lưng ta cũng có sẹo.

Hắn chậm rãi kéo ống tay áo xuống, xoa xoa lên lưng nàng, như an ủi.

- Ta nhất định sẽ tìm thuốc tốt nhất xóa sẹo cho nàng. Dù không mờ, ta cũng luôn yêu nàng, càng yêu những vết sẹo nàng đã phải chịu khổ này.

Tiểu Duệ ôm chặt lấy hắn, khóe mắt rưng rưng, mùi hương nam tính vờn quanh chóp mũi, Tiểu Duệ bỗng cảm thấy yêu cả mùi hương này. Có phải yêu một người là yêu tất cả những điều thuộc về người ấy?

- Thiên Vũ, huynh thật tốt!

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng.

- Đời này, chỉ có nàng là đối xử với ta tốt nhất, ta cũng muốn đối xử với nàng thật tốt, thật tốt.

Sau đó, hắn lại giúp nàng rửa mặt, chải đầu. Trước đây, mấy việc chải tóc, cài trâm đều là Mễ Lan và Xuân Nhi làm, Tiểu Duệ không biết làm mấy kiểu đầu cầu kỳ. Thật không ngờ

Dương Thiên Vũ vậy mà cũng biết vấn một kiểu tóc đơn giản. Hắn còn cài lên mái tóc đen như nhung của nàng một cây trâm bạch ngọc.

- Huynh thích màu trắng lắm à?

Nghe Tiểu Duệ hỏi vậy, hắn hơi sững lại đôi chút, rồi trả lời.

- Trước khi quen nàng, ta không đặc biệt thích màu gì. Sau khi quen nàng, ta chỉ quen dùng những thứ màu trắng, giống màu hoa mai, giống màu nàng yêu.

- Trước đây ta thích màu trắng sao?

- Đúng vậy. À, sắp đến mùa hoa mai rồi, lúc đó chúng ta sẽ cùng uống rượu thưởng mai như nàng từng nói trước đây.

- Ta từng nói gì?

- Nàng nói, khi lớn lên sẽ gả cho ta, mỗi mùa hoa mai hai chúng ta ngày ngày uống rượu thưởng mai, không màng thế sự.

Hai má Tiểu Duệ ửng hồng. Đúng vậy, có thể cùng người mình yêu thương ngắm rượu, thưởng hoa, còn cầu gì hơn thế?

Chương IV

HẠNH PHÚC LÀ GÌ?

Sau hôn lễ, mặc dù nói ba ngày Dương Thiên Vũ không phải vào chầu, nhưng hấn và Tiểu Duệ vẫn cần tiến cung thỉnh an thái hậu và tạ ơn ban hôn của hoàng thượng. Chính vì vậy, sau khi giúp nàng sửa soạn y phục, hai người ăn chút điểm tâm rồi cùng tiến cung. Bởi chẳng còn nhớ được bất cứ chuyện gì trước đây nên lần tiến cung này của Tiểu Duệ cũng xem như lần đầu tiên. Bởi vậy, dù biết thân phận vương phi không nên nhìn ngó lung tung, nàng vẫn không kìm được, thi thoảng nhìn chỗ này một chút, chỗ kia một chút.

Hoàng cung thật lớn, cũng thật lộng lẫy. Mái ngói lưu ly cong vút như con thuyền lướt trên làn sóng xanh. Cung điện sơn son thếp vàng xa hoa, quyền quý. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời lam nhạt trên cao. Tường thành cao như thế kia bỗng khiến bầu trời như nhỏ lại. Nàng hơi nghiêng người, thì thầm vào tai Dương Thiên Vũ.

- Thiên Vũ, dù hoàng cung lộng lẫy, ta vẫn thích bầu trời trên Lâm Vũ vương phủ hơn.

Khóe môi hấn khẽ cong lên khi nghe thấy nàng nói như vậy. Hai người tiến vào Cảnh Thọ cung. Nàng vốn không rành mấy thứ lễ nghĩa phiền phức trong cung nên nhất nhất đều làm

theo Dương Thiên Vũ. Sau khi hành đại lễ với thái hậu, họ được ban ghế ngồi. Lúc này Tiểu Duệ mới có thời gian quan sát xung quanh một chút. Thái hậu đang ngồi trên chiếc ghế chạm hình phượng. Đầu bà đội chiếc trâm vàng rất lớn, chỉ cần nhìn thoáng qua đã thấy được sự tôn quý.

Nhân tiện các phi tần cũng đang đến thỉnh an, thái hậu bèn giới thiệu Tiểu Duệ với mọi người. Nàng nhìn một lượt, tất cả phi tần của hoàng thượng đều có dung mạo như hoa như ngọc. Hôm nay hoàng hậu bị cảm nên không tới, chính vì vậy nàng vẫn chưa được diện kiến hoàng hậu. Nhưng dù là Hiền phi nàng gặp hôm qua hay các phi tần ở đây hôm nay, trong vẻ xinh đẹp mỹ miều lại hàm chứa không ít phần lãnh đạm, lạnh lùng. Nàng âm thầm thở dài. Sống trong hậu cung, cả ngàn mỹ nữ tranh sủng của quân vương, chắc chắn rất khốc liệt, rất thâm hiểm. Với nàng, thà không cần gả đi, sống cuộc đời nghèo khó nhưng tự do tự tại như trước đây còn hạnh phúc hơn cảnh trâm vàng vòng bạc đeo đầy mình nhưng cô đơn, lạnh lẽo chốn thâm cung này.

Mặc dù giới thiệu một lượt, chào hỏi một lượt như vậy, nhưng Tiểu Duệ chẳng nhớ nổi ai với ai, có quá nhiều người, dung mạo ai cũng xinh đẹp, lạnh lùng giống nhau, nhất thời Tiểu Duệ không cách nào ghi nhớ nổi. Cũng may nàng chỉ là một vương phi, chẳng mấy liên quan đến bọn họ, nên không cố gắng nhớ làm gì. Huống hồ nàng còn nghe nói, phi tần trong hậu cung nay thịnh mai suy, các chức vị thay đổi nhanh hơn thời tiết, nàng nhớ được mấy người này hôm nay, nhưng chắc gì mai họ còn là họ?

Sau khi trò chuyện một lát, Dương Thiên Vũ xin phép thái hậu đến tạ ơn hoàng thượng, thái hậu cũng không giữ, chỉ nhẹ nhàng gật đầu với bọn họ. Ra khỏi Cảnh Thọ cung, Tiểu Duệ

vô thức thở phào một cái, chỉ nghe tiếng cười khẽ bên tai. Tiểu Duệ liếc qua, còn tưởng mình nghe lầm, vì thấy vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

- Mệt lắm đúng không?

Lúc này nàng mới dám khẳng định tiếng cười kia không phải nghe lầm. Tiểu Duệ le lưỡi.

- Nhìn họ thật khổ sở, lúc nào cũng phải làm điệu bộ cứng nhắc đó, không mệt chết mới lạ!

- Đúng vậy, vậy nên nàng chỉ cần là vương phi của ta là đủ. - Dương Thiên Vũ không ngờ cũng hòa theo nàng.

- Huynh không sợ mình nói vậy sẽ bị trách tội sao?

Hắn bật cười.

- Ta cũng không phải phi tần của hoàng thượng, trách ta tội gì chứ?

Tiểu Duệ bật cười vui vẻ, lúc này nàng mới nhận ra từ lúc bước chân vào hoàng cung, đến tận giờ nàng mới thả lỏng tâm trạng thế này, đúng là căng thẳng thật.

- Tháng sau là sinh nhật hoàng thượng. Hoàng thượng nói chỉ là gia yến thôi, vì vậy lúc đó cũng muốn nàng tham gia.

- Hả? Nhưng...

- Nếu nàng không muốn vào cung nữa cũng không sao, tới lúc đó ta sẽ nói nàng bị ốm.

Tiểu Duệ đột nhiên ghé sát hắn, thì thầm.

- Thiên Vũ, làm vậy sẽ phạm tội khi quân đấy.

Hắn cười cười.

- Trước giờ hoàng thượng luôn muốn ta không cần câu nệ nghi thức rườm rà nhưng ta chưa từng không tuân thủ bất cứ điều gì. Nàng biết tại sao không?

- Tại sao?

Hai người vẫn chậm chậm bước, thì thầm trò chuyện. Vì Dương Thiên Vũ là vương gia nên thi thoảng công công hoặc cung tỳ thấy họ đều hành lễ, cũng không ai dám đến gần.

- Bởi vì ta để dành điều đó cho nàng. Để nàng có thể thoải mái một chút, không bị mấy thứ lễ nghi cứng nhắc của hoàng cung gò ép.

Có một cái gì thật mềm mại như đuôi thỏ nhẹ nhàng cọ cọ trái tim Tiểu Duệ. Nàng nhìn hắn, gương mặt anh tuấn nghiêng nghiêng. Đúng như lời hắn nói sáng nay, hắn muốn đối xử với nàng thật tốt, và giờ đây mọi việc hắn đang làm cũng luôn nghĩ cho nàng. Tiểu Duệ lén thò tay khỏi vạt áo dài, nắm lấy tay hắn. Hai người lặng lẽ bước đi bên nhau. Người ta nói, người trong hoàng thất đều máu lạnh vô tình, dù bẩm sinh không phải người máu lạnh thì qua thời gian cũng trở thành kẻ vô tình. Nhưng chẳng có gì là tuyệt đối. Nàng đã thấy rồi, đã thấy một người trong hoàng thất chân tình, thâm tình rồi!

- Thiên Vũ, có phải hoàng thượng rất yêu Hiền phi không?

Hắn lắc đầu.

- Ta cũng không biết nữa.

Không biết? Rõ ràng hoàng thượng sủng ái nàng ta như thế. Tại sao lại không biết chứ? Thấy Tiểu Duệ đắm chiêu, Dương Thiên Vũ nói thêm.

- Yêu một người là chuyện chỉ bản thân người ấy biết. Chúng ta, những người ngoài, chẳng qua chỉ nhìn thấy những thứ thể hiện bề nổi mà thôi, làm sao có thể đánh giá được hết.

Tiểu Duệ gật gù, không nói gì thêm nữa. Đi thêm một lát hai người đã tới nơi. Tiểu Duệ bước sau Dương Thiên Vũ nửa bước, cúi người hành lễ. Nhưng hoàng thượng lập tức tiến lên, đưa tay đỡ hai người dậy.

- Được rồi, ở đây cũng không có người ngoài, không cần quá đa lễ.

Lần này trời sáng, Tiểu Duệ có cơ hội nhìn rõ hoàng thượng hơn. Đêm qua trời tối, dù đèn sáng cũng không nhìn rõ được bằng ánh sáng ban ngày. Lúc này nàng mới nhận thấy hoàng thượng không còn trẻ nữa. Bên mắt người đã có vết chân chim. Nhưng ánh nhìn của người vẫn rất uy nghiêm, dường như không cho phép bất cứ kẻ nào dám mạo phạm. Giọng nói của hoàng thượng khi trò chuyện cùng Dương Thiên Vũ và Tiểu Duệ cũng rất thoải mái, giống như huynh đệ trong những gia đình bình thường đang trò chuyện với nhau.

Nói chuyện một lát thì hoàng thượng cho hai người lui. Một phần vì hoàng thượng bận chính sự, một phần vì nói muốn Dương Thiên Vũ có thời gian ở bên vương phi.

- Thiên Vũ. - Trên đường trở về, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Tiểu Duệ lên tiếng. - Nghe nói Ngự hoa viên rất đẹp, huynh dẫn ta tới đó xem một chút được không?

- Dĩ nhiên rồi.

Ngự hoa viên vô cùng rộng lớn, có vô số kỳ hoa dị thảo. Hai người dừng bước trước một hồ nước trong vắt, trong hồ thả mấy khóm sen, vì mùa đông nên sen đã tàn, chỉ còn lấp ló mấy đài sen già ẩn mình sau những chiếc lá xanh sẫm. Cạnh hồ sen là hệ thống núi giả. Đá được vận chuyển vào đây, sắp xếp thành hình những ngọn núi không quá cao, nhưng hình thù nhìn vừa tự nhiên lại cũng rất sống động, nhìn từ xa còn có cảm giác như thấy chín con rồng uốn lượn vờn quanh viên ngọc xanh biếc là hồ nước kia vậy.

Điều đặc biệt nhất là trong này có một suối nước nóng. Nước nóng được dẫn vào những lối nhỏ ngầm dưới vườn hoa, khiến mùa đông mà trong vườn vẫn rực rỡ đủ sắc màu y như đang giữa mùa xuân. Tiểu Duệ vui vẻ ngắm nhìn những màu sắc rực rỡ nơi này, mỉm cười vui vẻ.

- Thiên Vũ, chúng ta qua giả sơn chơi đi.

Nàng đã dợm bước đi nhưng bị hấn níu lại.

- Giả sơn thoạt nhìn có vẻ vô hại nhưng được bố trí theo ngũ hành bát quái, nếu không thông thuộc rất dễ lạc đường. Cả ngày hôm qua nàng mệt mỏi rồi, không nên vào đó, chẳng may lạc đường sẽ rất phiền phức.

Tiểu Duệ khẽ nhún mày, sao lại có mê cung trong ngự hoa viên được chứ? Dù sao đây cũng là nơi dạo chơi của thái hậu, hoàng thượng và các phi tần mà.

- Huynh không biết đường ư?

- Giả sơn này mới được xây dựng cách đây không lâu, là quà của hoàng thượng mừng thọ thái hậu vào năm ngoái. Nghe nói sắp xếp theo phong thủy. Ta thấy bảo cũng chỉ là mê cung đơn giản thôi, không quá khó thoát ra. Nhưng hôm nay nàng mệt rồi, đợi dịp khác sẽ đưa nàng đi khám phá nơi này.

Quả thực hôn lễ long trọng như vậy khiến nàng khá mệt. Chưa kể sáng nay còn phải dậy sớm, vào cung thỉnh an thái hậu và hoàng thượng.

- Huynh nói làm ta cũng thấy hơi mỏi rồi. Chúng ta về đi. À, ba ngày huynh được nghỉ có bao gồm hôm nay không?

Hắn lắc đầu, nắm tay dắt nàng quay trở ra.

- Ba ngày này nàng muốn đi đâu không?

Tiểu Duệ ngẫm nghĩ, những nơi nổi tiếng ở kinh thành đều đã đi cả rồi. Lâm Vũ vương gia lúc nào cũng bận rộn nên nàng thường đi chơi khắp nơi để giải khuây. Bất giác, Tiểu Duệ hơi dựa người vào cánh tay vững chãi đang đỡ nàng kia.

- Thiên Vũ, ta... muốn... ở cạnh huynh...

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của nàng, Dương Thiên Vũ bật cười. Đúng vậy, cô nương ngang ngược cuối cùng cũng trưởng thành rồi, rất ra dáng nữ nhi e thẹn.

- Không được cười trêu ta!

Nàng nhéo tay hắn một cái, xa xa có mấy thái giám và cung nữ nên Dương Thiên Vũ không thể lơ đãng, đành cẩn thận chịu đau xin tha mạng. Dù có được gả đi rồi thì Mai Tư Duệ vẫn là cô gái lém lỉnh như hắn quen biết bao năm nay.

- Ta đã chuẩn bị một nơi, hy vọng nàng sẽ thích.

Hắn nhìn thẳng về phía trước, nói. Tiểu Duệ nghiêng người nhìn qua, thấy khuôn mặt anh tuấn đầy vui vẻ kia, bất giác cũng mỉm cười. Hạnh phúc là gì? Chỉ đơn giản là được nắm tay, bước đi bên cạnh người mình yêu thương.

Chương V

KINH NGOẠI SƠN TRANG

Bàn tay thon dài, ngón tay như bạch ngọc vươn ra, đỡ nàng xuống xe. Tiểu Duệ ngoan ngoãn dựa vào bàn tay ấy, nhảy xuống khỏi xe ngựa. Hắn nói ba ngày này sẽ đưa nàng đi bất cứ đâu nàng muốn. Nhưng những nơi nổi tiếng ở kinh thành Tiểu Duệ đã tự mình đi chơi hết cả, cũng đã tiêu không ít tiền của vương phủ vào đó rồi. Vậy nên nàng muốn ba ngày này hai người có thể ở cạnh nhau trọn vẹn một chút, dù sao hắn cũng là vương gia, luôn bận rộn san sẻ công việc cùng hoàng thượng, thật hiếm khi thanh thoi như thế này. Dương Thiên Vũ đã đưa nàng ra ngoại thành tận hưởng những khoảnh khắc an nhàn hiếm hoi này.

Tiểu Duệ ngược mắt nhìn, trước mặt giống như là một sơn trang, nàng quay qua, nhìn người bên cạnh, hắn hiểu ý, mỉm cười.

- Chúng ta sẽ sống ở đây ba ngày này, nhé!
- Thiên Vũ, ta chưa từng thấy huynh nhắc đến trang viên này.
- Ừm, nếu nàng muốn biết diễn sản của chúng ta có gì, vậy khi về ta sẽ bảo Hà quản gia mang sổ sách qua cho nàng xem.
- Nhiều vậy hả?

- Cũng không tính là nhiều, ở kinh thành có một ít để ở thôi, còn đất phong thì ta cử người thân tín quản lý.

- Trang viên này có gì đặc biệt mà huynh dẫn ta tới vậy? - Sống cùng nhau một thời gian, Tiểu Duệ hiểu rằng nếu không phải sơn trang này có điểm đặc biệt, chắc chắn Dương Thiên Vũ không chọn mua.

Hắn kéo chiếc áo choàng che kín cổ cho Tiểu Duệ, ôm nàng vào lòng, hai người chậm rãi tiến vào sơn trang. Mấy người hầu im lặng cúi chào bọn họ.

- Nàng không thích mùa đông lạnh lẽo, nơi này vừa hay có một suối nước nóng rất được, ta đã mua để mùa đông nàng có thể đến đây nghỉ dưỡng, sẽ không sợ bị ốm nữa rồi.

Sống mũi Tiểu Duệ đột nhiên cay cay. Nàng cứ nghĩ nơi đây phong cảnh hữu tình, lại tĩnh mịch an nhiên nên hắn chọn, thật không ngờ lại vì lý do này. Cảm giác có người luôn quan tâm mình... thật tốt!

- Ngốc, nhìn nàng kìa.

Hắn cười trêu nàng khiến Tiểu Duệ đỏ bừng mặt, thò bàn tay nhỏ bé ra khỏi áo choàng, luồn qua vạt áo hắn. Thấy động tĩnh, Dương Thiên Vũ vẫn vờ như không biết. Nàng nhéo một cái, lập tức hắn kêu oai oái.

- Phu nhân tha mạng, ta biết sai rồi!
- Đáng ghét, kêu to như vậy làm gì hả?

Da mặt Tiểu Duệ vẫn mỏng lắm, nàng không muốn bị người khác chú ý mấy chuyện tình cảm thế này.

- Nào, để ta dẫn nàng đi xem một chút.

Sơn trang này không quá lớn, lối vào hai bên trồng trúc và mấy khóm hoa nhỏ, đi qua mấy khúc hành lang, qua khung cửa hình bán nguyệt thì dừng lại. Hẳn đây cửa phòng, hai người vừa bước vào, Tiểu Duệ đã thấy không khí trong này ấm áp lạ kỳ. Căn phòng rất lớn, được chia làm hai phần, một phần là phòng ngủ của hai người, chiếc giường rộng lớn trang trí màu đỏ sẫm rất bắt mắt. Đi qua tấm rèm châu là phòng tắm. Trong này có một chiếc bồn rất lớn chứa đầy nước nóng. Hệ thống nước nóng được luân chuyển trong bồn này nên hơi nước nóng còn tỏa ra cả phòng ngoài khiến phòng ngủ cũng ấm áp như mùa xuân vậy. Nghĩ đến ít nữa mùa đông lạnh lẽo được ngủ vùi trong căn phòng ấm áp thế này thật tuyệt, Tiểu Duệ không khỏi mỉm cười. Đúng vậy, mùa đông ở kinh thành rất khắc nghiệt, quý tộc hay những gia đình giàu có thực ra cũng không cần sợ mùa đông cho lắm, vì họ có than tốt củi tốt, trời lạnh thì đốt nhiều hơn chút là ấm. Nhưng sưởi ấm bằng nhiệt khiến không khí hanh khô, da dễ cũng dễ bị nứt nẻ, dù dùng thuốc mỡ bôi cũng khiến da mất đi sự mềm mại tự nhiên. Chính vì thế, cách sưởi ấm bằng nước nóng thế này rất được ưa chuộng. Nhưng không phải ai cũng có điều kiện mua cả một mạch nước nóng để dùng như thế này. Ngay như hoàng cung cũng chỉ có thái hậu, hoàng thượng, hoàng hậu và Hiền phi là tắm cung có đường dẫn nước nóng đến mà thôi.

Trong kinh thành chỉ có suối nước nóng trong hoàng cung, chính vì vậy những vị đại thần hoặc hoàng tộc lựa chọn tìm mua những ngọn núi có suối nước nóng ở ngoại thành hoặc ở mấy tỉnh lân cận kinh thành, lập sơn trang để mùa đông gia quyến có thể đến đây nghỉ dưỡng.

- Nàng mệt không? Có muốn ngâm nước nóng một chút

không?

Tiểu Duệ hào hứng gật đầu. Dương Thiên Vũ lập tức đi gọi người chuẩn bị một chút. Mấy nô tỳ lặng lẽ bước vào, mang theo mấy thùng cánh hoa hồng đỏ thắm, hương hoa lập tức lan tỏa khắp căn phòng. Tắm bằng nước ngâm cánh hoa hồng sẽ giúp da dễ trắng trẻo mịn màng, không những thế giống như được tắm nước hoa, da thịt sẽ lưu hương thơm dịu dàng rất lâu.

Sau khi đặt mấy món đồ ở gần bồn tắm, mấy người hầu lập tức lui ra, lúc này Tiểu Duệ mới nhận thấy có điều không đúng, vì người nào đó đang đứng kia, không những thế còn đang thoải mái cởi áo khoác bên ngoài.

- Huynh... huynh làm gì thế hả?

Tiểu Duệ vô thức giữ chặt áo choàng. Nhìn thấy nàng như vậy, hắn bật cười.

- Ta tắm cùng nàng.

- Cái gì?

Tiểu Duệ kinh hãi chỉ vào hắn.

- Huynh... vô sỉ.

Hai má nàng nóng bừng, chạy thẳng ra phòng ngoài. Dù chuyện đó có xảy ra rồi, nàng cũng không thể quen với việc không mặc gì trước mặt người khác. Trước giờ kể cả Mễ Lan và Xuân Nhi nàng cũng không muốn họ hầu hạ nàng tắm. Nàng ngồi xuống bàn, thấy ấm trà còn nóng thì tự rót cho mình một chén, loại trà này rất thơm, chắc chắn là đồ hảo hạng.

- Ta chỉ cởi áo choàng ra cho khỏi vướng thôi, lại đây, ta hầu hạ nàng.

- Không không.

Tiểu Duệ lập tức giẫy khỏi tay người kia như phải bỏng. Hắn cũng không giận, thông dong ngồi xuống trước mặt nàng.

- Vậy nàng tự tắm nhé, ta ở ngoài này đợi.

- Ta không cần nữa. Lát chúng ta đi chơi là được.

- Nhưng phu quân nàng mệt quá. - Hắn làm nũng, cọ cọ khuôn mặt anh tuấn vào ống tay áo Tiểu Duệ.

Nàng bối rối nhìn nam nhân thân cao bảy thước đang làm nũng hệt như con mèo nhỏ dưới tay mình, nhin không được, phì cười.

- Huynh làm trò gì vậy hả? Nếu mệt thì ngâm nước nóng rồi nghỉ ngơi đi.

- Vậy nàng phụ ta nhé?

Tiểu Duệ liếc nhìn hắn đầy cảnh giác.

- Ôi, nàng không thương phu quân chút nào hết. Được, vậy để bản vương mệt chết đi.

- Huynh!

Tiểu Duệ tức giận nhéo hắn một cái. Từ khi nào nam nhân lúc nào cũng thích bày ra dáng vẻ lạnh lùng như tiên nhân ngoại thế này lại biến thành kẻ mặt dày vậy chứ? Thật đúng là khiến người ta dở khóc dở cười. Bàn tay to lớn của hắn kéo bàn tay

nhỏ bé của nàng về phía phòng tắm, tay kia của Tiểu Duệ càng cảnh giác nắm chặt vạt áo choàng.

Hắn thoải mái như chỗ không người, cởi hết lớp quần áo này đến lớp quần áo khác, không để ý đến mặt ai đó đang đỏ bừng như trái cà chua đứng ở một góc. Đến lớp tiết y cuối cùng, Tiểu Duệ xấu hổ nhắm tịt hai mắt, chỉ nghe bên tai vang lên tiếng loạt xoạt, rồi tiếng người bước xuống nước.

- Nàng mở mắt ra đi.

Tiểu Duệ đợi thêm một lát rồi mới yên tâm mở mắt, thấy hắn đã thoải mái nằm trong bồn nước nóng, khói nước bốc lên mờ ảo khiến khuôn mặt anh tuấn nhìn nghiêng càng động lòng. Tiểu Duệ gãi gãi đầu, cởi áo khoác ngoài ra, lò dò tiến về phía ấy. Hắn vỗ vỗ lên phía bậc gỗ cứng cáp bên cạnh bồn tắm.

- Nàng ngồi đây đi.

Nàng ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh hắn. Dương Thiên Vũ nhắm hờ hai mắt, những giọt nước li ti bắt đầu đọng trên sống mũi cao, hàng lông mày sắc như lưỡi kiếm, bờ môi mỏng, nhìn hư ảo như thật như giả khiến Tiểu Duệ muốn giơ tay chạm vào gương mặt ấy.

- Thật là thoải mái quá. Nước ở đây nhiệt độ rất thích hợp, nàng có muốn thử một chút không?

Ngâm nước từ suối nước nóng chắc chắn thoải mái hơn nước nóng bình thường rồi, nhưng Tiểu Duệ vẫn lắc đầu quầy quậy.

- Huynh cứ tắm đi.

Hắn cũng không nói gì thêm, lẳng lặng nằm im tận hưởng những thớ cơ được dòng nước ấm áp chầm chậm xoa bóp, thư

giãn. Tiểu Duệ cũng vươn tay định bóp vai cho hần, nhưng hần đã ngăn lại.

- Không cần đâu, nàng cũng mệt rồi mà.

Đúng vậy, quả thực Tiểu Duệ cũng thấy hơi mệt. Sáng sớm đã phải vào cung vấn an thái hậu và hoàng thượng, đêm qua thì... nghĩ đến đây vừa thẹn vừa giận. Hần lừa gạt nàng, khiến nàng mệt mỏi cả đêm, đáng lẽ giờ người thoải mái nghỉ ngơi kia phải là nàng mới đúng chứ? Thật là bất công.

- Huynh tắm nhanh lên, ta cũng muốn thử tắm suối nước nóng.

Hần nhượng mảy, tỏ vẻ khó hiểu.

- Bồn tắm lớn lắm, hay nàng cùng xuống đây đi.

- Không, huynh đừng hòng lừa ta nữa.

Hần nhìn nàng một chút rồi gạt đầu.

- Vậy nàng quay người đi, ta thay quần áo rồi ra ngoài đi kiểm tra tình hình nơi này một chút, nhân tiện bảo người chuẩn bị mấy món, nàng muốn ăn gì nào?

- Nhưng huynh vừa mới tắm thôi mà.

Hần bật cười.

- Không có gì. Ta nghỉ ngơi đủ rồi.

Vừa nói hần vừa đứng dậy, Tiểu Duệ giật mình, vội vàng nhắm tịt hai mắt. Một làn hơi thở ấm áp phả tới bên má. Tiểu Duệ kinh ngạc mở mắt, thấy hần đã lướt qua, đang kéo chiếc

khăn lớn che người. Tiểu Duệ vội vã nhắm mắt lại, có lẽ vừa rồi hần thơm lên má nàng, hay là nàng ảo giác nhỉ?

Chẳng mấy chốc hần đã mặc xong đồ, vẫn là màu trắng như tuyết, không nhiễm chút bụi trần. Mặc xong, hần quay người, xoa nhẹ tóc nàng. Tiểu Duệ ngơ ngẩn nhìn theo bóng hần khuất sau cánh cửa, hần thực sự đối xử với nàng rất tốt, có phải nàng hơi quá đáng rồi không?

Nhưng... tắm chung vẫn là chuyện nàng không thể nhượng bộ được. Một phần vì nàng xấu hổ, dù sao cũng vừa mới xuất giá thôi mà, một phần vì vết sẹo lớn trên lưng và cánh tay, dù bôi thuốc đã mờ đi nhưng vẫn còn thấy rất rõ, nàng không muốn ai nhìn thấy vết sẹo xấu xí đó, đặc biệt là hần. Nữ nhân mà, đâu ai muốn người mình yêu nhìn thấy vẻ xấu xí trên cơ thể mình cơ chứ.

Tiểu Duệ đổ cánh hoa hồng vào bồn nước, rồi cởi đồ, nhẹ nhàng bước vào. Nước ấm tự nhiên đúng là khác hoàn toàn nước bình thường đun nóng. Nhiệt độ rất thích hợp, không quá nóng, cũng không quá lạnh, lại luôn giữ ở mức nhiệt vừa phải như vậy, không bị lạnh đi, chưa kể trong thành phần nước có rất nhiều chất tốt cho cơ thể. Tiểu Duệ ngả lưng dựa và thành bồn, thoải mái thư giãn.

Chương VI

KỂ SUM VẦY, NGƯỜI LẺ BÓNG

Nước ấm giúp cơ bắp thư giãn, còn mùi hương từ cánh hoa hồng lại giúp tinh thần vô cùng sảng khoái. Chẳng mấy chốc Tiểu Duệ đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết. Chỉ đến khi bị vỗ nhẹ vào má, nàng mới uể oải mở mắt, thấy gương mặt kia ngay gần, Tiểu Duệ giật mình, vội đưa tay che người.

- Mau mặc đồ vào đi, ngâm nước lâu quá có thể bị cảm đấy.

Nói rồi hắn quay người đi, để nàng khỏi xấu hổ.

- Huynh, ra ngoài đi. - Tiểu Duệ khẽ nói.

Không ngờ hắn cũng không phản đối, lập tức rời ra phòng ngoài. Những hạt châu kết trên tấm rèm khi hắn đi qua khẽ lay động, va vào nhau tạo thành tiếng ting tang rất vui tai.

Sau khi mặc xong y phục, nàng bước ra, thấy trên bàn đã bày rất nhiều đồ ăn nóng sốt.

- Đưa ta.

Hắn đón lấy chiếc khăn, nhẹ nhàng lau mái tóc ướt cho nàng.

- Nhớ đừng ngủ quên như thế này nữa biết chưa?

- Ừm.

- Nào, lại đây thử mấy món này đi, đều là món nàng thích đấy.

Hắn kéo Tiểu Duệ ngồi xuống ghế, còn bản thân đứng đằng sau, nhẹ nhàng lau mái tóc ướt cho nàng.

- Huynh cũng ngồi đi.

Tiểu Duệ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết lên, vừa tắm nước nóng xong, má nàng ửng hồng, vô cùng đáng yêu, thật khiến người ta muốn đưa tay véo một cái. Nhưng hắn kiên quyết lau tóc cho nàng, còn nói nếu để tóc ướt mùa đông dễ cảm lạnh. Trước giờ Tiểu Duệ chỉ nghe nói, sau khi gả đi, người phụ nữ sẽ phải chăm sóc, hầu hạ tướng công, thật chưa từng nghe ai nói sẽ được phu quân (lại đường đường là vương gia một nước) hầu hạ thế này. Nàng mỉm cười ngọt ngào, nghiêng người ngả vào lòng Dương Thiên Vũ. Hắn hình như có hơi giật mình trước hành động chủ động thân mật của nàng.

- Sao thế?

- Thiên Vũ, cảm ơn huynh!

- Ta phải cảm ơn nàng mới đúng.

- Tại sao?

- Vì sống một mình rất cô độc, có một người để chăm sóc, yêu thương sẽ hạnh phúc hơn.

Tiểu Duệ mỉm cười, kéo kéo tay áo hắn. Dương Thiên Vũ hơi nhướn mày, không hiểu ý nàng. Nàng đưa tay vẫy vẫy, hắn cúi người, khuôn mặt đến gần mặt nàng hơn. Tiểu Duệ hơi rướn người, đôi môi mềm mại như cánh đào chạm vào má hắn. Cánh tay trắng như ngó sen ôm ngang hông Dương Thiên Vũ.

- Ta thật may mắn khi gặp được huynh.

Dĩ nhiên Dương Thiên Vũ vô cùng vui mừng tận hưởng cái ôm này. Trước giờ đều là hắn chủ động, không ngờ cô nhóc này cuối cùng cũng bị hắn làm cho cảm động rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn kia ngược lên nhìn hắn, nụ cười ngọt như mật trên môi. Tình này, cảnh này, ai có thể kìm lòng choặng? Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng đặt môi lên môi nàng. Môi nàng rất mềm, lại ngọt ngào như viên kẹo, khiến hắn quyến luyến không rời. Mãi lâu sau, Tiểu Duệ phải đẩy đẩy, hắn mới chịu rời ra, ánh mắt vẫn nhìn nàng đầy mê luyến. Tiểu Duệ dựa người vào vòm ngực rộng lớn của hắn, cảm nhận thứ hạnh phúc ngọt ngào đang nảy nở trong trái tim. Yêu, thực sự là như này sao? Luôn muốn ở bên người ấy, quyến luyến chẳng rời.

Đột nhiên có tiếng động phía ngoài cửa sổ, Dương Thiên Vũ lập tức kéo nàng ra sau lưng, tiếng động đã dừng, hắn nghiêng người lắng nghe, sau đó ra dấu cho Tiểu Duệ cẩn thận, một mình bước về phía cánh cửa. Tiếng động đó lại vang lên, Tiểu Duệ tò mò thò đầu quan sát. Dù sao có Dương Thiên Vũ võ công cái thế ở đây, nàng không sợ. Hắn đẩy mạnh một cái, cánh cửa sổ mở tung, một trận gió lạnh buốt lùa vào phòng. Trước mặt bọn họ là một cảnh cây đang đung đưa trong gió. Dương Thiên Vũ nghiêng người nhảy qua cửa sổ, tỉ mỉ quan sát. Sau khi quan sát kỹ càng, xác định tiếng động kia chỉ là do cành cây đập vào cửa sổ, nét mặt hắn thoáng đen lại.

Chứng kiến cảnh đó, Tiểu Duệ không nhịn được, bật cười ha hả. Dương Thiên Vũ ơ là Dương Thiên Vũ, chỉ chút xíu đó cũng khiến huynh hoảng sợ vậy sao? Thật là mất mặt!

Hắn phất tay áo, đi thẳng ra ngoài, Tiểu Duệ chạy về phía cửa sổ, ngó theo. Chỉ thấy hắn nói gì đó với một người hầu, người kia gật đầu vâng dạ, dáng vẻ sợ hãi. Sau đó, Dương Thiên Vũ quay người, đi về phía cửa chính. Gần như ngay khi hắn vừa trở lại phòng thì có mấy người tới, một người đóng cửa sổ lại, làm việc mà không dám ngẩng đầu, rồi Tiểu Duệ nghe thấy tiếng chặt cây bên ngoài. Một lát sau tất cả đã im lặng, có lẽ họ mang cành cây xấu số kia đi rồi. Nhìn mặt ai đó vẫn còn có vẻ không vui, Tiểu Duệ nhón chân bước đến gần, kéo kéo tay áo hắn.

- Thiên Vũ...

Nghe tiếng Tiểu Duệ, hắn lấy lại vẻ mặt bình tĩnh như thường.

- Gần đây nhiều chuyện, ta đúng là hơi căng thẳng rồi.

- Ta nghe nói Lâm Vũ vương phủ thi thoảng vẫn có thích khách?

Hắn gật đầu.

- Yên tâm, đội hộ vệ của vương phủ cũng không phải để cho có. Nàng không cần lo lắng đâu.

- Là huynh lo lắng thái quá thì có. Từ lúc đến vương phủ, ta luôn an toàn mà.

Hắn khẽ gật đầu, từ nhỏ sống trong hoàng thất máu lạnh vô tình, huynh đệ cũng có thể trở mặt sát hại nhau, ai không phải kẻ tâm cơ, ai không phải kẻ luôn lo lắng đề phòng? Đặc

biệt những tin tức gần đây nhận được càng khiến Dương Thiên Vũ không thể yên tâm. Lần này đến sơn trang nghỉ ngơi, mặc dù nhìn qua trang viên này rất yên bình nhưng thực ra có rất nhiều hộ vệ đang ngấm canh gác, bảo vệ. Nhìn Tiểu Duệ đang ngược đôi mắt trong veo như nước nhìn mình, hẳn kìm những suy nghĩ trong lòng lại, mỉm cười với nàng.

- Chúng ta ăn thôi.

- Thiên Vũ, buổi tối ở đây có gì chơi không? - Tiểu Duệ vừa ăn vừa hỏi.

Nghe thấy nàng hỏi như vậy, hẳn hơi ngẩn ra. Buổi tối của những người vừa thành hôn xong, chẳng phải sẽ... rất đặc sắc sao? Còn cần gì nữa?

- Ta, huynh, Hắc Tôn, Hắc Mã, bốn người cũng đủ bàn mạt chược rồi nhỉ? - Tiểu Duệ nghiêng đầu, tỏ vẻ suy ngẫm.

Dương Thiên Vũ suýt chút nữa sặc ngụm canh đang uống dở. Mặt hấn đỏ bừng, ba ngày bên nhau để chơi mạt chược?

- Ha ha, ta thật thông minh, còn mang theo bạc vụn nữa. Hắc Tôn trình độ cũng không tệ đâu.

Người nào đó vẫn thao thao bất tuyệt, không hiểu tâm ý ai kia đang vắn vẹo không thôi. Nàng đơn thuần hay ngốc nghếch vậy hả?

- Bây giờ cũng chưa tối lắm, để ta nghỉ xem, hay rủ mọi người trong trang viên cùng chơi nhé! Càng đông càng vui mà.

Nhìn người kia vẫn hăng say bàn bạc, hẳn hận một nỗi không thể mắng cho nàng một trận. Ngốc quá đi mất! Nhưng ai bảo hẳn là Dương Thiên Vũ cơ chứ, cũng chỉ có cách ậm ừ cho qua,

mặc kệ tiểu tử tông kia muốn làm gì thì làm, còn bản thân cố ra sức chôn giấu một bụng suy nghĩ xấu xa đi.

Ngâm nước ấm xong, lại ăn một bữa toàn món ngon, Tiểu Duệ đã lấy lại được sự hoạt bát bình thường, lập tức tổ chức mấy bàn mạt chược, lại gọi một đám gia nhân đến cùng chơi. Nhưng dù nàng thuyết phục thế nào Dương Thiên Vũ cũng nhất quyết không chơi cùng. Hẳn đường đường là vương gia uy vũ, sao có thể ngồi chơi mấy trò này chứ? Không thuyết phục được hẳn, Tiểu Duệ vẫn thoải mái chơi cùng mọi người, hò hét ầm ĩ, hết sức vui vẻ. Trong khi đó, Dương Thiên Vũ ngồi một bên, lặng lẽ đọc thư, thi thoảng mày chau lại. Chỉ có một lá thư, nội dung trên đó cũng không quá dài, nhưng hẳn đọc đi đọc lại, đáng vẻ cực kỳ đắm chiêu.

Đến tận nửa đêm Tiểu Duệ mới mệt nhoài, cho tất cả mọi người giải tán. Nàng vừa hỉ hả ôm đồng bạc vụn cùng tiền xu, vừa vớ gọi Dương Thiên Vũ.

- Chơi vui quá đi mất. Mai chúng ta lại đánh mạt chược tiếp nhé.

Lúc này Dương Thiên Vũ đặt lá thư vào ngực áo, khoác áo choàng lên vai cho nàng, rồi nắm tay kéo nàng về phòng ngủ.

- Có biết muộn lắm rồi không? Nàng chơi như vậy bọn họ không có thời gian nghỉ ngơi, sẽ không có sức làm việc đâu.

Bị trách mắng, Tiểu Duệ có chút tủi thân.

- Hiếm lắm mới có dịp đến đây, đâu phải ngày nào ta cũng rủ bọn họ chơi mạt chược.

Nhìn khuôn mặt tội nghiệp của Tiểu Duệ, hẳn cũng không

giận nổi. Ừ thì hắn đang kiểm có giận nàng, ai bảo nàng không thêm hiểu tâm tư hắn cơ chứ?

- Có lạnh không? - Muốn giận cũng không giận nổi nàng mà.

Tiểu Duệ ra sức lắc đầu, cũng mới đầu mùa đông, trong phòng còn có lò sưởi, quả thực rất ấm áp. Ở bên cạnh hắn, Tiểu Duệ có cảm giác nàng như trứng mỏng vậy, rất dễ vỡ, nhưng nàng đâu có yếu đuối đến thế.

Trở về phòng ngủ, hắn giặt khăn ấm cho nàng lau mặt, lại còn giúp nàng gỡ trâm, chải tóc.

- Thiên Vũ, để ta giúp huynh chải tóc nhé.

Hắn có vẻ bất ngờ trước đề nghị của Tiểu Duệ.

- Được, sao tự đứng nàng...

Tiểu Duệ mỉm cười, bắt đầu dùng chiếc lược ngà chải những sợi tóc đen như mực của hắn.

- Huynh đối xử với ta rất tốt, ta cũng muốn đối tốt với huynh.

Ánh nến trong phòng bập bùng cháy, soi tỏ hai bóng hình hạnh phúc bên nhau.

Còn ở phía ngoài trời đêm như mực, thi thoảng những cơn gió lạnh vi vút thổi qua, mang theo cả nỗi u hoài của bóng tối. Một bóng người ngồi trên mái nhà cao chót vót. Hắn ngẩng đầu, nhìn mảnh trăng chênh chếch lạnh lẽo trên cao, tay nâng bầu rượu, uống một ngụm lớn. Bóng hình ấy dưới trăng càng cô tịch, lẻ loi.

Bỗng, một bóng đen nương theo bờ tường, nhảy lên, tiến về

phía người ngồi trên mái nhà. Người kia hơi giật mình, nhưng rất nhanh nhận ra người vừa tiến tới nên vẫn ngồi im, ngẩng đầu nhìn trăng, không quan tâm kẻ kia. Người kia bước đến, ngồi xuống cạnh hắn. Một tay vươn ra, giằng lấy bầu rượu, uống một ngụm lớn, sau đó thở dài, cùng nhìn về phía mảnh trăng cong lạnh lẽo treo trên cao, thấp thoáng sau những đám mây mờ.

- Hắc Tôn, đã mấy ngày rồi, hà có gì còn làm khổ bản thân như thế?

Người kia không trả lời, chỉ giật lại bầu rượu, uống từng ngụm lớn. Hà có gì phải làm khổ bản thân như thế? Có nhiều chuyện, dù biết là khổ nhưng không phải lúc nào cũng có thể buông được!

Chương VII

ĐÊM XUÂN MỘT KHẮC NGÀN VÀNG

Tiểu Duệ chải tóc cho Dương Thiên Vũ xong, không khí trong phòng đột nhiên bối rối. Hai người nhìn nhau, không biết phải nói gì. Việc ngủ chung một phòng như này vẫn còn quá mới mẻ. Tiểu Duệ bối rối đan hai tay vào nhau, rồi gỡ ra, lại đan vào. Nhìn dáng vẻ của nàng khiến Dương Thiên Vũ cũng phải bật cười.

- Đi ngủ thôi!

Nói rồi hắn thoải mái ngồi lên giường. Tiểu Duệ vẫn đứng im tại chỗ. Hồi lâu sau không thấy Dương Thiên Vũ nói gì, nàng mới ngập ngừng lên tiếng.

- Ta... huynh...

- Được rồi, sẽ không làm gì đâu, khuya lắm rồi, mau đi ngủ thôi.

Nghe thấy lời khẳng định như vậy nhưng Tiểu Duệ vẫn không nhúc nhích. Chẳng phải đêm qua hắn cũng nói như đinh đóng cột sao? Vậy mà cuối cùng...

- Hay thôi, ta ngủ dưới đất.

Lông mày Dương Thiên Vũ lập tức nhăn tít lại.

- Nàng không tin ta?

- Ai thêm tin huynh? Tối qua...

Ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng Dương Thiên Vũ đành lên tiếng.

- Vậy nàng ngủ trên giường, ta ngủ dưới đất.

Nói rồi hắn lảng lạng dọn chăn gối xuống dưới đất. Tiểu Duệ định ngăn lại, dù sao hắn cũng là vương gia cảnh vàng lá ngọc, sao có thể chịu khổ được. Dương Thiên Vũ che miệng, ngáp dài một cái.

- Mệt quá, ta ngủ trước nhé, nàng ngủ ngon!

Tiểu Duệ đứng bắn khoăn một lát, cuối cùng hết cách, đành vòng qua người nào đó đang nằm dưới đất, bước lên giường. Chiếc giường rộng lớn đủ chỗ cho bốn, năm người nằm, một mình nàng lăn qua lộn lại hồi lâu, thấy có chút trống trải. Trời đêm càng ngày càng lạnh, mặc dù phòng ngủ của nàng rất ấm, nhưng nằm dưới đất liệu có bị nhiễm phong hàn không? Tiểu Duệ len lén thò đầu ra khỏi chăn, nhìn xuống người đang nằm ngủ say dưới đất kia. Dưới ánh nến lay động, Tiểu Duệ nhìn rõ xương hàm vuông vức, hàng lông mi dài, đen láy che phủ mi mắt. Hắn quả thực rất đẹp, dù đang ngủ cũng vẫn cực kỳ đẹp. Hắn ngủ dưới đất mà trông thật thoải mái, còn nàng nằm trên giường, chăn ấm nệm êm nhưng không ngủ nổi, nghĩ đến việc mình làm, lương tâm lại giằng xé. Dù sao cũng là nàng tự nguyện gả cho hắn, giờ lại bắt hắn nằm ngủ dưới

đất, có phải là ép người quá đáng rồi không?

Suy nghĩ hồi lâu, nàng rón rén bò ra khỏi chăn, từ từ ngồi xuống cạnh người đang say giấc nồng kia. Nhìn khuôn mặt như ngọc tạc của hắn, Tiểu Duệ kìm lòng không động, đưa tay ra chạm vào những đường nét tinh xảo như vẽ ấy. Hình như hắn rất mệt, nàng chạm vào mà vẫn ngủ say.

Vì chỉ mặc tiết y, ngồi dưới đất khiến nàng hơi lạnh, hắt xì một cái. Đột nhiên, tay nàng bị nắm chặt, nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị người kia kéo nằm xuống ngay cạnh. Một luồng hơi ấm phả bên vành tai xinh xắn.

- Ngốc!

Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Duệ đã nằm gọn trong vòng tay ấm áp của ai đó. Nàng xấu hổ giấu mặt vào cánh tay hắn. Cảm giác này... thật ngọt ngào!

- Lạnh không?

Tiểu Duệ lắc đầu, nằm trong vòng tay hắn, nàng còn thấy hơi nóng. Hắn hôn nhẹ lên tóc nàng, sau đó ngồi dậy, bế nàng đặt lên giường, kéo chăn đắp cho cả hai người.

- Không ngủ được hả?

Gật.

- Có nhớ ta không?

Lắc.

Một tiếng cười trầm trầm cố nén, rồi, bờ môi mềm mại nhẹ nhàng trượt xuống, chạm lên đôi môi nhỏ đỏ rục như cánh

hồng của nàng. Tiểu Duệ vội nhắm tịt hai mắt lại, mặc kệ người kia tùy ý hành động. Hắn không vội, họ có tận ba ngày, đâu có lý gì phải vội vã? Nụ hôn ấm áp như câu hôn đoạt phách chậm rãi trên cánh môi nàng, sau đó, rất nhẹ nhàng, lưỡi hắn tấn công vào miệng nàng, mang theo cảm giác ngọt ngào, nóng rục. Hôm nay nàng đã hiểu biết hơn một chút, đã có thể đáp lại hắn khá ổn. Dù trong lòng vẫn xấu hổ muốn chết, không dám mở mắt, nhưng Tiểu Duệ vẫn lén lút tự hào một chút, giống như thể mình là một học trò giỏi vậy.

Khi Tiểu Duệ như mê man trong nụ hôn dài bất tận, bàn tay của ai đó bắt đầu không an phận, chu du trên cơ thể mềm mại của nàng. Bàn tay ấm áp có chút thô ráp do luyện kiếm, cằm tên chạm đến đầu, da thịt Tiểu Duệ như muốn bị thiêu cháy đến đó. Cảm giác vừa nóng rục lại vừa mát lạnh đan xen nhau, thật khó hình dung. Nhất là lúc này, hai đôi môi đang quấn quýt triền miên, từ lâu Tiểu Duệ đã mềm nhũn trong vòng tay hắn.

Trong thâm tâm, chút lý trí còn sót lại của nàng đang ra sức mắng mỏ bản thân là đồ vô dụng, không chút tiến đồ, tại sao lại dễ dàng bị mê hoặc như thế kia chứ?

Nhưng tia lý trí đó quá mỏng manh, không cách nào giúp nàng mạnh mẽ chống cự lại nụ hôn của người kia. Chẳng lẽ dễ dàng buông tay đầu hàng như thế sao?

Vừa lúc ấy, Dương Thiên Vũ dời môi nàng ra, Tiểu Duệ mở bừng mắt, quyết dùng chút lý trí cuối cùng còn sót lại để bảo vệ bản thân. Nhưng trước mắt nàng, rất gần, là khuôn mặt đẹp như tạc, khóe môi mỏng hơi cong lên tạo thành nụ cười như mê như hoặc. Tiểu Duệ nuốt khan một ngụm nước bọt, tay bóp chết tia lý trí cuối cùng trong lòng, chấp nhận đầu

hàng không lý do.

Hắn chậm rãi hôn lên trán, lên mi mắt, rồi lên má nàng, mỗi nơi môi hắn lưu lại đều khiến từng tắc, từng tắc da thịt của nàng muốn cháy rụi. Tiểu Duệ lúc này giống như một cánh hoa giữa dòng nước, để mặc nước cuốn trôi đến đâu thì đến. Có lẽ, điều hạnh phúc nhất của nàng là người kia lúc nào cũng rất dịu dàng, trừ nụ hôn đầu tiên bị hắn bá đạo cướp mất, từ lúc ấy đến nay luôn là nàng đồng ý, hắn mới chạm vào người nàng, chưa từng ép buộc, chưa từng thô bạo.

- Đừng sợ, hôm nay không đau đâu.

Thấy cơ thể Tiểu Duệ theo bản năng gồng cứng khi hắn gần tiến vào, hắn khẽ thì thầm, giọng ấm áp quen thuộc.

- Không sao đâu!

Mặc dù tự nguyện, nhưng đêm qua quả thực rất đau, khiến nàng bây giờ vẫn có chút sợ hãi.

- Nếu đau, cứ cắn ta!

Nhớ đêm qua nàng đã cắn hắn chảy máu, nhưng cũng đâu trách nàng được, tại tay hắn vươn ra, để sát môi nàng. Rồi, hắn chậm rãi tiến vào cơ thể nàng. Tiểu Duệ vốn đã há miệng chuẩn bị cắn, không ngờ... không đau.

Nàng có chút ngạc nhiên, nhưng còn chưa kịp phản ứng, nhịp điệu của hắn đã tăng dần, khiến những suy nghĩ kia của Tiểu Duệ lập tức bị cuốn phăng. Nàng, cơ thể nàng, tâm trí nàng, giờ này khắc này hoàn toàn nương theo Dương Thiên Vũ, hoàn toàn thuộc về Dương Thiên Vũ. Cả đất trời, thời gian, không gian, vũ trụ đều ngưng tụ lại khoảnh khắc giao hòa của

cả tâm hồn và xác thịt. Không còn lo âu, không còn khoảng cách. Hai cá thể đã như hòa vào làm một. Trọn vẹn trong nhau!

Tiểu Duệ dụi đầu vào lồng ngực Dương Thiên Vũ, quyết tâm không dậy. Người kia nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, đặt lên trán nàng một nụ hôn.

- Trưa rồi, nàng dậy ăn chút gì rồi ngủ tiếp nhé!

Hắn nhẹ nhàng lên tiếng dỗ dành. Đây đã là lần thứ mười mấy hắn gọi nàng dậy, nhưng nàng nhất quyết không chịu. Đầu phải tại nàng lười biếng, là tại kẻ xấu xa nào đó đã hành hạ nàng suốt đêm qua đấy chứ. Tên đáng ghét, tên lang sói xấu xa rốt cuộc không biết có bao nhiêu tinh lực? Đêm qua hắn hành hạ nàng mấy lần, đến tận gần sáng mới chịu buông tha, đến nỗi khiến nàng toàn thân nhức mỏi, cảm giác như các bộ phận sắp rơi ra hết rồi. Một chết đi được!

- Ăn một chút rồi lại ngủ tiếp.

Hắn vẫn tiếp tục nhỏ giọng dỗ dành. Không dậy, Tiểu Duệ kiên quyết không dậy. Dậy ăn một chút rồi lại thành miếng bánh cho kẻ khác ăn. Có đánh chết nàng cũng không thèm. Hắn lúc nào cũng nhẹ nhàng nói ngon nói ngọt như vậy. Toàn là lừa người, lần nào cũng lừa nàng mắc bẫy.

- Đừng nói nữa, ta mệt sắp chết rồi, không thể cự quạ được.

Một tiếng nói lí nhí như muỗi kêu đáp lại hắn. Hắn xoa xoa lưng cho nàng. Rồi sau đó hai tay vòng qua người, ôm nàng ngồi dậy. Tiểu Duệ lập tức phản ứng, cổ gầy giữa.

- Không dậy đâu, không dậy!

- Được, không dậy. Ta giúp nàng tắm nước nóng, đem qua mồ hôi ra nhiều, nếu cứ để như vậy lâu, dễ cảm lạnh lắm.

Tiểu Duệ cố vùng vẫy nhưng sức nàng đuối sao lại hần, đành để bản thân như nằm bột, tùy hần rần hấp. Dòng nước ấm và hương hoa đào thoang thoảng, vẩn vút đầu mũi, dòng nước ấm áp chậm rãi bao bọc da thịt nàng. Tiểu Duệ nhắm mắt, tận hưởng cảm giác thư giãn mà nước nóng mang lại, đúng là rất dễ chịu.

- Thiên Vũ, ta muốn sống ở đây.

- Tại sao?

- Ở đây có suối nước nóng, rất thoải mái.

- Nàng muốn sống cạnh suối nước nóng hay cạnh ta?

Tên xấu xa, nghĩ đến đêm qua nàng lại cảm thấy hận nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức té nước thẳng vào mặt hần. Người kia bị bất ngờ không tránh kịp, một nửa khuôn mặt anh tuấn và mái tóc dài ướt sũng. Tiểu Duệ sung sướng cười sảng khoái. Hần cũng bật cười. Bàn tay vẫn nhẹ nhàng bóp vai và lưng cho nàng.

- A, đau! Huynh trả thù ta hả?

- Xin lỗi, ta không biết, ta sẽ nhẹ tay hơn.

Hần xoa bóp một số huyệt vị, cùng với nước ấm khiến nàng cảm thấy rất thư giãn, cơ bắp chẳng mấy cũng đỡ mỗi một hơn hần. Rất lâu sau, khi cảm thấy đã khỏe lại bảy, tám phần, nàng mới chợt nhớ ra một việc. Trong lòng Tiểu Duệ cực kỳ

kinh hãi.

- Tiểu Duệ, sao thế? Nàng đau à?

Thấy vai nàng đột nhiên run lên, hần lập tức lo lắng hỏi.

- Huynh... nhìn thấy rồi...

Đúng vậy, trên tay và sau lưng nàng có vết sẹo rất lớn, nàng luôn giấu nó, hôm nay vì mỗi một nàng đã quên khuấy đi chuyện này. Dù ở đây hơi nước mờ mờ, nhưng trời sáng nên vẫn nhìn khá rõ, chắc chắn hần đã thấy vết sẹo kia. Người ta nói nam nhân đều tham sắc, nhìn thấy nàng xấu xí như vậy, hần còn đối tốt với nàng không?

Chương VIII

HẠNH PHÚC GIẢN ĐƠN

Có cái gì mềm mềm chạm vào lưng nàng, Tiểu Duệ định quay người thì đã bị hắt ôm trọn. Hơi thở nam tính quen thuộc quanh quẩn bên tai.

- Ta xin lỗi, là ta không tốt, khiến nàng phải chịu khổ như này.
- Huynh... không chê ta xấu xí sao?

Vừa nói ra lời này, Tiểu Duệ thấy người đang ôm mình hít một hơi nặng nề, giọng hắt trầm xuống, hơi khàn khàn.

- Đều tại ta không tốt... từ nay ta nhất định sẽ bảo vệ nàng, không để ai làm hại nàng.

Hình như có giọt nước nóng bỏng, nóng hơn cả nước ở tuổi nước nóng rơi trên vai Tiểu Duệ. Hắt ôm nàng, nghiền nghiền. Tiểu Duệ lặng im, nàng không nhớ những chuyện trước đây, cũng luôn sợ người khác nhìn thấy vết sẹo sẽ kinh hãi, nhưng nàng không ngờ hắt không những không ghét bỏ nàng xấu xí, ngược lại còn tự trách bản thân như thế.

Tiểu Duệ khẽ xoay người, nhìn vành mắt Dương Thiên Vũ hơi đỏ lên, nàng không biết nên an ủi hắt ra sao. Bàn tay đang đặt trên vai nàng của hắt siết lại, khiến nàng hơi đau. Chưa bao

giờ nàng thấy ánh mắt hắt kiên định như vậy.

- Từ giờ ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng chịu bất kỳ tổn thương gì nữa.

Không hiểu sao sống mũi Tiểu Duệ bỗng cay xè, những giọt nước mắt đột nhiên không kìm được, thi nhau tuôn rơi. Hắt luống cuống ôm nàng vào lòng, một tay lau nước mắt cho nàng.

- Đừng khóc nữa, thời gian qua nàng vất vả quá rồi!

Tiểu Duệ càng nức nở. Nàng cũng không hiểu tại sao bản thân lại trở nên như vậy nữa. Chỉ biết rằng không thể kìm nén được, nước mắt của bao nhiêu năm nay, của tủ hờn, của hạnh phúc, của nhớ, của quên cứ thế hối hả lăn trên khuôn mặt nhỏ bé. Hắt ôm nàng thật chặt, thật chặt, dường như muốn không bao giờ phải buông tay, vĩnh viễn ở gần sát bên nhau như thế này.

Sau khi Tiểu Duệ khóc thỏa thích, hắt dịu dàng lau mặt cho nàng, lúc này mắt nàng sưng húp, chớp mũi đỏ ửng, nhìn rất tội nghiệp, hắt bật cười, cúi xuống chạm nhẹ mũi hắt vào mũi nàng.

- Tiểu Duệ, nàng yêu ta không?
- Huynh biết rồi còn hỏi. - Giọng nàng nhỏ xíu.
- Nhưng ta muốn nghe chính miệng nàng nói.

Một lát sau, giọng nói nhỏ xíu kia lại cất lên.

- Ta yêu huynh.

- Hả? Nhỏ quá, ta không nghe rõ.

- Ta yêu huynh.

- Nhỏ quá, không thể nghe được.

Nàng tức giận đập mạnh vào vai hắn.

- Đáng ghét, Dương Thiên Vũ, ta ghét huynh!

Lần này quả thật nàng nói lớn, rất lớn, người kia không tức giận, ngược lại còn cười vang vui vẻ.

- Nhắm mắt lại.

Hắn ngoan ngoãn nghe lệnh nàng. Tiểu Duệ kéo chiếc áo khoác lên vai rồi bước ra khỏi bồn tắm. Sau khi nàng y phục chỉnh tề, bước ra phòng ngoài, Dương Thiên Vũ mới rời bồn tắm. Rất nhanh sau đó, hắn theo ra, đi thẳng về phía cửa, lệnh cho người mang đồ ăn lên. Những món ăn hôm nay đều rất bổ, Tiểu Duệ ăn một chút cảm thấy hơi ngấy, không muốn ăn nữa. Hắn cố gắng dụ dỗ nàng ăn thêm nhưng Tiểu Duệ lắc đầu quầy quậy.

- Chẳng phải ngày thường huynh thích mấy món thanh đạm ư? Tại sao giờ lại đổi khẩu vị sang mấy món này rồi?

Hắn chỉ cười cười, múc một bát canh nhỏ đặt trước mặt nàng.

- Không ép nàng ăn nữa, uống nốt bát canh này rồi thôi.

- Không phải canh có độc đấy chứ? Sao ta cứ có linh cảm mấy món này không bình thường ấy nhỉ?

Hắn lập tức giơ tay lên ra dấu thể.

- Ta xin thể, canh này hoàn toàn bình thường, rất tốt cho sức khỏe.

Tiểu Duệ nhìn hắn đầy nghi hoặc, cuối cùng không có manh mối gì, đành miễn cưỡng bưng bát canh lên uống. Dương Thiên Vũ nói không sai, canh này hoàn toàn bình thường, cũng rất tốt cho sức khỏe, đều là đồ bổ để mang thai, có thể không tốt không? Nhưng dĩ nhiên hắn không nói ra về sau, Tiểu Duệ cũng không am hiểu mấy vấn đề này nên không thể đoán ra được.

Ăn uống xong xuôi cũng đã quá trưa, Dương Thiên Vũ hỏi Tiểu Duệ muốn làm gì ngày hôm nay. Nàng xoắn xoắn lộn tóc trong tay, ngẫm nghĩ. Hình như Dương Thiên Vũ không thích chơi mật chược cho lắm. Ở đây rất yên bình, nhưng cũng chẳng có trò gì chơi được, quả thực có chút nhàm chán.

- Thiên Vũ, huynh có gợi ý gì cho ta không?

Người nào đó lập tức nở nụ cười xấu xa. Tiểu Duệ linh cảm được chuyện không hay, liền nhanh chóng giơ tay ngăn lại.

- Ngừng, không cần nói. Ta tự có chủ ý.

- Không phải nàng muốn hỏi ý kiến ta sao?

- Không cần, không cần, ta tự nghĩ cách.

- Ta chỉ muốn nói ở đây có vườn cây, buổi chiều nàng có muốn đi săn bắt, hái quả gì đó không thôi mà.

Người kia vờ tỏ vẻ ngây thơ, vô tội. Nghe hắn nói như vậy, Tiểu Duệ chống cằm. Nhớ lúc trước ở trong căn nhà nhỏ, khi đó Dương Thiên Vũ tới thăm nàng, bốn người bọn họ cùng vào rừng hái quả, bắt thỏ, quả thực rất vui.

- Hay là bốn chúng ta đi bắt thỏ tiếp nhé!
 - Bốn?
 - Là ta, huynh, Hắc Tôn, Hắc Mã.
 - Tại sao cần hai người kia?
 - Vì họ là hộ vệ thân cận nhất của huynh mà.
 - Những ngày này ta chỉ muốn ở bên một mình nàng thôi.
 - Huynh... xấu xa!
 - Người xấu xa là nàng đó. - Hắc cốc nhẹ lên trán nàng. - Lại đang nghĩ linh tinh gì rồi. Ý ta là, sắp tới có lẽ ta sẽ rất bận, ta muốn dành trọn vẹn mấy ngày này bên nàng nhiều nhất có thể.
- Tiểu Duệ nhìn hắc, có chút lo lắng.
- Có phải chuyện trong lá thư huynh đọc tối qua?
- Hắc lắc đầu, tay vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng.
- Đừng nhắc đến mấy chuyện không vui đó.
 - Sao lại không nhắc chứ! Huynh vất vả phải nói với ta. Ta là thê tử của huynh, sẽ cùng huynh phân ưu.
- Ánh mắt Dương Thiên Vũ đột nhiên thay đổi, ý tình cảm động.
- Cảm ơn nàng. Nhưng mấy chuyện nhỏ này ta vẫn có thể xử lý được, không sao đâu, nàng tin ta chứ?

Tiểu Duệ theo bản năng khẽ gật đầu, nhưng không hiểu sao linh cảm mách bảo nàng rằng chuyện sắp tới chắc chắn không phải “chuyện nhỏ”. Dù Dương Thiên Vũ luôn tỏ ra bình tĩnh, thanh thoi, nhưng trong mắt hắc vẫn ẩn chứa rất nhiều lo lắng. Nếu không phải chuyện gấp, nhất định hắc sẽ không đem ra suy nghĩ ở nơi đông người như tối qua.

- Hay là... chúng ta hồi phủ đi.
 - Nàng ở đây không vui ư? - Khuôn mặt hắc lập tức tràn đầy vẻ lo lắng.
 - Không phải. - Tiểu Duệ lắc đầu, chủ động chạm vào tay áo hắc. - Ta thấy huynh đang lo lắng, có phải có việc gì nghiêm trọng không? Chúng ta hồi phủ, thời gian sau này còn nhiều mà.
- Dương Thiên Vũ mỉm cười, xoa đầu nàng ôn nhu.
- Tiểu Duệ thật hiểu chuyện. Nhưng chuyện chính sự trên cao còn có hoàng thượng, bên cạnh còn có các vị đại thần khác, ta chẳng qua cũng chỉ là một thần tử, vắng mặt vài ba hôm cũng không phải việc gì to tát.

- Nhưng huynh là người hoàng thượng tin dùng nhất.

Hắc lắc đầu.

- Ngốc, nàng nói vậy sẽ khiến những người khác ghen ghét đó.
- Đây chẳng phải chuyện cả thiên hạ đều biết sao?
- Có những chuyện cả thiên hạ đều ngầm biết với nhau, nhưng lại không ai có thể nói ra.

Tiểu Duệ thở dài, nhào người nằm gối đầu lên cánh tay. Đúng vậy, mấy chuyện quyền mưu thế sự này nàng vốn không am hiểu, lại cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, tốt nhất không nên lạm bàn.

- Bây giờ nàng muốn đi chơi hay ngủ một chút nào?

Tiểu Duệ ngẫm nghĩ đôi chút, quả thực có hơi buồn ngủ, nhưng nghĩ đến đi ngủ, nàng bất giác run rẩy. Tên sói xám kia có phải luôn rình rập cơ hội nàng lơ là là động thủ? Hừ, còn lâu nàng mới cho hắn đắc ý.

- Chúng ta đi bắt thỏ đi.

- Được.

Hắn đáp lại cực kỳ sảng khoái khiến Tiểu Duệ hơi chột dạ, có phải nàng đã nghĩ xấu cho hắn rồi không? Không đúng, hắn ngoài mặt thì như vậy, nhưng trong bụng ai biết chứa đựng bao nhiêu ý nghĩ xấu xa chứ. Chẳng phải hôm qua nàng vừa bị hắn tùy ý chiêm xào suốt đêm đó sao?

- Hắc Tôn, sao mắt ngươi đen thui vậy? - Vừa nhìn thấy Hắc Tôn, Tiểu Duệ đã lên tiếng hỏi.

- Thừa vương phi, đêm qua đến phiên thuộc hạ canh gác.

- Vậy sáng nay phải ngủ bù chứ, nếu không sẽ rất mệt, người về phòng nghỉ ngơi đi. - Tiểu Duệ quan tâm.

Dương Thiên Vũ đứng bên nhìn, lông mày hắn hơi nhướng lên.

- Đúng vậy, gần đây tinh thần người có vẻ không tốt cho lắm.

- Vương gia thứ tội, thuộc hạ tuyệt không dám lơ là chức trách.

Tiểu Duệ lập tức xua tay.

- Không, không, người mau về nghỉ ngơi đi, vương gia không trách đâu. Ngủ không đủ sẽ rất mệt đấy.

Dương Thiên Vũ cũng phát tay ra hiệu cho hắn lui xuống. Hắc Tôn dường như hơi đắn đo rồi cũng lui xuống. Vậy là chỉ còn Hắc Mã và mấy hộ vệ khác đi theo bảo vệ họ. Vì Dương Thiên Vũ không muốn bị làm phiền nên hộ vệ chỉ dám đi phía xa xa. Hai người thong thả bước. Kiến trúc của trang viên này phần dành để xây nhà, sân không lớn, nhưng vườn cây rất lớn. Lợi dụng điều kiện có suối nước nóng ấm áp, vườn cây trong sơn trang trồng rất nhiều loại hoa trái. Mùa đông kinh thành vốn khắc nghiệt, muốn ăn trái cây tươi là điều cực kỳ khó khăn, nhưng ở đây ấm áp, vẫn có một số loại cây cho quả trái mùa. Cũng bởi vì biết Tiểu Duệ đặc biệt thích ăn trái cây tươi nên hắn cho người trồng rất nhiều loại.

Nhìn những chùm quả chín mọng lấp ló trong tán lá xanh, Tiểu Duệ cực kỳ vui vẻ, lập tức thi triển khinh công mèo ba chân hái mấy quả táo chín đỏ mọng. Nàng không khách khí vươn tay tóm vạt áo Dương Thiên Vũ, lau lau mấy cái, mặc kệ lông mày ai kia nhăn tít lại. Vạt áo trắng như tuyết của hắn lập tức xuất hiện mấy vết bụi mờ mờ. Tiểu Duệ cười tít, hai mắt nàng cong cong như vầng trăng khuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn càng toát lên vẻ hạnh phúc, đáng yêu.

Chương IX

BẤT CỬ NƠI NÀO LÀ ĐẤT CỦA DƯƠNG THIÊN VŨ TA, ĐỀU SẼ CÓ LOÀI HOA NÀNG THÍCH

Tay phải Tiểu Duệ cầm một quả táo đưa lên miệng cắn, tay trái đưa quả kia về phía Dương Thiên Vũ.

- Cho huynh này.

Hắn lắc đầu, ánh mắt rõ ràng đang cực kỳ kinh hãi.

- Ăn đi, ngon lắm!

Tiểu Duệ vẫn dứ dứ quả táo về phía hắn. Nhìn vẻ mặt đầy mong chờ của nàng, hắn miễn cưỡng đón lấy. Nhưng nàng đâu dễ buông tha như thế, vẫn nhìn hắn chờ đợi, cái miệng nhỏ nhắn đang nhồm nhoàm nhai táo. Nếu không phải người hắn yêu, liệu hắn có thấy hành động này là đáng yêu không nhỉ?

Dương Thiên Vũ ho khan một tiếng, cố gắng thỏa hiệp.

- Ta cầm đây, lát về sẽ gọt ăn.

- Ngon mà, huynh xem, ta đã lau sạch hết rồi. Phải ăn như này mới có phong vị.

Giống như ma đầu ác bá, nàng vẫn nhìn chăm chăm hắn không chịu buông tha. Dương Thiên Vũ đành miễn cưỡng cắn một miếng. Rõ ràng táo chín cây cực kỳ ngọt mà hắn ăn như thể đang phải gặm hoàng liên, mặt mũi nhăn nhó khó coi. Như nhớ ra điều gì, hắn liếc nhìn mấy hộ vệ đang đứng xa xa. Mấy hộ vệ này quả không hổ được tôi rèn nhiều năm, cực kỳ hiểu ý, tất cả đều nhìn cây cối, mây gió vờ vẩn, không chút chú tâm đến vương gia của họ. Nhưng Dương Thiên Vũ vẫn là Dương Thiên Vũ, rất nhanh hắn đã lấy lại dáng vẻ thông dong đậm mạc ngày thường mà gặm quả táo kia, dù thấp thoáng giữa hai hàng lông mày vẫn hiện lên biểu cảm giống như là “ghê sợ”.

Tiểu Duệ vui vẻ bước tiếp, quả thực có rất nhiều trái cây, mỗi loại quả nàng lại bắt hắn ăn thử cùng, dù “đạo tâm” Dương Thiên Vũ cực kỳ vững vàng, lúc này cũng bắt đầu lung lay. Nếu cứ như thế này, chắc chắn một kẻ cuồng sạch sẽ như hắn sẽ không thể chịu đựng nổi. Tiểu Duệ nhìn hắn, cười tinh quái, ai bảo đêm qua hắn bắt nạt nàng, vậy bây giờ nàng hành hạ hắn một chút, xem ra cũng rất công bằng rồi nhỉ!

- Ôi, đẹp quá!

Tiểu Duệ kinh ngạc thốt lên khi đi ra khỏi vườn trái cây là một rừng hoa. Đào hồng mai trắng chen sắc, trái dài khắp một sườn đồi. Nàng kinh ngạc đến mức đánh rơi mấy quả quýt đang cầm trên tay.

- Đẹp quá.

- Tặng nàng đây!

- Tặng ta?

- Đúng vậy, bất cứ nơi nào là đất của Dương Thiên Vũ ta, đều sẽ có loài hoa nàng thích.

Tiểu Duệ ngơ ngẩn nhìn khung cảnh trước mắt. Đây, có phải là mơ không? Nàng xoay người, bất giác ôm chầm lấy bóng áo trắng kia. Hắn có hơi giật mình, nhưng sau đó cũng ôm lại nàng. Hương hoa hồng từ nàng thoang thoảng, cảm giác rất dễ chịu, hắn cúi người, hít sâu một hơi mùi hương trên mái tóc đen mềm mại của nàng.

- Thiên Vũ, huynh thật tốt. Kiếp này gặp được huynh, thật tốt!

- Đúng vậy, kiếp này gặp được nàng, thật tốt!

Nàng ngẩng đầu, nhón gót chân, đặt lên má hắn một nụ hôn.

- Cảm ơn huynh.

Lời còn chưa kịp nói hết, môi nàng đã bị môi ai đó ngậm lấy, khẽ cắn một cái trên đầu. Lần này Tiểu Duệ không giận. Đúng vậy, vì nàng, có người sẵn sàng làm rất nhiều, rất nhiều việc, nàng còn đòi hỏi gì hơn thế chứ?

Dương Thiên Vũ chưa bao giờ khiến nàng thôi ngạc nhiên, ban ngày là cả vườn hoa đào, hoa mai rực rỡ, buổi tối hắn lại tổ chức thả đèn trời. Mọi người trong phủ tụ tập trong sân, vui vẻ đốt đèn. Vô số đèn trời sáng rực bay lơ lửng giữa bầu trời đêm, giống như những vì sao. Khung cảnh vừa huyền ảo vừa lung linh diệu kỳ.

- Thiên Vũ, đẹp quá đi mất!

Câu này mấy ngày nay nàng đã nói rất nhiều lần rồi. Hắn nhẹ nhàng kéo áo khoác cho nàng.

- Cần thận kẻo cảm lạnh đấy.

- Thiên Vũ, ta nghe nói những ngày lạnh nhất của mùa đông, trên đỉnh núi cao sẽ xuất hiện loài hoa tuyết liên rất quý hiếm đúng không?

- Nàng thích? Vậy ta sẽ cho người đi tìm.

Tiểu Duệ vội vàng xua tay.

- Đừng, đừng. Ta muốn mùa đông đi leo núi ngắm tuyết liên.

- Không.

Tiểu Duệ kinh ngạc nhìn hắn. Lần đầu tiên yêu cầu của nàng bị cự tuyệt nhanh chóng và dứt khoát đến vậy.

- Nàng không chịu được lạnh, sẽ không leo nổi núi mùa đông đâu.

- Huynh đi cùng ta là được mà.

Hắn nhéo mũi nàng, mỉm cười, rõ ràng nụ cười kia tràn đầy hạnh phúc. Từ lúc nào nàng trở nên dựa dẫm hắn như vậy? Cũng không rõ nữa. Chỉ biết rằng, khi có một nam nhân nguyện ý trở thành chỗ dựa cho người, người có thể tùy ý trở thành người ngốc nghếch, vô dụng nhất cũng không có vấn đề gì.

- Thế nào, cả ngày chạy khắp nơi, có mệt không?

Dương Thiên Vũ vừa đỡ bát canh từ tay người hầu, cho họ lui xuống vừa hỏi. Tiểu Duệ nhìn nhìn, không biết nên trả lời thế nào. Hai hôm nay, mỗi khi đêm đến nàng lại cảm thấy cực kỳ căng thẳng.

- Uống canh đi.

Hắn đưa bát canh qua cho nàng. Tiểu Duệ đón lấy, nhưng chân chừ không muốn uống.

- Ngày nào cũng ăn uống thế này, ta sẽ béo chết mất.

- Không béo, đây là canh đặc biệt, giúp bồi bổ khí huyết, giúp da dẻ hồng hào hơn mà không sợ béo.

- Thật không?

- Đương nhiên là thật rồi. Ta đã khi nào lừa nàng chưa?

Nhưng Tiểu Duệ vẫn có chút nghi hoặc, mấy hôm nay đều bị ép ăn ép uống, không biết hắn có ý đồ gì nữa?

- Nếu thế huynh uống trước đi.

Dương Thiên Vũ giật mình trước yêu cầu của nàng. Canh này tốt cho phụ nữ, nhưng hắn uống chắc cũng không vấn đề gì đâu nhỉ? Dương Thiên Vũ đành đón lại bát, uống một ngụm.

- Rất thơm, nàng thử xem.

Thấy hắn uống vô cùng thoải mái, Tiểu Duệ mới miễn cưỡng uống bát canh, nhưng không quên kỳ kèo.

- Ta chỉ uống hôm nay thôi, từ mai không muốn uống canh buổi tối đâu. Ta thích ăn uống nhưng ăn như này rất khó chịu.

- Sao vậy?

- Thì có cảm giác không thoải mái. Cứ như trước đây đi.

- Ừm, được, tùy ý nàng.

Sau khi Tiểu Duệ uống canh xong, hắn lại giúp nàng rửa mặt, chải tóc. Những ngón tay thon dài như bạch ngọc của hắn tương phản rõ rệt với mái tóc đen huyền, là nam nhân nhưng hắn chải tóc vô cùng dịu dàng.

- Nàng căng thẳng ư?

- Sao... sao huynh biết?

Hắn không đáp, chỉ mỉm cười, đặt cây lược xuống bàn, hồi lâu sau mới lên tiếng.

- Ta cũng căng thẳng.

- Hả? - Tiểu Duệ không giấu nổi sự kinh ngạc.

- Ở bên cạnh người mình yêu, sao lại không căng thẳng kia chứ? Nếu chẳng may làm không tốt, chẳng phải sẽ rất mất mặt sao.

Tiểu Duệ nghe vậy thì đập vào tay hắn, bật cười. Không khí trong phòng cũng thoải mái hơn rất nhiều. Đêm ấy, hắn chỉ ôm nàng trong lòng ngủ. Mọi việc đều rất bình thường, cũng rất tốt đẹp. Uống công Tiểu Duệ căng thẳng mãi. Nàng phấp phồng lo lắng hồi lâu, thấy hắn không có dấu hiệu xấu xa gì mới yên tâm ngủ thiếp đi.

Trong mơ nàng thấy mình đứng giữa một vườn hoa mai trắng như tuyết, nô đùa cùng hắn. Có điều cả nàng và hắn đều rất

nhỏ, chỉ cỡ chừng mười hai, mười ba tuổi. Nàng lúc đó còn bối cao tóc hai bên, mặc chiếc váy màu hồng đào. Hắn vẫn trường y trắng như tuyết. Hắn đưa tay bịt mắt, đếm. Nàng chạy đi nấp sau những gốc mai già. Màu áo hồng quá nổi bật giữa rừng mai trắng, vậy mà hắn vẫn không tìm ra nàng. Hắn thua, phải chịu phạt treo lên cây tìm quả mai. Lúc này khắp nơi chỉ toàn hoa, còn chưa kết trái. Hắn tìm khắp cây này đến cây khác mới được mấy quả mai non xanh biếc, nhỏ xíu. Nàng vui vẻ ăn mấy quả mai vừa chua vừa chát ấy, còn luôn miệng tấm tắc khen ngon.

Đột nhiên, nàng thấy mình mê man trên lưng ai đó, khắp nơi nóng rực, lửa cháy đỏ bừng bừng. Nàng muốn mở to mắt nhìn cho rõ, nhưng không thể mở nổi, mí mắt nặng trĩu, xung quanh mù mờ, không cách nào nhìn rõ được. Cổ họng nàng khô rát, muốn kêu lên, nhưng không thể kêu nổi. “Ấm”, có thứ gì đó đổ xuống, người đang cõng nàng khụy ngã. Tiểu Duệ kinh hãi muốn bò dậy nhưng tay chân nàng mềm nhũn, không chút sức lực. Các giác quan đều như tê liệt mất một nửa, chân muốn đứng mà không vững, mắt muốn nhìn mà không rõ, tai muốn nghe mà chỉ thấy xung quanh bập bùng những âm thanh không rõ nghĩa. Nóng, càng ngày càng nóng, cảm giác kinh hoàng tột độ cũng như cơn rần xâm chiếm trái tim nàng. Tiểu Duệ hoảng loạn ra sức vùng vẫy, nhưng chân tay đều không nhúc nhích được. Người kia lúc này lại gượng dậy, vẫn cõng nàng trên lưng, lê từng chút một. Xung quanh càng ngày càng nóng. Người ấy chậm chạp lướt từng phân trên nền đất nóng rực. Tiểu Duệ muốn hét lên cầu cứu, nhưng cổ họng thít chặt, không thể phát ra lời. Đột nhiên, như có một sức gió bỗng rát rơi xuống lưng nàng, Tiểu Duệ hét lên, ngất lịm.

- Tiểu Duệ, Tiểu Duệ!

Nàng mở bừng mắt, thấy khuôn mặt quen thuộc của Dương Thiên Vũ đang kề rất gần. Nàng mở trừng hai mắt, hơi thở gấp gấp, kinh hãi. Là mơ, nàng vừa nằm mơ sao?

Dương Thiên Vũ vuốt tóc mai ướt đầm mồ hôi của nàng.

- Nàng lại mơ thấy ác mộng ư?

Tiểu Duệ ngây ngốc gật đầu. Đúng vậy, đã rất lâu rồi nàng mới lại gặp ác mộng như thế này. Từ hồi uống thuốc do đại phu Dương Thiên Vũ tìm cho, nàng đã gần như khỏi bệnh đau đầu, cũng lâu rồi không gặp ác mộng. Tại sao đêm nay cơn ác mộng giày vò nàng trước kia bỗng đột nhiên quay lại.

Dương Thiên Vũ lau mồ hôi trên trán cho nàng, sau đó nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, vỗ về lưng nàng.

- Không sao, có ta ở đây rồi!

Giấc mơ đó quả thực rất sống động, cũng rất đáng sợ. Tiểu Duệ không biết đó là ác mộng hay là chuyện trước đây. Nàng không nhớ nổi, càng cố nhớ chỉ càng khiến mọi chuyện mơ hồ mà đầu thì đau như búa bổ. Dương Thiên Vũ vẫn nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, nhỏ giọng an ủi. Trong giấc mơ, là ai cõng nàng trên lưng? Nàng không nhìn rõ bất cứ ai, bất cứ thứ gì. Nhưng ít nhất hiện giờ khi tỉnh giấc, nàng có một người ở bên an ủi, vỗ về, không giống như trước đây mỗi khi tỉnh lại đều chỉ có một mình ôm đầu đau đớn. Tiểu Duệ vòng tay, vùi mặt vào lồng ngực hắn, không hiểu sao nước mắt bất giác tuôn rơi.

Chương X

CẨM HUYNH KHÔNG ĐƯỢC CƯỜI TRƯỚC MẶT NGƯỜI KHÁC

Nhờ có Dương Thiên Vũ an ủi, dần dần Tiểu Duệ cũng có thể ngủ lại, lần này nàng không gặp ác mộng nữa, bình bình an an ngủ một giấc đến tận khi trời sáng. Khi Tiểu Duệ mở mắt, thấy Dương Thiên Vũ vẫn đang ngủ say, nàng thấy hơi kỳ lạ. Mấy ngày trước nàng tỉnh, hắn đều dậy rồi. Vì công việc bận rộn nên hắn luôn giữ thói quen thức khuya dậy sớm. Bình thường vẫn dậy rất sớm luyện võ, sau đó mới vào chầu. Vậy mà hôm nay mặt trời lên cao, hắn vẫn ngủ lười sao?

Đột nhiên nàng nghĩ ra, đêm qua nàng mơ thấy ác mộng khiến hắn giật mình, hắn lại thức rất lâu an ủi, vỗ về nàng, có phải hắn thức suốt đêm trông chừng cho nàng ngủ không? Ý nghĩ này có vẻ hoang đường nhưng trong trường hợp này Tiểu Duệ chỉ có thể nghĩ đến nguyên do này mới khiến Dương Thiên Vũ chăm chỉ trở nên lười biếng như vậy.

Đang băn khoăn suy nghĩ, nàng bị người kia kéo vào lòng, ôm chặt lấy, giọng nói trầm trầm nam tính vang lên trên đỉnh

đầu.

- Ngủ thêm chút nữa đi.

Tiểu Duệ muốn thò đầu ra nhưng người kia gia tăng lực khiến mặt nàng vẫn bị chôn chặt trong ngực hắn, chóp mũi nồng đượm mùi hương quen thuộc.

- Hôm qua huynh thức cả đêm hả? - Nàng nhỏ giọng hỏi.

Hắn không trả lời, chỉ lặng lẽ ôm nàng, cằm gác lên đỉnh đầu nàng. Hơi thở đều đều, dường như tiếp tục ngủ. Tiểu Duệ cũng không dám nói gì nữa, sợ khiến hắn tỉnh giấc, mặc dù nằm thế này khá khó chịu nhưng nàng vẫn cố gắng không cựa quậy gì cả, ngoan ngoãn làm gối ôm cho hắn.

Thực ra Dương Thiên Vũ không hề ngủ, hắn đã tỉnh ngay khi nàng vừa cựa mình thức dậy. Với một người luyện võ từ nhỏ, chỉ một chút động tĩnh cũng có thể đánh thức, chưa kể dạo gần đây có tin tức kia, không hiểu sao hắn luôn có linh cảm chẳng lành, chính vì vậy mà lúc nào cũng đề cao cảnh giác. Chỉ là, từ nhỏ tới lớn hắn luôn ngủ một mình, luôn đối mặt với nguy hiểm một mình. Hiện giờ khi nằm ngủ có một người ở cạnh bên, một người để hắn yêu thương, bảo vệ, hắn muốn tham lam tận hưởng cảm giác này nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Đến khi Tiểu Duệ cảm thấy toàn thân mỏi nhừ, không chịu nổi nữa mới rón rén trở người nằm thẳng ra. Nàng giận đến trợn mắt khi thấy người kia đang nằm đó nhìn mình, ánh mắt cực kỳ tỉnh táo, rõ ràng không giống người vừa tỉnh ngủ.

- Huynh... huynh dậy khi nào?

- Cũng một lúc rồi.

Hắn thoải mái vươn người ngồi dậy. Trong khi Tiểu Duệ toàn thân mỗi nhừ, lồm cồm bò phía sau.

- Dương Thiên Vũ, huynh-được-lắm!

- Hửm? - Hắn quay người nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ vô tội càng khiến nàng nổi giận.

- Huynh làm ta không dám cự người, hại bây giờ chân tay tê mỏi, còn huynh thì thoải mái rồi.

Hắn cười cười.

- Phu nhân có muốn ta giúp nàng thư giãn chút không?

Rõ ràng lời nói rất bình thường nhưng sao nàng lại có cảm giác bất thường như thế? Tiểu Duệ lập tức phản xạ thu tay trước ngực, bày ra dáng vẻ phòng vệ.

- Tiểu nha đầu, đưa tay đây ta xoa bóp cho.

Tiểu Duệ nhìn hắn, rõ ràng cực kỳ không tin tưởng lời của Lâm Vũ vương gia.

- Nàng không muốn? Vậy còn cách khác...

Hắn cố ý kéo dài giọng, Tiểu Duệ lập tức giơ thẳng chân, đá văng hắn xuống giường. Đường đường Lâm Vũ vương gia oai phong lẫm liệt lúc này lại lồm cồm trong đống chăn gối dưới đất, nhìn góc độ nào cũng thấy thảm, vô cùng thảm. Ngược lại, người nào đó ngồi trên giường, cực kỳ đắc ý.

- Đáng đời huynh.

- Nàng mưu hại phu quân.

Hắn vừa nói bằng giọng cực kỳ âm ức, vừa hất đám chăn gối ra, đứng dậy.

- Huynh bảo người chuẩn bị đi, ta muốn tắm rửa một chút.

- Vâng, phu nhân.

Hắn bày ra dáng vẻ hạ nhân kính cẩn cúi người, khiến Tiểu Duệ phì cười. Phu thê có phải là như thế? Người ngoài cuộc nhìn vào sẽ thấy vô cùng nhàm chán, nhưng người trong cuộc lại cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, ngọt ngào.

Tiểu Duệ khoác áo ngoài, bước chân trần xuống lớp thảm lông mềm mại, ấm áp. Nàng vươn vai cho đỡ mỏi, đột nhiên thầm ước có thể mãi mãi như thế này, hạnh phúc, vui vẻ bên người mình yêu. Nhưng nàng tin rằng sau này dù bận rộn hắn vẫn sẽ tiếp tục đối xử tốt với nàng như bây giờ. Căn cứ vào đâu ư? Tình yêu thì cần gì căn cứ, lý luận, tất cả đều là cảm giác từ trái tim mà thôi.

Nhưng nàng không biết rằng nàng sai rồi, sai thật rồi, có rất nhiều chuyện trái tim vì say sưa với thứ ngọt ngào bề ngoài mà không biết đằng sau lớp đường là sự đắng chát được che giấu vô cùng khéo léo...

Dương Thiên Vũ đã nhìn thấy vết sẹo sau lưng nàng, dù vẫn còn vô cùng ngại ngùng nhưng nàng cũng không gay gắt đuổi hắn đi nữa. Bồn tắm này quả thực rất lớn, hai người tắm vẫn thoải mái. Trừ lúc thay đồ để xuống bồn tắm là nàng bắt hắn nhắm mắt, còn lại đã chấp nhận cho hắn hầu hạ nàng tắm rửa. Nói là hầu hạ nhưng hắn cũng chẳng giúp ích gì nhiều ngoài việc trêu chọc khiến nàng tức đến đỏ mặt trợn mắt. Ngược lại hắn thì cực kỳ sảng khoái, luôn miệng cười vang. Bình thường hắn ít khi cười đã rất đẹp rồi, hiện giờ lại luôn

miệng cười, đúng như câu ví xuân phong ấm áp, nụ cười của hắn đủ làm tan chảy bất cứ trái tim thiếu nữ khuê các nào.

- Thiên Vũ, cấm huynh không được cười trước mặt người khác.

Hắn nhướn mày, tỏ vẻ khó hiểu.

- Tại sao?

Tiểu Duệ nghịch nghịch những cánh hoa đào trong bồn nước ấm, lát sau mới trả lời.

- Lần đầu nhìn thấy ta đã thấy huynh rất anh tuấn, huynh cười lại càng khuynh quốc khuynh thành hơn, nếu vị cô nương nào đó nhìn thấy dáng vẻ này của huynh, chẳng phải ta lại thêm một đối thủ nữa hay sao?

- Khuynh quốc khuynh thành không phải là từ để miêu tả nữ nhân à?

- Không. - Tiểu Duệ lắc đầu, nói cực kỳ nghiêm túc. - Từ đó để miêu tả ngoại hình đẹp lay động lòng người, đẹp đến mức họa thủy thôi, không phân biệt giới tính.

- Ừm... cứ coi là vậy đi. - Hắn gật gù, dáng vẻ chấp nhận lời giải thích của nàng. - Nói vậy, nàng đang ghen?

- Ai thêm ghen? Ta... chẳng qua...

Tiểu Duệ luống cuống, không biết giải thích ra sao.

- Được, từ nay ta chỉ cười với một mình nàng thôi.

Tiểu Duệ ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười ấm áp như gió xuân

của ai kia, trái tim như được bao bọc, vô cùng ấm áp, vô cùng ngọt ngào.

- Nhưng nàng cũng phải hứa với ta một chuyện, được không?

Tiểu Duệ dĩ nhiên gật đầu.

- Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải tin ta!

Hắn nhìn sâu vào mắt nàng, ánh mắt rất nghiêm túc, còn có mấy phần căng thẳng, hồi hộp. Tiểu Duệ quả thực không hiểu nổi lý do tại sao hắn lại nói như vậy. Nhưng suốt mấy tháng nay, hắn lúc nào cũng đối xử với nàng toàn tâm toàn ý, trên đời này, có lẽ chỉ mình nàng may mắn tìm được một nam nhân như này mà thôi. Nghĩ thế, Tiểu Duệ gật đầu, sau đó chủ động sà vào lòng hắn, dựa mái đầu nhỏ bé lên bờ vai rộng lớn của hắn. Người ta nói, nam nhân cần bàn tay lớn, bờ vai rộng chính là để bảo bọc, che chở, trở thành chỗ dựa cho nữ nhân của mình. Nàng, đã tìm được người như thế rồi!

- Hôm nay chúng ta sẽ đi cưới ngựa, được chứ? - Trong bữa cơm, Dương Thiên Vũ hỏi.

Tiểu Duệ dĩ nhiên gật đầu ngay lập tức.

- Trước đây ta có biết cưới ngựa không?

Hắn thoáng sững lại trước câu hỏi này của nàng, đúng vậy, trừ chuyện thân thế, đây là lần đầu tiên nàng hỏi về quá khứ của mình.

- Dĩ nhiên là biết rồi. Tiểu Duệ của ta rất lợi hại, biết võ nghệ, cưới ngựa, bắn tên, biết cả binh pháp nữa. Có lẽ khắp thiên hạ

chỉ có một mình nữ nhân lợi hại như nàng mà thôi.

- Ta lợi hại vậy sao?

Tiểu Duệ kinh ngạc hỏi lại, bây giờ võ công nàng dùng gần như là bản năng. Ở vương phủ có rất nhiều ngựa, nàng cũng tổ chức trò chơi đua ngựa nhưng đều là nàng làm chủ trì, còn các hộ vệ thi đấu. Vì Dương Thiên Vũ lệnh cho thuộc hạ bảo vệ sự an toàn của nàng nên không ai dám cho nàng cưỡi ngựa, sợ nguy hiểm, đúng là ấu trĩ, hại nàng chỉ có thể đứng dưới hò hét mà thôi.

- Lát nữa ta sẽ được tự cưỡi ngựa chứ?

- Ừ.

- Tuyệt quá, vậy chúng ta mau đi thôi.

- Không được, vừa ăn xong, phải nghỉ ngơi một lát đã.

Tiểu Duệ xụ mặt, người này lúc nào cũng có vô vàn nguyên tắc, sống như vậy không phải rất mệt mỏi sao? Nhưng nàng cũng không bướng bỉnh đòi, mà ngồi lại, bắt đầu tra tấn hắc bằng một đồng câu hỏi.

- Ngựa màu gì?

- Màu trắng.

- Nó có đẹp không?

- Đẹp.

- Lớn hay nhỏ?

- Nhỏ.

- Nhưng ta muốn cưỡi chiến mã.

- Không được, nàng lâu rồi không cưỡi ngựa, nếu cưỡi chiến mã hung hăng rất nguy hiểm.

- Chẳng phải huynh nói trước đây ta rất lợi hại sao?

- Nhưng lâu rồi, nàng vẫn nên làm quen lại dần dần thì hơn.

- A, từ sáng qua đến giờ ta không thấy Hắc Tôn đâu.

- Ta sai hắc đi xử lý chút chuyện rồi.

- Có phải hắc có tâm sự không? Ta thấy hắc có vẻ mệt mỏi, buồn phiền.

Đến câu này thì người được hỏi không ngoan ngoãn trả lời nữa. Hắc cau mày, chất vấn ngược lại.

- Tại sao nàng quan tâm hắc mà không quan tâm phu quân của mình?

- Ta quan tâm hắc mà không quan tâm huynh? Hối nào chứ?

- Rõ ràng nàng hỏi thăm hắc chứ đâu có hỏi thăm ta.

Người này có phải có vấn đề gì không vậy? Tại sao đột nhiên lại đi so đo chút chuyện nhỏ xíu này?

- Được, được, vậy ta quan tâm huynh, được chưa nào?

- Ừm, cũng tạm được.

- Xong rồi, vậy Hắc Tôn rốt cuộc có chuyện gì vậy?

- Nàng!

Nhìn dáng vẻ tức giận nói không nên lời của Dương Thiên Vũ, Tiểu Duệ vô cùng đặc ý. Hắn là quân tử, sao có đủ bản lĩnh đấu khẩu với nàng kia chứ. Nhưng nhìn hắn giận như thế, nàng lại thấy có chút không đành lòng, cuối cùng đành trưng ra vẻ mặt cực kỳ nịnh bợ, cầu hòa.

- Vương gia, huynh giận thật ư?

Không trả lời. Tiểu Duệ kéo kéo tay áo hắn, hắn nhìn đi phía khác, nàng cũng nghiêng người nhìn vào mắt hắn.

- Ta quan tâm Thiên Vũ nhất!

Chương XI

NÀNG KHÔNG ĐƯỢC PHÉP QUAN TÂM NAM NHÂN NÀO KHÁC

Lúc này nam nhân kia mới chịu nhìn nàng, mỉm cười. Nhưng hình như có gì đó không đúng ở đây, sao có cảm giác như nàng đang dỗ dành một đứa trẻ vậy chứ?

- Mấy hôm vừa rồi là đại lễ, hần cần phải canh gác vương phủ nghiêm ngặt hơn bao giờ hết nên có chút mệt mỏi, mấy hôm nữa sắp xếp cho hần nghỉ vài ngày là ổn thôi.

Không ngờ hần lại chủ động giải thích dài như thế. Sau khi nói xong, hần còn thêm.

- Ta muốn nàng đồng ý một chuyện nữa. - Hần đợi nhận được cái gật đầu của nàng mới chịu nói tiếp. - Từ nay nàng không được phép quan tâm nam nhân nào khác.

Nhìn dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc của hần khiến Tiểu Duệ không nhịn được mà bật cười.

- Huynh ghen hả?

- Dĩ nhiên. Vương phi của ta xinh đẹp như hoa, làm sao có thể không đề phòng cho được?

Có phải mấy ngày nay quá nhàn rồi khiến Lâm Vũ vương gia trở nên trẻ con như thế? Nhưng đồng thời Tiểu Duệ cũng thấy rằng, thực ra nàng yêu dáng vẻ có chút trẻ con, vô lý này của hần hơn. Cảm giác chân thực hơn một Lâm Vũ vương gia cao cao tại thượng, lạnh lùng xa cách.

Hai người đứng trước hai con ngựa trắng như tuyết. Một con lớn, một con nhỏ hơn. Con nhỏ chắc chắn là con ngựa non hẳn dành riêng cho nàng rồi. Ngựa non rất hiền, cũng rất dễ cưỡi, nhưng nhược điểm lớn nhất chính là không thể chạy nhanh, càng không thể oai phong như ngựa trưởng thành.

Tiểu Duệ ngắm nhìn con ngựa non, nàng không quá am hiểu về ngựa, nhưng thoạt nhìn đã biết đây là một con ngựa quý, chân dài, những thớ cơ săn chắc nổi rõ. Đầu nó ngẩng cao, khoe đôi tai thon kiêu hãnh. Bờm cổ được chải cẩn thận, chiếc bờm lông trắng này khi cưỡi chạy trên thảo nguyên xanh bát ngát sẽ càng nổi bật, nhất định là rất đẹp. Con ngựa non nhìn nàng, đôi mắt nó to, tròn, vừa hiền hòa vừa lạnh lợi.

Tiểu Duệ vui vẻ xoa xoa đầu nó, vì được huấn luyện đặc biệt cho những người mới tập cưỡi nên con ngựa rất ngoan ngoãn phối hợp cúi đầu. Tiểu Duệ vui vẻ cười, quay qua hỏi Dương Thiên Vũ.

- Thiên Vũ, con ngựa này tên là gì thế?

- Vẫn chưa có tên, nàng đặt cho nó một cái tên đi.

- Ừ. - Tiểu Duệ nghĩ ngợi. - Lông nó màu trắng y như áo huỳnh, vậy đặt tên là Tiểu Tuyết đi.

Dương Thiên Vũ đen mặt, thú lý luận gì vậy hả? Kiểu đặt tên gì vậy hả? Nhưng trước đáng về cực kỳ hào hứng của ai kia, hần đầu dám phản đối, chỉ biết nhẩn nhẩn gật đầu đồng ý. Dương Thiên Vũ đang định giúp Tiểu Duệ thì nàng đã nhảy phóc một cái lên lưng ngựa, võ công của Tiểu Duệ không bằng Dương Thiên Vũ, nhưng thân thủ cũng không đến nỗi tệ, mấy việc này đối với nàng chỉ là chuyện vặt. Hô to một tiếng, tay vung roi quất vào mông ngựa, con ngựa lập tức nhấc chân, chạy.

Dương Thiên Vũ thấy vậy cũng lập tức lên ngựa đuổi theo. Cũng may con ngựa non này rất thuần nên chạy đều bước, không chậm cũng không nhanh. Tiếng vó ngựa khua vang động trên đồng cỏ xanh mướt rộng lớn. Tiếng cười lanh lảnh vang hòa trong gió. Hai con ngựa trắng chạy song song. Bờm ngựa và vạt áo trắng như tuyết cùng tung bay trong gió, giữa mênh mông cỏ xanh, trời xanh. Đẹp đến nao lòng! Tự do, phóng khoáng như chim ưng bay lượn trên thảo nguyên. Lần đầu tiên một kẻ sinh ra, trưởng thành trong hoàng thất như Dương Thiên Vũ cảm nhận được sâu sắc ý nghĩa hai từ “tự do”. Hóa ra cảm giác tự do là thế này, quả thực xứng đáng để người ta cố gắng đánh đổi mà giành lấy. Châu báu, quyền uy, hần chưa từng thiếu, nhưng vui vẻ, tự do chưa khi nào hần có đủ. Bây giờ hần thấy hần đủ rồi, mọi thứ đều có. Hần có Tiểu Duệ, có hạnh phúc, có cả cảm giác sảng khoái này. Hần muốn thúc ngựa phi nhanh hơn một chút, nhưng nghĩ Tiểu Duệ ở bên nên ghìm lòng lại. Tiểu Duệ cũng đang vô cùng vui vẻ, luôn tay giục ngựa chạy hết tốc độ, nàng giống như ngọn gió trên thảo nguyên, phóng khoáng, vô tư.

Chạy một vòng, hai người cho ngựa đi chậm lại, thông dong dạo chơi. Hai con ngựa trắng đi gần kề bên nhau, Tiểu Duệ vui vẻ kể mấy chuyện vặt vãnh trước đây khi còn ở trong ngôi nhà

nhỏ, mỗi lần vào chợ đều nghe tiên sinh kể chuyện nên lâu ngày cũng gom nhặt được một mớ chuyện bát quái linh tinh.

- A, còn một việc nữa. - Như chợt nhớ ra, nàng reo lên. - Hồi ấy có một đợt các vị tiên sinh cực kỳ thích kể về Lâm Vũ vương gia.

- Về ta?

- Đúng vậy.

- Họ kể gì?

Thực ra Dương Thiên Vũ chưa bao giờ để tâm đến mấy chuyện đồn thổi linh tinh ngoài dân gian, nhưng Tiểu Duệ đang rất vui vẻ, hần không muốn làm nàng mất hứng.

- Họ kể rất nhiều chuyện, toàn về những chiến công hiển hách của huynh, về tài năng của huynh, nhưng chuyện khiến mọi người hứng thú nhất, luôn hấp dẫn người nghe nhất lại là cái khác.

Tiểu Duệ lấp lửng, cố ý học cách lôi kéo sự tò mò của người nghe như mấy vị tiên sinh kể chuyện trên phố. Nhưng, sao hần lại có cảm giác chẳng lành nhỉ?

- Cái khác?

Tiểu Duệ trộm cười một cái, sau đó thấp giọng, làm ra vẻ thần bí bí.

- Huynh chưa từng nghe sao? Nhớ hồi đó, mỗi khi tiên sinh kể mấy chuyện này, người nghe đông nghịt một góc phố, đến nỗi sai nha phải đi dẹp bớt vì sợ đông quá dễ sinh mấy chuyện ồn ào.

Càng nghe Tiểu Duệ nói, linh cảm của hắn càng khẳng định đây không phải chuyện tốt đẹp gì rồi. Nàng vẫn nói bằng giọng thần bí.

- Người ta nói Lâm Vũ vương gia là... đoạn tụ.

- Ta? Đoạn tụ? - Dương Thiên Vũ kinh ngạc thốt lên, không giữ nổi vẻ bình tĩnh thường ngày.

- Đúng vậy. Có rất nhiều chuyện đoạn tụ của huynh được lưu truyền trong dân gian nữa kia.

Mặt Dương Thiên Vũ hơi đen lại, nhưng Tiểu Duệ đang cực kỳ hào hứng khi bàn tới mấy chuyện bát quái, đâu tinh ý nhận ra tâm trạng ai kia đang biến đổi chứ.

- Họ nói, khi đó huynh đã hai mươi mấy tuổi, không lập vương phi cũng đành, nhưng thứ phi, thông phòng, thiếp phòng gì đó cũng đều không có. Bình thường các hoàng tử mười mấy tuổi đã bắt đầu lập thê thiếp. Cứ cho rằng khi đó huynh còn trẻ, chưa muốn thì hơn hai mươi mấy tuổi chưa từng có một thông phòng, thiếp phòng nào cũng là điều vô cùng kỳ quái, vô cùng không hợp lẽ. Cả một Lâm Vũ vương phủ rộng lớn như thế nhưng chỉ có vài nha hoàn, còn lại đều là nam nhân. Lâm Vũ vương gia không bị đồn là đoạn tụ mới là lạ.

Mỗi câu Tiểu Duệ nói ra, mặt Dương Thiên Vũ lại đen thêm một ít. Hắn nhớ đến việc bản thân tới Nam Thương Lâu bắt người nào đó trốn đi chơi về, mà lúc ấy nàng lại cải trang thành nam nhân. Có phải giống như bằng cớ hùng hồn cho mấy tin đồn thất thiệt kia rồi không?

- Mấy ngày trước trên phố còn có tin đồn huynh lập ta làm

vương phi chỉ là bình phong, nhằm che mắt bịt miệng thế gian, để tiện cho việc đoạn tụ của bản thân.

- Nàng...

Dương Thiên Vũ thực sự nổi giận rồi. Hắn không quan tâm đến mấy tin đồn vớ vẩn, thuộc hạ lại càng nghiêm cẩn để những tin đồn đó không lọt đến tai hắn. Nhưng bản thân bị bôi nhọ đến mức đấy, ai mà không nổi giận? Lúc này, Tiểu Duệ bên kia vẫn đang nói.

- Lúc trước ta cũng rất thích nghe mấy chuyện bát quái đó. Nhưng bây giờ nghĩ lại ta mới hiểu vì sao huynh lại bị đồn ra như thế. Hóa ra bao nhiêu năm qua, huynh không lập thê thiếp là vì ta, đúng không?

Dương Thiên Vũ sững người trước câu nói đó của nàng. Hắn không ngờ nàng lại nói như vậy. Tiểu Duệ mỉm cười dịu dàng.

- Chẳng phải huynh từng nói cả đời này chỉ muốn có một thê tử là ta thôi sao?

- Đúng vậy.

Tất cả giận dữ của Dương Thiên Vũ đều tiêu tan. Đối với hắn giờ phút này, cả thiên hạ nghĩ gì đều không quan trọng, chỉ cần nàng hiểu hắn, thế là đủ lắm rồi.

- Nếu... không tìm được ta...

Dương Thiên Vũ lắc đầu.

- Ta luôn tin nàng còn sống, cũng luôn dốc sức tìm kiếm nàng. Đời này không phải nàng, ta không cần nữ nhân nào khác.

Tiểu Duệ nhìn hần, ánh mắt hần thâm tình, kiên định, giọng nói trầm ổn nhưng vẫn lộ ra chút xúc động. Cả hai không nói gì, chỉ một ánh mắt ấy cũng hơn thiên ngôn vạn ngữ rồi. Yêu, là khắc cốt ghi tâm, là trọn đời trọn kiếp, là trong mắt chỉ có duy nhất một người mà thôi.

- Thiên Vũ, ta muốn cưới con ngựa đó.

- Không được, con ngựa này trưởng thành rồi, nàng đợi ít nữa thành thực hơn ta sẽ để nàng cưới, nhé!

Hần dụ dằng dỗi đành, sợ rằng nàng nổi hứng đòi cưới con ngựa trưởng thành này chạy nhanh, rất dễ xảy ra chuyện. Tiểu Duệ nghịch ngợm nháy mắt.

- Huynh... thật ngốc.

Dương Thiên Vũ đột nhiên “đại ngộ”, hần cũng bật cười. Sau đó hần kéo cương, cho ngựa dừng lại. Tiểu Tuyết cũng dừng lại bên cạnh. Hần ngồi lui lại sau một chút, vươn tay đón. Tiểu Duệ xoay người, khinh công nàng không trác tuyệt như Dương Thiên Vũ, nhưng cũng không đến nỗi quá tệ, chỉ một cú nhảy nhẹ nhàng, duyên dáng như chim yến, nàng đã yên vị trên lưng ngựa, ngay phía trước Dương Thiên Vũ. Hương hoa hồng trên tóc nàng thoang thoảng quanh mũi hần, Dương Thiên Vũ vòng tay, ôm lấy nàng, giục ngựa chạy.

Hần chỉ để ngựa chạy không quá nhanh, Tiểu Tuyết phía sau không phải chờ người nên vẫn thoải mái đuổi kịp. Hần nhẹ nhàng đặt lên tóc nàng một nụ hôn. Cả hai cùng không nói gì, chỉ im lặng cảm nhận không khí này, niềm hạnh phúc này.

Những người yêu nhau, hiểu nhau đủ nhiều sẽ không còn cần nói quá nhiều, chỉ một ánh nhìn, một cái nhíu mày cũng đủ

để họ hiểu rõ tâm can đối phương. Dưới ánh mặt trời ấm áp, trên đồng cỏ xanh bạt ngàn, họ đều ước thời khắc này có thể kéo dài vĩnh viễn.

Nhưng, có một điều, đời người như nước chảy mây trôi. Hạnh phúc đấy mà bất hạnh cũng có thể theo đến liền ngay. Sống giờ khắc nào hãy trân trọng khoảnh khắc đấy. Bởi có thể chỉ vừa mới quay đầu, lấu vàng hạnh phúc đã tan biến như một bóng mây, một giấc mơ trưa ngắn ngủi...

Chương XII

CHUYỆN CŨ CỦA LÂM VŨ VƯƠNG GIA

Đến giữa trưa họ mới quay về, vì mùa đông nên buổi trưa trời khá ấm áp, đi dạo cũng không vấn đề gì, chỉ là Dương Thiên Vũ lúc nào cũng coi nàng như trứng mỏng, luôn sợ nàng lạnh, sợ nàng mệt. Tiểu Duệ cũng không quá để ý chuyện này, hắn muốn quan tâm nàng, vậy hãy để hắn quan tâm đi. Như vậy chẳng phải cả hai sẽ đều cảm thấy thoải mái sao? Góc nghề nhất là những nữ nhân không muốn nhận sự quan tâm, điều đó không chứng tỏ người ấy mạnh mẽ, mà chỉ chứng tỏ họ quá cô độc, hoặc có thể họ chưa từng được quan tâm chân thành mà thôi.

Dĩ nhiên khi vừa trở về trang viên, Tiểu Duệ đã thấy trên bàn bày đầy đồ ăn, món nào cũng nóng hổi, thơm ngon. Nhưng thoáng qua cũng có thể nhận thấy trên bàn ngoài những món thịt ra, một nửa là mấy món rau xanh thanh đạm. Tiểu Duệ nhớ tới chuyện tối qua mình vừa kêu đồ ăn quá ngán, nàng cũng bị béo lên không ít rồi. Xem ra hắn chuẩn bị như vậy để nàng có thể thoải mái lựa chọn một chút đây.

Sau khi rửa mặt và rửa tay xong, hai người cùng dùng bữa. Dương Thiên Vũ vẫn thích những món thanh đạm, hắn hầu

như chỉ ăn cháo trắng, rau, và rất ít thịt. Tiểu Duệ băn khoăn.

- Thiên Vũ, ta nghe nói những người luyện võ rất tốn sức, tại sao huynh ăn uống đạm bạc như vậy? Có phải vì giàu quá nên chán mấy món sơn hào hải vị đúng không?

Dương Thiên Vũ phì cười trước câu hỏi của nàng. Nhưng hắn lắc đầu.

- Quen rồi. Mẫu thân ta vốn không được sủng ái, đồ dùng đều là những thứ không tốt như các cung khác, từ nhỏ ăn uống thanh đạm, lâu dần thành thói quen thôi.

Họ quen nhau từ nhỏ, nhưng tất cả những chuyện trước đây chỉ có mình Dương Thiên Vũ nhớ, như vậy hơi bất công với nàng. Trước đây nàng không hỏi nhiều, bởi hai nguyên nhân, thứ nhất nàng còn chưa hoàn toàn tin tưởng hắn, thứ hai bởi nàng sợ phải đối mặt với những chuyện không tốt. Nhưng bây giờ, nàng tin hắn, hơn nữa nàng cũng hiểu hắn chắc chắn sẽ bảo vệ nàng, nàng không phải sợ một mình đối mặt nữa rồi.

- Huynh... kể chuyện hồi nhỏ ta nghe được không?

- Nàng sẵn sàng nghe lại mấy chuyện quá khứ rồi?

Tiểu Duệ gật đầu.

- Cũng chẳng có gì to tát. Nàng muốn nghe chuyện vật gì nào?

- Thì là chuyện hồi nhỏ của huynh, có... của ta nữa...

Dương Thiên Vũ gắp một miếng thịt quay đặt vào bát nàng.

- Khi nhỏ ta luôn hỏi mẫu thân tại sao cả năm phụ hoàng không tới nổi một lần. Mẫu thân ta thân phận thấp kém, vốn

chỉ là một nô tỳ, một lần phụ hoàng say rượu, sủng hạnh người, không ngờ chỉ lần đó mà mang long thai. Kết quả, sau khi ta sinh ra, phụ hoàng cũng có ghé tới thăm diện của mẫu thân đôi ba lần, nhưng dần dần người cũng quên mất sự hiện diện của hai người chúng ta. Mẫu thân vốn tự ti, chưa bao giờ dám đấu tranh, đòi hỏi. Người nói với ta rằng, cung cấm nguy hiểm rình rập khắp nơi, người chỉ hy vọng ta có thể bình bình an an lớn lên đã là hạnh phúc lớn nhất của người rồi. Ngày nhỏ ta không phục, ta không muốn bị coi thường. Nhưng đến tận bây giờ, khi ngẫm lại ta mới thấy mẫu thân là người sáng suốt nhất. Nếu không có sự an phận thủ thường, luôn cần răng chịu thiệt của mẫu thân, e rằng ta sẽ không có cơ hội lớn lên rồi. Bởi mẫu thân nhu thuận, không chỗ dựa, không tranh giành nên mẫu tử chúng ta mới có thể yên ổn ở bên cạnh nhau.

Hắn dừng lại, dường như muốn thở dài khi nhớ lại những chuyện ấy, nhưng lại thôi, có lẽ mấy mươi năm nay mọi thứ đều chôn chặt trong lòng nên đã thành thói quen. Giọng hắn vẫn bình thản như kể một câu chuyện nào đó không liên quan đến mình.

- Mẫu thân luôn bắt ta học, nhưng không cho phép ta được phô diễn tài năng, trí tuệ trước mặt phụ hoàng hay các huynh đệ khác. Người nói, ta phải học cho giỏi, không phải để khoe tài, mà để bảo vệ bản thân, nếu có thể được thì sau khi trưởng thành cũng có thể giúp dân giúp nước. Chỉ tiếc mẫu thân mệnh yếu, không thể nhìn ta trưởng thành.

Tiểu Duệ buông đũa, nắm tay hắn.

- Thiên Vũ, tuy huynh không còn mẫu thân, nhưng vẫn còn ta mà.

Hai người bọn họ, một đã không còn gia đình, một chỉ còn người thân nhưng lại là hoàng đế cao cao tại thượng. Đúng vậy, nếu không còn gia đình, họ có thể tạo dựng một gia đình của riêng mình, cùng xây dựng, vun đắp. Thấy Tiểu Duệ như thế, hắn mỉm cười.

- Đều là chuyện của quá khứ rồi, ta cũng không quá đau lòng nữa. Được rồi, để ta kể nàng nghe mấy chuyện khác.

Dù sao vẫn trong ngày đại hỉ, hắn không muốn không khí hạnh phúc viên mãn này bị nhuốm màu ưu thương.

- Chuyện điên cuồng nhất ta từng làm chính là nghe lời nàng trêu đùa nhị ca.

- Nhị hoàng tử, chẳng phải hoàng thượng sao? - Tiểu Duệ kinh ngạc mở tròn hai mắt. Không ngờ trước đây nàng “vô pháp vô thiên” đến thế.

Nghĩ lại những chuyện quá khứ, Dương Thiên Vũ cũng mỉm cười.

- Đúng vậy, hoàng thượng vốn sợ côn trùng, vậy mà nàng lập kế với ta, bắt ta đi dụ huynh ấy đến ngự hoa viên. Hôm đó vất vả lắm ta mới lừa nổi nhị ca đi, dù huynh ấy cũng có chút nghi ngờ. Không ngờ giữa đường muội nhẩy ra, cái này vốn không nằm trong kế hoạch, nói rằng hoàng thượng đang dạo chơi trong ngự hoa viên nên muốn rủ ta và nhị ca đi chỗ khác chơi. Ta với muội mỗi người một phách. Mà trước giờ ta chưa từng nói dối, còn muội lại cực kỳ nghịch ngợm, dĩ nhiên nhị ca từ chỗ nghi ngờ ta bày trò chuyển sang hoàn toàn tin tưởng mà cùng ta tới ngự hoa viên. Vừa chơi được một lát muội liền thả một đồng côn trùng mà muội cất công sưu tầm cả tuần trước đó ra, hại nhị ca sợ đến nỗi kêu gào ầm ĩ.

- Ha ha... không ngờ thú vị thế. Sau đó thế nào? Chắc hoàng thượng lúc đó rất thảm.

- Thảm, dĩ nhiên là thảm, nhưng ta còn thảm hơn.

- Tại sao?

Tiểu Duệ lập tức vươn người qua, đáng vẻ chờ đợi nghe chuyện tiếp, thật không ngờ ngày nhỏ lá gan nàng lớn đến vậy, dám trêu đùa cả các hoàng tử trong cung.

- Thật không ngờ lúc ấy đúng là tiên hoàng có đến ngự hoa viên. Lúc trước nàng nói vậy để nhệ ca thêm tin tưởng ta mà tới đó, không ngờ nói đùa lại thành thật. Dĩ nhiên phụ hoàng được chứng kiến một màn kinh hãi đó. Và kẻ chịu tội dĩ nhiên là ta.

Rõ ràng hần kêu thảm nhưng ánh mắt lại lấp lánh ý cười.

- Ta... vô tội đúng không?

Dương Thiên Vũ gật đầu. Nhớ lại ngày đó, vì hần vốn không được phụ hoàng sủng ái như các huynh đệ khác nên bị phạt khá nặng. Dù bị phạt hần vẫn một mực nhận mọi tội lỗi về mình, còn nói rằng Tiểu Duệ không hề hay biết gì, nhệ hoàng tử bị kinh hãi cũng làm chứng Tiểu Duệ muốn đi chơi ở chỗ khác. Nhưng giờ nghĩ lại, hần lại thấy việc này thật ý nghĩa. Từ khi quen Tiểu Duệ, được cùng nàng bày ra đủ thứ trò nghịch ngợm, phá phách, hần cảm thấy cuộc sống của mình chân thật, giống một đứa trẻ bình thường hơn. Nếu không có nàng, có lẽ đi qua mấy mươi năm cuộc đời, hần cũng chẳng có gì gọi là kỷ niệm để mà nhớ về nữa.

- Thiên Vũ, huynh lúc nào cũng bảo vệ ta vậy sao?

Hần không trả lời, chỉ cầm tay nàng, đưa lên môi hôn nhẹ. Tiểu Duệ thấy vô cùng ấm áp trong lòng. Nếu nàng quên, hần sẽ là ký ức của nàng.

Vừa lúc ấy, có tiếng bấm báo bên ngoài, Dương Thiên Vũ hơi nhíu mày, hần đã dặn không được làm phiền, không hiểu kẻ nào không biết phép tắc như thế.

- Vào đi. - Hần lên tiếng, vẫn nắm tay nàng.

Một người mặc đồ hộ vệ của vương phủ tiến vào, cúi người hành lễ.

- Bẩm vương gia, hoàng thượng có thư khẩn.

Lông mày Dương Thiên Vũ càng nhíu chặt, hần đưa tay nhận phong thư từ người kia. Sau đó ra hiệu cho người đó lui xuống. Dương Thiên Vũ nhìn phong thư một lát, vẻ như lưỡng lự có nên bóc ra hay không.

- Thiên Vũ, huynh đọc đi.

- Xin lỗi nàng, muốn dành cho nàng mấy ngày mà cũng không thể.

Tiểu Duệ rút tay khỏi tay hần, lắc đầu.

- Ta rất hiểu chuyện mà, việc quốc gia vẫn quan trọng hơn.

Dương Thiên Vũ được sự thông cảm của Tiểu Duệ mới mở phong thư ra. Càng đọc, lông mày hần càng nhíu chặt. Tiểu Duệ lặng lẽ mở cửa, gọi người thu dọn phòng ốc. Mấy nha hoàn thấy vẻ mặt của Dương Thiên Vũ thì vô cùng biết điều, làm việc cực kỳ nhẹ nhàng, nhanh chóng. Sau khi thu dọn xong, Tiểu Duệ cho họ lui, tự tay thêm trầm hương vào lò đốt.

Khói trầm nhẹ nhàng tỏa khắp phòng, khiến không khí càng thêm tĩnh lặng.

Đọc xong phong thư, Dương Thiên Vũ đặt nó xuống bàn, mắt vẫn nhìn vào đó như đang suy nghĩ gì đó rất lung. Tiểu Duệ tới ngồi bên cạnh hắn, im lặng không nói gì. Hồi lâu sau, Dương Thiên Vũ gấp tờ thư lại, quay qua nhìn nàng.

- Nàng không giận ta chứ?

Tiểu Duệ thấy hắn như vậy thì ngồi gần hơn, nắm lấy ống tay áo hắn.

- Thiên Vũ, ta chưa bao giờ giận huynh cả.

- Cảm ơn nàng. Ta... lúc nào cũng không thể lo được cho nàng.

- Ta cũng rất mạnh mẽ mà, có thể tự lo được. Thiên Vũ, ta giúp gì được cho huynh không?

- Không có gì. Hoàng thượng nói muốn mai ta vào cung, có một số chuyện cần bàn.

- Chuyện gì thế? - Tiểu Duệ vội nói thêm. - Không phải ta muốn can dự chuyện chính sự đâu. Ta chỉ biết, khi có vương mắc trong lòng, nói ra được sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Ta không muốn phu quân của mình phải âu sầu, lo lắng.

Dương Thiên Vũ bật cười.

- Tiểu Duệ tốt nhất.

Sau đó hắn cầm phong thư lên, tiến về phía bàn để giấy tờ, đặt lá thư này vào xấp thư trong ngăn kéo.

- Hôm kia ta mới nhận được tin có một thế lực nào đó có vẻ như đang thâm tóm kinh tế của Thùy Châu, Hoàng Châu và Chỉ Dương. Ba châu này ở phía tây, giáp với Thiên Tước. Thiên Tước mấy năm nay đều lăm le bờ cõi nước ta. Hoàng thượng lo ngại hai việc này có liên quan tới nhau.

Chương XIII

HỒI PHỦ

Tiểu Duệ nhíu mày, Thùy Châu, phía tây, chẳng phải vị khâm sai đại thần nàng gặp trong quán trọ bị cháy hôm đó đi về phía này sao? Hắn tên là gì nhỉ?

- Thiên Vũ, việc vị quan khâm sai đi cứu trợ phía tây hôm ấy có liên quan gì không?

Hắn tiến đến, ôm Tiểu Duệ vào lòng.

- Tiểu Duệ đúng là rất thông minh, chuyện lâu như vậy vẫn nhớ. Đúng thế, Lương Biên được hoàng thượng phái đi, bề ngoài là cứu tế, trợ giúp nạn dân, nhưng quan trọng hơn là hoàng thượng muốn hắn điều tra về tình hình quan lại tham ô và mối quan hệ của quan lại vùng này với Thiên Tước. Trước đây có tin mật báo, một số quan lại vùng này có quan hệ với Thiên Tước. Không ngờ hắn đi lần này, không chỉ tìm ra bọn quan lại tham ô hại dân hại nước, mà còn phát hiện chúng đang âm mưu câu kết với ngoại nhân chiếm nước ta. Ngoài ra Lương Biên cũng lần ra sợi dây ngầm về một kẻ giấu mặt nào đó đang âm thầm thao túng kinh tế phía tây. Chỉ là, tất cả còn quá rối rắm.

Tiểu Duệ im lặng, kéo hắn ngồi xuống giường, nàng mở lọ tinh dầu anh đào, đổ một ít ra tay.

- Ta giúp huynh xoa bóp cho thư giãn chút nhé.

Dương Thiên Vũ vốn định từ chối vì không muốn khiến nàng vất vả, nhưng nhìn ánh mắt dịu dàng, săn sóc của nàng, hắn bèn cởi áo ngoài, nằm úp xuống giường. Tiểu Duệ dùng tinh dầu bóp vai và gáy cho hắn. Đúng là cảm thấy thư giãn hơn rất nhiều.

- Bức thư vừa nãy?

- Hoàng thượng nói Lương Biên đã gửi danh sách quan lại câu kết với Thiên Tước về bằng chim bồ câu. Nhưng... chim bồ câu đã bị kẻ nào đó chụp bắt dọc đường. Vì cả tháng không nhận lại ý chỉ của hoàng thượng, Lương Biên lại phái một thuộc hạ võ công cao cường âm thầm hồi kinh. Không ngờ người này cũng bị phục kích. Hắn liệu chết về được đến kinh thành. Nhưng phong thư Lương Biên dâng lên hoàng thượng thì không còn nữa. Người này cố gắng giữ được chút hơi tàn về báo tin mà thôi.

Tiểu Duệ kinh hãi khẽ thốt lên.

- Vậy Lương đại nhân...

Dương Thiên Vũ gật đầu, nói tiếp câu bỏ dở của nàng.

- Lành ít dữ nhiều.

- Thiên Vũ, chúng ta mau hồi phủ thôi. Đây là chuyện lớn, liên quan đến vận mệnh quốc gia.

Dương Thiên Vũ vẫn hơi chần chừ. Hoàng thượng cũng biết khó khăn lắm hắn mới tìm thấy nàng, cũng muốn tác thành cho hắn mấy ngày bình yên bên nàng sau hôn lễ, vậy nên người mới nói hắn sáng mai vào cung. Nhưng Tiểu Duệ đã

nhiên biết đây là việc rất lớn, chắc hẳn mấy ngày nay hoàng thượng đang âu lo vô cùng. Nàng không muốn ích kỷ, chỉ vì chút hạnh phúc cón con của mình mà ảnh hưởng lê dân bách tính.

- Đi nào. - Tiểu Duệ kéo áo khoác lên vai hắn. - Bây giờ chúng ta hồi phủ luôn.

Nói rồi Tiểu Duệ bước ra ngoài, phân phó cho người chuẩn bị xe ngựa. Chỉ một lát sau, hai người đã ngồi trên xe ngựa trở lại Lâm Vũ vương phủ. Trang viên cách vương phủ không quá xa, đi xe ngựa tầm hơn một canh giờ là đã về đến nơi.

- Thiên Vũ, giờ vẫn còn sớm, huynh vào cung luôn nhé.

- Khiến nàng chịu thiệt thòi rồi.

Tiểu Duệ lắc đầu, quay người đi sai hạ nhân chuẩn bị bộ đồ khác để hắn thay. Sau khi Dương Thiên Vũ đi rồi, Xuân Nhi và Mễ Lan cũng chạy ra, tíu tít đón mừng nàng về phủ.

- Vương phi, bọn nô tỳ đều rất nhớ vương phi.

- Mới có mấy hôm không gặp thôi mà.

Tiểu Duệ vui vẻ trò chuyện cùng bọn họ. Sau đó còn đi thăm Táo Xanh. Táo Xanh lúc này đã rất lớn, rất ra dáng một chú chó trưởng thành, cực kỳ oai phong. Nhưng vừa nhìn thấy Tiểu Duệ, bao nhiêu oai phong nó đều quăng ra sau đuôi hết, sung sướng chạy về phía nàng, cái đuôi to lớn vẫy vẩy tíu mù. Nó nhảy chồm lên, nửa thân trước dựa hẳn vào Tiểu Duệ khiến nàng loạng choạng suýt chút nữa ngã. Mễ Lan vội vã đưa tay đỡ nàng. Nhưng Tiểu Duệ không để ý, vẫn rất vui vẻ xoa đầu Táo Xanh. Thấy được vuốt ve, nó càng mừng rỡ, lao cả người

vào lòng nàng, dụi dụi cái mõm to tướng vào bàn tay nàng.

- Ha ha... Táo Xanh, người nhớ ta lắm đúng không?

Hôn lễ, Táo Xanh bị đưa ra khu vực của các hộ vệ ở phía sau. Cũng phải nửa tháng rồi nàng mới gặp lại nó, chẳng trách Táo Xanh lại vui mừng đến mức đó. Sau khi chơi đùa với Táo Xanh một lát, Tiểu Duệ ngồi lên lan can hành lang bằng gỗ, một tay vỗ vỗ đầu nó.

- Mệt quá, nghỉ một lát nào.

Buổi sáng vừa đi cưới ngựa. Chiều thì vội vã trở lại vương phủ, lại phải tiếp nhận màn đón tiếp hơi nồng nhiệt quá mức của Táo Xanh khiến nàng thở hổn hển, mùa đông mà mồ hôi đầy người.

- Vương phi, người trở về thay áo nhé, kẻo bị nhiễm lạnh.

- Ừ, được. À vậy Hắc Tôn có ở phủ không?

- Dạ không. Hôm qua nô tỳ có thấy Hắc hộ vệ trở về, nhưng sau đó lại đi luôn.

Tiểu Duệ gật đầu, cũng không hỏi thăm nữa. Mễ Lan và Xuân Nhi theo nàng về phòng, họ vẫn giữ thói quen lui ra khi nàng thay đồ. Tiểu Duệ xoay lưng vào gương, nhìn vết sẹo lớn trên lưng. Vết sẹo này từng trông cực kỳ đáng sợ, bôi thuốc mấy tháng nó cũng mờ đi nhiều rồi, nhưng không biết có hết hẳn được không đây? Nàng dùng khăn ẩm lau qua mồ hôi trên người để tránh nhiễm lạnh, sau đó mặc một bộ y phục màu trắng. Hắn nói trước đây nàng thích màu trắng, thích hoa mai, thích tuyết (dù sợ lạnh), nàng nói hoa mai mang màu trắng rất thuần khiết. Nàng nghĩ có lẽ lúc đó mình nói vậy

cũng chỉ để tăng bốc bản thân chút thôi, nhưng Dương Thiên Vũ lại rất để tâm đến mấy lời này. Vương phủ có rừng mai. Ở bất cứ nơi nào là đất của Lâm Vũ vương gia thì đều có mai trắng.

Sau khi nàng thay đồ xong, Mễ Lan và Xuân Nhi vào phòng, nhìn thấy đều tấm tắc khen ngợi hết lời rằng bộ đồ này rất hợp với nàng, dạo này nàng được chăm sóc tốt, càng ngày càng xinh đẹp, rằng vương gia thật có phúc khi cưới được nàng. Mễ Lan dịu dàng chải tóc cho Tiểu Duệ. Nhìn cách nàng ta chải tóc, Tiểu Duệ nhớ đến mấy ngày qua đều do Dương Thiên Vũ chải tóc cho mình, bất giác mỉm cười, gò má càng ửng hồng, mỹ lệ động lòng người.

Sau khi giúp nàng chải tóc xong, hai người họ lui lại sau, kính cẩn đứng yên đợi sai bảo. Tiểu Duệ bỗng cảm thấy có chút trống vắng. Mới chỉ hai ngày lúc nào cũng thấy hắc ở bên mà nàng đã quen với cảm giác ấy rồi sao? Bây giờ đột nhiên không có hắc ở đây, cảm giác chẳng biết nên làm gì với thời gian dài đằng đằng này. Đột nhiên nàng nhớ ra hắc từng nói trước đây nàng cưới ngựa bắn tên, binh pháp dàn trận gì đó đều biết, là một nữ nhân vô cùng lợi hại. Đúng vậy, nếu trước đây nàng từng lợi hại như vậy thì đâu thể để cho bản thân trở nên vô dụng như bây giờ?

Nghĩ là làm, dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì, Tiểu Duệ bèn đến thư phòng. Nhưng thư phòng Dương Thiên Vũ bố trí cho nàng không có đủ những sách nàng muốn tìm hiểu, Tiểu Duệ lập tức đi qua thư phòng của hắc. Quả không uổng công, thư phòng của hắc sách gì cũng có, từ Tứ thư, Ngũ kinh, Thi thư đến đủ loại sách binh pháp, thuật trị nước... Nàng kinh ngạc nhìn, dù sao trước đây nàng cũng hay đến đây chơi nhưng ít khi để ý tới sách vở, không ngờ đây lại là kho báu trí

tuệ như vậy.

Tiểu Duệ băn khoăn nên lấy một ít sách ở thư phòng của hắc đem qua thư phòng của nàng hay ngồi đây đọc luôn. Dù sao cũng lười đi lại, cuối cùng nàng sai Xuân Nhi đi pha trà và mang mấy đĩa điểm tâm lên. Rồi nàng vừa nhấm nháp bánh ngọt vừa chăm chú đọc sách.

Mai Tư Duệ, Tư Duệ có nghĩa là thông minh, linh lợi. Cha nàng quả thực đặt tên rất đúng với tính cách của nàng. Tiểu Duệ vốn thông minh, trước đây rảnh rỗi đọc mấy cuốn truyện ái tình này nọ vì muốn giải trí, nhưng bây giờ khi muốn nghiêm túc tìm tòi, nàng không những có thể hiểu, mà còn biết suy ngẫm, tổng kết, phản biện lại những vấn đề trong sách nêu ra.

Càng đọc Tiểu Duệ càng cảm thấy thú vị. Nàng muốn trở thành nường tử tốt của Dương Thiên Vũ, giúp hắc giải quyết mấy chuyện chính sự rắc rối, phiền não kia. Nếu như vậy, không phải hắc sẽ có thêm thời gian rảnh rỗi rồi ư? Nàng cũng không phải nữ nhân vô dụng như người đời vẫn ca tụng, cái gì mà “Nữ tử vô tài tiện thị đức” (nữ tử không có tài, chính là đức) kia chứ. Đối với nàng, nữ tử hay nam tử đều có một đầu, hai tay, hai chân, hà có gì nữ tử không được phép có tài năng?

Tiểu Duệ đột nhiên ngẫm nghĩ, có phải trước đây nàng cũng có suy nghĩ giống như thế này? Rất có thể. Bởi nếu không nghĩ thế, sao nàng lại học cưới ngựa bắn tên, học bày binh bố trận. Dù cho cha nàng là tướng quân, cũng không liên quan đến việc nàng học mấy thứ này. Đúng vậy, chuyện có thể quên, nhưng tính cách, lối suy nghĩ thì nàng vẫn là nàng thôi.

Tiểu Duệ vươn tay với một chiếc bánh hoa quế, lúc này mới phát hiện năm chiếc bánh trong đĩa đều đã hết nhẵn từ lúc

nào. Và nàng cũng mới để ý đã chiều muộn, trong phòng hơi tối, nhìn chữ có chút khó khăn. Hôm nay Dương Thiên Vũ có lẽ lại về muộn rồi.

- Mẹ Lan!

- Dạ, vương phi.

- Muội chuẩn bị cho ta một đĩa điểm tâm nữa. À, thấp nển cho ta nữa nhé.

- Vâng, vương phi.

Mễ Lan lúc nào cũng thế, tuổi còn nhỏ nhưng làm việc rất thuần thục, chững chạc. Mễ Lan lập tức tìm trong ngăn kéo mấy cây nến, thấp lên, đặt vào giá nến. Giá nến bằng bạc, phản chiếu ánh nến có chút lung linh. Sau khi thấp nển xong Mễ Lan mới lui xuống chuẩn bị điểm tâm. Một lát sau đã thấy nàng ta gõ cửa, bước vào.

- Vương phi, người nghỉ ngơi uống chút canh nóng cho khỏi mệt.

Tiểu Duệ ngó qua cuốn sách, thấy nàng ta bưng một cái khay, trên đó có một bát canh lớn và hai đĩa bánh điểm tâm. Nàng xua xua tay.

- Ta không uống canh đâu.

Mấy ngày vừa rồi bị Dương Thiên Vũ bắt uống đủ thứ canh bổ, đến bây giờ nàng vẫn còn thấy ngán.

- Vương phi...

Không đợi Mễ Lan nói hết câu, nàng lại xua tay. Mễ Lan không

dám nói nữa, chỉ đành đặt tất cả lên bàn rồi lui ra.

- Mau mang canh xuống đi. Ta nhìn mấy món này thôi đã thấy ngán rồi.

- Vâng, vương phi.

Mễ Lan đành bưng bát canh, lui xuống, để lại một mình Tiểu Duệ trong thư phòng của Dương Thiên Vũ.

Chương XIV

TA PHẢI TRỞ THÀNH NỮ NHÂN LỢI HẠI

Lúc Dương Thiên Vũ trở về thì nghe Mễ Lan báo Tiểu Duệ ở thư phòng của hắn cả chiều nay để đọc sách. Dương Thiên Vũ hơi nhíu mày, sách ở thư phòng của hắn đều rất khô khan, tại sao tự dưng nàng lại có hứng thú như vậy?

Dương Thiên Vũ đẩy cửa bước vào, thấy Tiểu Duệ đang nằm gục trên bàn, không biết đã ngủ quên từ lúc nào. Bên cạnh nàng là một chồng sách bàn về chính sự, binh pháp. Dương Thiên Vũ vội bước nhanh đến, bế nàng lên. Bước chân hắn tiến thẳng về phía phòng ngủ. Có lẽ nàng mệt nên ngủ khá say, hắn bế mà cũng không biết. Hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, cởi bớt áo khoác ngoài để nàng khỏi vướng, rồi kéo chăn đắp cho nàng. Tiểu Duệ theo thói quen nghiêng người, dụi dụi má vào chiếc gối lụa, nhìn dáng vẻ của nàng hiện rõ nét ngây thơ như một đứa trẻ, hắn vươn tay vén tóc cho nàng. Má nàng cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, vừa mềm mại vừa nhồn nhột.

Hắn đắp chăn cẩn thận cho nàng rồi bước ra, cho gọi Mễ Lan đến.

- Tối nay vương phi đã ăn gì chưa?

- Thưa vương gia, buổi chiều vương phi ăn hết một đĩa bánh hoa quế, hai chiếc bánh hoa hồng và uống trà. nô tỳ có mang canh đến và hỏi mấy lần nhưng vương phi đều nói không muốn ăn. Người một mực ngồi trong thư phòng xem sách thôi ạ.

Hắn gật đầu, ra hiệu cho Mễ Lan lui xuống. Quay đầu nhìn vào phòng, thấy Tiểu Duệ vẫn đang say sưa ngủ, khóe môi hắn hơi cong lên, sau đó một mình trở lại thư phòng. Đêm trong phủ Lâm Vũ vương gia cực kỳ tĩnh lặng.

Tiểu Duệ giật mình tỉnh dậy, nàng ngạc nhiên nhìn xung quanh, mất một lúc định thần mới phát hiện bản thân đang ngủ ở giường của Dương Thiên Vũ. Nàng xoa xoa đầu, ngồi dậy, không biết đã ngủ quên từ lúc nào, cũng không biết tại sao lại có mặt ở đây. Khoác áo ngoài, vừa bước ra đã thấy Mễ Lan đứng đó đợi hầu hạ.

- Mễ Lan, muội không đi ngủ đi à?

- Nô tỳ còn chưa buồn ngủ.

- Sao ta lại ở đây? Vương gia về chưa?

- Là vương gia đưa người về. Người ngủ quên trong thư phòng.

- Huynh ấy đâu rồi?

- Vương gia vẫn ở thư phòng ạ?

Tiểu Duệ gật đầu, bảo Mễ Lan đi chuẩn bị nước ấm cho nàng rửa mặt. Sau khi rửa mặt, chải đầu, Tiểu Duệ bưng hộp đựng

đồ ăn đến thư phòng. Nghe Mễ Lan nói từ lúc về đến giờ hần vẫn ở trong thư phòng xử lý công việc, có lẽ mấy ngày nghỉ ngơi khiến công việc dồn lại nhiều. Tiểu Duệ bèn bảo nhà bếp hầm canh với mấy đĩa điểm tâm, tự mình mang tới. Nàng nhẹ nhàng gõ cửa. Giọng Dương Thiên Vũ đầy mệt mỏi vọng ra.

- Ai vậy?

Nàng không trả lời, vẫn nhẹ gõ cửa.

- Ai? - Có vẻ không vui.

Tiểu Duệ mỉm cười, đẩy cửa bước vào. Vừa nhìn thấy nàng, hai hàng lông mày hơi nhíu lại của Dương Thiên Vũ lập tức thả lỏng.

- Là nàng ư? Sao không ngủ, lại chạy tới đây?

Tiểu Duệ mỉm cười, đặt lồng thức ăn lên bàn, bày mấy đĩa đồ ăn ra.

- Huynh xem, ta mang canh tới này, huynh nghỉ ngơi uống chút canh đi.

- Nàng cũng chưa ăn tối đúng không?

- Ta không đói, không muốn ăn.

Dương Thiên Vũ kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, mở bát canh ra. Là canh gà hầm và một ít bánh điểm tâm.

- Nào, há miệng.

Tiểu Duệ vốn không muốn ăn nhưng thấy hần nghiêm túc như vậy nên đành mở miệng, sau khi uống mấy thìa canh thì

nàng kiên quyết lắc đầu, kêu ngán. Dương Thiên Vũ thần nhiên ăn nốt chỗ canh còn lại. Tiểu Duệ kinh ngạc nhìn hần, không ngờ vương gia lại đi ăn đồ thừa.

- Sao nhìn ta như vậy?

Những ngón tay như bạch ngọc thông thả múc một thìa canh, thổi một chút cho nguội rồi uống, nhìn cách hần ăn uống thật trái ngược với nàng.

- Huynh... ăn đồ thừa?

- Quen rồi.

Tiểu Duệ càng kinh ngạc, hần đường đường là hoàng tộc, từ khi nào phải ăn đồ thừa mà quen?

- Ngày nhỏ mỗi khi ăn chán một thứ gì nàng cũng đều ép ta ăn nốt, lâu dần thành thói quen thôi.

- Vậy huynh có ăn đồ thừa của người khác không?

Dương Thiên Vũ nhìn nàng, ánh mắt dường như vô cùng thất vọng, Tiểu Duệ đột nhiên cũng có cảm giác thất vọng về bản thân, không hiểu trí thông minh của nàng vẫn còn ngủ say chưa dậy hay gì mà lại hỏi một việc dửng dầu gối cũng có thể nghĩ ra như thế. Dương Thiên Vũ là ai chứ? Hần là hoàng tử, rồi vương gia, lại là người mắc bệnh sạch sẽ, sao chấp nhận việc ăn chung như thế.

Ăn xong canh gà, hần cầm một chiếc bánh điểm tâm lên ăn. Tiểu Duệ cũng vươn tay định nhón cho mình một cái nhưng bị hần đánh nhẹ vào tay.

- Thiên Vũ, sao đánh ta?

- Mấy thứ này ăn nhiều quá không tốt, hôm nay nàng ăn đủ rồi.

- Nhưng ta muốn ăn.

- Không được, ăn nhiều bánh điểm tâm rồi không chịu ăn cơm, như thế không được.

Tiểu Duệ sụ mặt, nhưng không thể cãi lý lại hần nên đành chấp nhận nhìn đĩa bánh đầy thềm thuồng. Ăn xong chiếc bánh kia, hần lập tức bỏ tất cả bát đĩa vào lồng, mang ra ngoài đưa hạ nhân cất đi.

- Tiểu Duệ, khuya rồi, nàng mau về nghỉ ngơi đi.

- Nhưng huynh còn chưa ngủ, ta ở đây cùng huynh.

Hần vuốt nhẹ tóc nàng, yêu chiều.

- Ta là nam nhân, có thể chịu được, nàng thân thể yếu đuối, sẽ rất mệt đấy. Ngoan, mau về nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta cũng về.

Tiểu Duệ vòng tay ôm hần, dựa đầu vào ngực hần.

- Huynh mệt không?

- Không mệt, nhìn thấy Tiểu Duệ thì không còn chút cảm giác mệt mỏi nào nữa.

- Huynh nói cứ như ta là canh nhân sâm vậy.

- Sao so được, canh nhân sâm sao quý giá bằng nàng?

Tiểu Duệ bật cười, không ngờ Dương Thiên Vũ mặt lạnh lại

biết nói mấy lời ngọt ngào như vậy.

- À, hôm nay nàng đọc sách gì vậy?

Tiểu Duệ nghiêng đầu, buông tay khỏi người hần, làm ra vẻ bí mật.

- Không nói cho huynh biết.

Vậy mà hần lại gật đầu, không hỏi thêm câu gì nữa làm Tiểu Duệ đột nhiên cảm thấy rất muốn nổi giận.

- Sao huynh không tiếp tục hỏi chứ?

- Hả? Nàng nói là bí mật rồi mà.

- Huynh...

Nam nhân đều cứng nhắc như vậy hả? Thấy Tiểu Duệ tức giận, Dương Thiên Vũ càng ngạc nhiên, không hiểu mình đã làm gì sai.

- Người ta nghiên cứu binh pháp thi thư vì muốn giúp huynh, vậy mà một câu hỏi thăm huynh cũng keo kiệt không thềm nói.

Dương Thiên Vũ gơ hai tay, không biết phải nói gì. Chính nàng nói là muốn giữ bí mật, giờ lại trách ngược hần không hỏi thăm. Thảo nào người ta nói trên đời này khó hiểu nhất là suy nghĩ của nữ nhân. Nhìn Dương Thiên Vũ bối rối như vậy, lửa giận vừa bùng lên lập tức tắt ngấm, Tiểu Duệ cũng không phải kiêu người ngang ngược đến mức vô lý như thế, chỉ là không hiểu sao dạo gần đây càng ngày càng khó khổng chế tâm tình, vui buồn thất thường.

- Không so đo với huynh nữa, cũng canh hai rồi, huynh mau giải quyết công việc đi kẻo muộn.

- Ừm, nàng về ngủ đi.

- Không, ta có cả ngày ở nhà để ngủ, ta muốn ở đây với huynh.

Dương Thiên Vũ cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào. Đây là Tiểu Duệ đang ẩn ý rằng cần hắn ở bên đúng không? Dù không trực tiếp nói ra, nhưng hắn có thể cảm thấy tình cảm của Tiểu Duệ đối với hắn càng ngày càng gần bó, càng ngày càng sâu sắc hơn. Chân tình của hắn, cuối cùng cũng làm nàng cảm động rồi.

Tiểu Duệ ngồi một bên, nàng tì má vào tay, mắt mơ màng nhìn về phía Dương Thiên Vũ. Hình như nàng đang suy nghĩ đến điều gì đó. Còn Dương Thiên Vũ, công việc bận rộn, chẳng mấy mà hắn đã như bị đóng giắc tờ kia nuốt chửng, dường như quên cả bản thân mình.

Đến tận khi trời tờ mờ sáng hắn mới buông bút lông xuống, day day ấn đường mỗi một. Nhìn sang bên cạnh thấy Tiểu Duệ vẫn thức đợi hắn, đáy mắt Dương Thiên Vũ dấy lên sự xót xa.

- Tiểu Duệ, chúng ta về nghỉ ngơi thôi.

Hắn ôm nàng vào lòng, xoay tay một cái đã bế nàng lên. Tiểu Duệ định vùng vẫy thoát ra nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ dựa má vào lòng hắn.

- Tiểu Duệ, thực xin lỗi, khiến nàng vất vả rồi.

- Không, ta nguyện ý mà. - Tiểu Duệ lắc đầu, cố chống lại cơn buồn ngủ.

Hắn dịu dàng đặt nàng xuống giường, sau đó cởi áo choàng rồi nằm xuống bên cạnh.

- Ta sẽ cố gắng thu xếp, không để nàng phải vất vả chờ đợi như này nữa.

Nhưng người bên cạnh vừa đặt lưng xuống giường đã chìm vào mộng đẹp, có lẽ nàng đã gồng gượng hết khả năng rồi. Dương Thiên Vũ nhìn qua, khuôn mặt bầu bĩnh có nét trẻ thơ của nàng khi ngủ thật an nhiên. Hắn dịu dàng vuốt ve gò má trắng trẻo ứng hồng của nàng. Rồi cúi người, hắn đặt lên môi nàng một nụ hôn rất khẽ. Sau đó Dương Thiên Vũ vòng tay ôm lấy nàng, chìm vào giấc ngủ.

Hắn chỉ ngủ một giấc ngắn, khi trời vừa hửng sáng đã trở mình tỉnh dậy. Lúc này Tiểu Duệ vẫn đang say giấc nồng. Hắn hôn nhẹ lên tóc nàng rồi trở ra phòng ngoài. Mấy người hầu lập tức tiến lên giúp hắn rửa mặt, chải đầu, thay quần áo để chuẩn bị vào chầu.

Khi hắn đang chuẩn bị đi thì thấy ai kia đầu tóc bù xù bước ra, giọng nói còn ngái ngủ.

- Huynh dậy sớm vậy?

Dương Thiên Vũ có chút kinh ngạc, tiến về phía nàng.

- Sao nàng không ngủ tiếp đi.

- Ta cũng muốn dậy sớm luyện võ một chút.

Dương Thiên Vũ nhướn mày, không hiểu tại sao đột nhiên Tiểu Duệ lại muốn thay đổi như vậy.

- Có chuyện gì nàng phải nói với ta, biết chưa?

Tiểu Duệ gật gật đầu, rõ ràng vẫn còn thèm ngủ nữa.

- Ta muốn lấy lại hình tượng ưu tú, lợi hại như trước đây.

- Ừm, vậy từ ngày mai bắt đầu có được không?

Tiểu Duệ xua xua tay, đi đến chỗ chiếc ghế, ngồi xuống.

- Tạm biệt Thiên Vũ.

Dương Thiên Vũ lắc đầu, cứng chiều vuốt ve tóc nàng.

- Vậy ta vào châu đây, lát về với nàng.

- Vâng.

Giọng Tiểu Duệ đã nhỏ xíu, dường như nàng đang lơ mơ ngủ tiếp rồi. Hắn cũng không muốn miễn cưỡng nàng, chỉ dặn dò hạ nhân nhớ trông chừng, nếu thấy nàng ngủ thì đưa nàng vào lại giường kéo bị cảm lạnh. Nhưng đúng là Dương Thiên Vũ đã có chút coi thường sự cố gắng của Tiểu Duệ rồi. Sau khi Dương Thiên Vũ đi, Tiểu Duệ cũng cố gắng rửa mặt cho tỉnh ngủ rồi ra sân luyện vài bài quyền, còn cho gọi Hắc Tôn đến luyện cùng nhưng Hắc Tôn đang đi giải quyết công việc, không có ở phủ nên Hắc Mã đến luyện tập cùng nàng.

Chương XV

PHU NHÂN NÓI GÌ CŨNG ĐÚNG

Sau khi tập võ với Hắc Mã xong, Tiểu Duệ ăn sáng rồi lại đến thư phòng. Dù hiện giờ nàng đã là vương phi, không phải lo mấy chuyện cơm ăn áo mặc, cũng chẳng cần phải cố gắng gì, nhưng Tiểu Duệ biết, bản thân nàng không muốn là một nữ nhân tầm thường chỉ như một món đồ vật trang trí của nam nhân. Nàng muốn là một nữ nhân lợi hại, có thể kể vai sát cánh bên cạnh người mình yêu, cùng chàng phân ưu.

Dương Thiên Vũ cũng hết sức kinh ngạc khi thấy Tiểu Duệ quyết tâm như vậy, từ lúc gặp lại đến giờ, mục tiêu lớn nhất nàng theo đuổi chính là ăn, ngủ, chơi. Vậy mà bây giờ nàng ăn uống điều độ, nhất quyết không chịu ăn nhiều món bổ dưỡng như trước, dậy sớm luyện võ, ban ngày cũng bận rộn trong thư phòng, không trốn nhà đi chơi gây họa nữa. Nghe lý do của nàng, hắn vô cùng cảm động, nhẹ nắm lấy tay Tiểu Duệ. Tiểu Duệ nở nụ cười rục rịch như mặt trời mùa hạ.

- Huynh chỉ cho ta mấy thứ binh thư này nhé? Ta quên hết rồi.

- Được.

Vậy là vừa giải quyết công việc, Dương Thiên Vũ còn có thêm một nhiệm vụ là giải đáp các thắc mắc cho Tiểu Duệ. Nàng đọc sách chỗ nào không hiểu đều hỏi hắn. Thậm chí nhiều chỗ nàng có kiến giải rất độc đáo, không giống như thói quen suy nghĩ thông thường của mọi người. Vốn ban đầu Dương Thiên Vũ để nàng đọc sách chỉ là nuông chiều sở thích của nàng, không ngờ càng ngày hắn càng thấy hứng thú, chủ động cùng nàng thảo luận các vấn đề. Thời gian cứ như vậy bình bình yên yên trôi qua.

Mai là sinh nhật hoàng thượng, Dương Thiên Vũ nói tùy ý nàng có thể đi hoặc không. Tiểu Duệ suy nghĩ một hồi, dù sao gần tháng nay nàng luôn nhốt mình trong phủ học hành chăm chỉ, cũng rất lâu rồi không ra ngoài. Chưa kể, nếu nàng không đi, dù Dương Thiên Vũ nói không có vấn đề gì, nhưng nàng biết chắc chắn ít nhiều sẽ có ảnh hưởng đến hắn. Vậy nên Tiểu Duệ vui vẻ đồng ý cùng hắn vào cung chúc mừng sinh nhật hoàng thượng. Nhưng đồng ý đi rồi, nàng lại nhớ.

- Thiên Vũ, chúng ta mừng hoàng thượng quà gì vậy?

Tặng quà cho những kẻ có nhiều bao giờ cũng rất khó. Chưa kể đây còn là hoàng đế. Cả thiên hạ đều là của người, còn thiếu gì nữa chứ?

- Ta đã chuẩn bị rồi.

- Gì vậy?

- Là mấy món kỳ trân dị bảo bình thường thôi, cũng không có gì quá đặc biệt.

Lý luận kiểu hoàng tộc có khác, kỳ trân dị bảo lại đi với từ bình thường, thật không thể hiểu nổi. Tiểu Duệ gãi gãi tóc.

- Vậy ta có cần tặng hoàng đế cái gì không?

- Không cần đâu, nàng đi cùng ta mà.

Tiểu Duệ gật gù, yên tâm về việc mình không phải lo mấy chuyện nhìn qua thì dễ nhưng thực chất cực kỳ khó đó nữa.

- Được rồi, đi ngủ thôi, cũng không còn sớm nữa.

Tiểu Duệ bất ngờ hắt xì một cái khiến Dương Thiên Vũ nhú mày.

- Lạnh ư? Để ta bảo người thêm than vào lò.

- Không sao, không sao. Ta không thấy lạnh.

- Hay bằng không, chúng ta... vận động một chút cho ấm người.

Tiểu Duệ lập tức đánh mạnh vào vai Dương Thiên Vũ. Người này sao càng ngày càng xấu xa như vậy chứ? Cũng không thêm giữ chút hình tượng nào, luôn lăm le bày trò với nàng. Vừa nghĩ thế, Tiểu Duệ đã thấy bàn tay của người kia không an phận trên người nàng.

- A, Dương Thiên Vũ!

Tiếng cười trầm thấp vang lên, hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên cổ nàng. Tiểu Duệ thuận tay vươn lên, ôm lấy cổ hắn.

- Thiên Vũ!

- Hửm?

- Người ta nói nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, có phải không?

Kẻ kia lập tức ngẩng phắt đầu, mặt đen lại.

- Ai nói vậy? Ta lập tức cắt lưỡi hắn.

Tiểu Duệ không những không sợ còn cố ý le lưỡi trêu đùa hắn.

- Là ta nói đấy, huynh dám không?

Vẻ giận dữ của Dương Thiên Vũ lập tức tắt ngúm, hắn trưng ra bộ mặt nịnh nọt.

- Phu nhân nói gì cũng đúng, gì cũng đúng... - Giọng hắn nhỏ dần, nhỏ dần, đến cuối câu nói thì chỉ còn như tiếng muỗi kêu.

Tiểu Duệ chiếm được ưu thế, vui vẻ cười lớn.

- Mặc dù không thích chuyện đó, nhưng mà ta thích huynh.

Tiểu Duệ dụi đầu vào vai hắn, vòng ôm hắn siết chặt hơn.

- Nàng... không thích? - Dương Thiên Vũ ngỡ ngàng. Có phải tại hắn khiến nàng không thoải mái?

Tiểu Duệ gật gật đầu.

- Ngày nào cũng làm chuyện đó, quả thực rất mệt.

Dương Thiên Vũ lập tức ôm lấy nàng, xoa xoa lưng nàng.

- Được, vậy từ nay ta không tùy tiện như vậy nữa.

Tiểu Duệ gật gật đầu, càng chui sâu vào lòng hần hơn. Ngày ngày phải ôn văn luyện võ, tối đến lại bị hành hạ đến nhúc nhủi toàn thân, nàng thực sự bị biến thành viên bột bị nhào qua nặn lại hằng ngày rồi. Nhưng người kia thay vì tiếp tục ôm nàng lại đưa tay đẩy nàng ra một chút. Tiểu Duệ tức giận lườm hần. Nhưng chưa kịp trách mắng đã thấy mặt hần nhăn nhó đầy khổ sở.

- Thiên Vũ, huynh ốm à?

Dương Thiên Vũ lắc đầu, mặt đầy bất đắc dĩ.

- Nàng... ta... khó chịu.

- Hả? Khó chịu ở đâu?

Tiểu Duệ lo lắng hơi chồm người dậy, định cho người đi gọi đại phu, không ngờ Dương Thiên Vũ ngoài nhăn nhó còn có chút xấu hổ.

- Ngoan, đừng quậy.

Ánh mắt hần liếc nhanh xuống dưới, Tiểu Duệ lập tức hiểu ra vấn đề, gơ chân đạp thẳng người hần một cái.

- Đáng chết!

Lần này thì Lâm Vũ vương gia thật thảm, chỉ còn biết ôm gối ầm ỨC chìm vào giấc ngủ mà thôi.

Sáng sớm hôm sau Tiểu Duệ đã trở dậy, từ lâu nàng đã trở lại thói quen dậy sớm mỗi ngày. Chẳng hiểu Hắc Tôn bận rộn gì mà rất hiếm khi xuất hiện trước mặt nàng, không giống như trước đây lúc nào cũng kề kề bên cạnh như gà mái mẹ canh gà con. Thay vào đó hiện giờ, nếu Dương Thiên Vũ rảnh sẽ luyện

võ cùng nàng, nếu hần bận Hắc Mã sẽ dạy nàng thêm vài chiêu cơ bản khác. Hôm nay Tiểu Duệ cùng Dương Thiên Vũ đấu võ. Võ công của nàng xét trên phương diện nào cũng không thể bằng được Dương Thiên Vũ, vì vậy đấu ba hiệp thua cả ba.

Tiểu Duệ xua xua tay, túm lấy chiếc khăn Xuân Nhi đang cầm, lau mặt.

- Một chết đi được.

- Người chuẩn bị nước nóng để vương phi tắm.

- Dạ, nô tỳ chuẩn bị đầy đủ hết rồi ạ.

Vì trời mùa đông lạnh, vận động toát mồ hôi càng dễ bị cảm lạnh nên mỗi lần tập võ xong, nghỉ ngơi một chút Tiểu Duệ đều đi ngâm nước nóng cho thư giãn. Nhớ lại mấy ngày ở trang viên kia, suối nước nóng tự nhiên quả thực tốt hơn nước bình thường rất nhiều. Tiểu Duệ vẫn mong mỗi có cơ hội sống ở đó lâu hơn một chút. Dĩ nhiên trang viên chỉ ở ngoại thành, đi cũng tốn không quá nhiều thời gian nhưng chẳng lẽ ngày ngày đi mấy canh giờ chỉ để ngâm nước nóng một chút, nàng đâu có rảnh rồi đến vậy.

Tiểu Duệ nghịch nghịch cánh hoa hồng trong bồn nước, có cảm giác thời gian đúng là như nước chảy mây trôi, thoáng một cái đã thành hôn một tháng rồi. Nàng bất giác mỉm cười hạnh phúc.

Sau khi tắm xong, Mễ Lan và Xuân Nhi giúp nàng trang điểm và vấn một kiểu tóc hết sức cầu kỳ. Hai người còn luôn miệng căn dặn nàng về những lễ nghi rắc rối trong cung. Tiểu Duệ gật gật ra chiếu đã nghe, nhưng cả Mễ Lan lẫn Xuân Nhi đều

biết nàng chẳng để vào tai những lời của bọn họ. Hết cách, họ chỉ đành nhắc đi nhắc lại, hy vọng nàng nhớ được chút nào hay chút ấy.

Tiểu Duệ chỉ nhắm mắt gà gật, để mặc kệ bọn họ vừa tô tô vẽ vẽ trên mặt nàng, vừa cảm râm bên tai. Rất lâu sau, cuối cùng cũng xong.

- Vương phi, xong rồi ạ.

Tiểu Duệ uể oải mở mắt, muốn làm một nữ nhân lợi hại đúng là mệt thật đấy, làm người chỉ biết ăn ngủ như trước quả thực dễ hơn rất nhiều. Nhưng nàng lập tức mở lớn hai mắt, nhìn chăm chăm vào gương.

- Xuân Nhi, có cần thiết phải trang điểm đến mức này không?

- Dĩ nhiên rồi ạ. - Xuân Nhi vui vẻ bước lên một bước, đứng bên cạnh nàng. - Hôm nay ngoài thái hậu và hoàng thượng còn có rất nhiều phi tần nên vương phi phải trang điểm rực rỡ một chút, như thế mới nổi bật được nhan sắc khuynh thành của người.

Nghe những lời này của Xuân Nhi, Tiểu Duệ chợt nhớ đến Hiền phi, đó mới xứng đáng với danh xưng khuynh quốc khuynh thành. Nàng, cùng lắm cứ cho là ảo tưởng một chút đi thì cũng chỉ dám tự nhận là xinh đẹp mà thôi.

- Nhưng đóng trâm cài này nặng nề quá.

- Dạ, đây là kiểu tóc của vương phi, hơi rườm rà một chút nhưng nhìn rất lộng lẫy, uy quyền.

Tiểu Duệ cũng không nói gì nữa, nàng nhìn mình trong gương, dung mạo nàng vốn thiên về kiểu thanh thuần, đơn

giản, hiện nay lại được trang điểm cùng phục sức vô cùng lộng lẫy, nhìn có chút không quen mắt.

- Vương gia!

Vừa lúc ấy Dương Thiên Vũ bước vào, Xuân Nhi và Mễ Lan lập tức cúi người hành lễ.

- Hai người lui ra đi.

Hai người lập tức khom người lui xuống. Hắn nhìn nàng chăm chăm, một lúc lâu sau khóe môi mới cong lên, tạo thành nụ cười rạng rỡ.

- Tiểu Duệ hôm nay xinh đẹp quá!

- Nhưng ta cứ có cảm giác không quen mắt cho lắm.

- Không sao, nhìn một hồi là quen thôi.

Hắn bước đến, ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ lên tóc nàng.

- Ấy, cẩn thận, đừng làm tóc xô lệch, ta không biết chỉnh đâu.

Dương Thiên Vũ bật cười, tiếng cười trầm ấm.

- Yến tiệc sẽ tổ chức cả ngày lẫn đêm nay. Nàng muốn chúng ta vào cung luôn hay chiều mới vào?

Hoàng thượng nói gia yến, nhưng đúng là gia yến của hoàng tộc không thể hiểu theo cách thông thường. Buổi lễ vẫn có lễ cầu mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, các tiết mục nghệ thuật chúc thọ và cả tiệc rượu. Tuy nhiên nói gia yến là bởi vì chỉ có một số đại thần phẩm cấp cao mới được tham gia, còn lại toàn là người trong hoàng tộc và một số phi tần có phẩm

cấp tương đối cao.

- Ta muốn ăn một chút rồi đi có được không?

Dương Thiên Vũ dĩ nhiên đồng ý, hắn cũng không muốn hôm nay nàng bị đói. Nói là yến tiệc nhưng mọi người đều chủ yếu chúc tụng, ăn uống là phụ, cực kỳ phụ, vậy nên nếu vừa luyện võ xong lại phải chạy vào hoàng cung, rồi chúc tụng một hồi, sợ là Tiểu Duệ sẽ bị đói lả mất.

Chương XVI

HOÀNG CUNG

Mùa đông, tuyết lát phát rơi trắng xóa đất trời. Tiểu Duệ một thân y phục đỏ thắm đứng dưới tuyết trắng, nhìn như một đốm lửa đỏ rực. Dương Thiên Vũ bung chiếc dù trúc màu trắng, che cho nàng. Một tay hắn đỡ nàng lên xe. Chiếc xe ngựa xa hoa thẳng tiến vào kinh thành.

- Sao thế? - Thấy Tiểu Duệ gà gật dựa vào vai hắn, Dương Thiên Vũ lên tiếng hỏi.

Tiểu Duệ che miệng ngáp dài một cái, lắc lắc đầu cho tỉnh táo.

- Ăn no buồn ngủ quá.

Dương Thiên Vũ bật cười. Hắn kéo đầu nàng vào vai mình.

- Vậy chớp mắt một chút đi.

Tiểu Duệ lập tức nhảy dựng lên như phải bồng.

- Không được, cẩn thận kéo hỏng lớp trang điểm với kiểu tóc.

Dương Thiên Vũ định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, để mặc Tiểu Duệ soi tới soi lui bằng chiếc gương đồng nhỏ.

- Thiên Vũ, có phải có một sợi tóc rơi ra rồi không?

- Không đâu, nàng rất đẹp.

- Trang điểm thế này ta không quen chút nào.

- Được, vậy lần sau không cần trang điểm như này nữa.

- Sao được chứ. Nếu không trang điểm sẽ rất xấu xí.

Dương Thiên Vũ không biết phải nói gì thêm. Nữ nhân quả là kỳ lạ. Trang điểm thì kêu phiền phức, không trang điểm thì lại sợ xấu xí. Vì để tránh Tiểu Duệ lại tiếp tục than thở về mấy việc này, hắn liền chuyển chủ đề, nói từ chuyện Táo Xanh đến chuyện tình hình thiên tai, nhân tai ở phía tây.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã đến nơi. Yến tiệc được tổ chức ở phía ngoài Ngự hoa viên. Hai người đến nơi đã là quá trưa. Tiểu Duệ nhìn quanh, không thấy cả hoàng thượng lẫn thái hậu đâu, nhưng các vị đại thần và phi tần đã có mặt từ lâu, mọi người thì thào trò chuyện cùng nhau. Các nhạc công cũng tấu vài giai điệu nhẹ nhàng.

Sau khi hai người đến không lâu thì có tiếng thái giám hô to thông báo thái hậu, hoàng thượng và hoàng hậu đến. Tiểu Duệ tò mò hơi nghiêng cổ nhìn. Thực ra nàng còn chưa từng nhìn thấy hoàng hậu. Lần trước đến vấn an thái hậu nhưng hôm ấy hoàng hậu bệnh nên nàng không có cơ hội gặp. Ba người chậm rãi tiến vào. Thái hậu vẫn lạnh lùng, uy nghi như thế. Thái hậu tín Phật, cũng là người nổi tiếng nhân từ, nhưng người vẫn toát ra khí chất oai nghiêm của một bậc quốc mẫu. Hoàng thượng hôm nay một thân hoàng bào vàng rực, vạt áo thêu hình rồng, sắc mặt rất tốt, miệng còn hơi mỉm cười. Theo phía sau hoàng thượng là hoàng hậu. Xét về nhan sắc, có lẽ

hoàng hậu không thể bằng Hiền phi. Nhưng luận về khí chất, không ai có thể sánh bằng hoàng hậu. Hoàng hậu chậm rãi bước phía sau hoàng thượng nửa bước, dáng vẻ đoan trang, nho nhã, quý khí ngời ngời, lại có chút lạnh lẽo cô độc. Tiểu Duệ nhìn hoàng hậu đến ngơ ngẩn. Dù không có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành như Hiền phi, nhưng quả thực Tiểu Duệ thích khí chất của hoàng hậu nương nương hơn.

Sau khi thái hậu, hoàng thượng và hoàng hậu an vị, hoàng thượng nói đôi lời, thái hậu cũng chúc vài câu. Lần lượt tiếp sau đó là hậu cung và mấy vị đại thần cùng chúc tụng. Tiểu Duệ nhìn quanh, thấy Hiền phi hôm nay cũng một thân cung trang đỏ rực, cực kỳ mỹ lệ, đẹp đến chói mắt. Nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút hụt hẫng. Sau mấy lượt rượu chúc mừng là đến các tiết mục biểu diễn.

Đầu tiên là màn múa của các vũ nữ trong đội vũ nữ của hoàng cung. Họ đều là những người được tuyển chọn và đào tạo khắc khe. Ai cũng đáng mê mẩn như liễu, chân dài eo nhỏ, da trắng như tuyết, yếu điệu như nước.

Đang vui vẻ xem biểu diễn, đột nhiên tầm mắt Tiểu Duệ nhìn thấy một người, hàng lông mày thanh tú của nàng hơi nhíu lại. Người kia cũng vừa lúc nhìn về phía nàng, hần hơi nhếch môi cười, nâng chén rượu trên tay lên, hướng về phía nàng, sau đó uống cạn. Nhưng liền ngay sau đó hần dời tầm mắt, tiếp tục trò chuyện với những người ngồi xung quanh.

Dương Thiên Vũ cũng quay qua, ân cần hỏi nàng.

- Sao thế?

- Không... không có gì.

Không hiểu sao nhìn thấy kẻ đó Tiểu Duệ lại cảm thấy không thoải mái, nàng cũng không biết rõ nguyên do, dù chỉ mới gặp hần hai lần nhưng linh cảm cho Tiểu Duệ biết, hần chắc chắn không phải kiểu người đơn giản như bề ngoài thể hiện. Nghĩ đến đây, nàng muốn bật cười trào phúng chính mình, là người sống trong hoàng tộc, có ai là đơn giản? Chưa kể đến việc cơ nghiệp của tên Thái Khanh quận vương kia lại lớn như thế, kinh doanh những lĩnh vực hốt bạc như vậy, đâu thể là người đơn giản, trong sạch được. Tiểu Duệ kiên quyết quay đầu, tiếp tục thưởng thức màn múa điêu luyện của các vũ công.

Sau màn biểu diễn của các vũ công, nhạc công cung đình, hậu cung bắt đầu xôn xao trở tài nhằm thu hút ánh nhìn của hoàng thượng. Dù hoàng thượng cố gắng không dửng dưng Hiền phi, nhưng rõ ràng sự sủng ái của người với Hiền phi quá lớn, khó tránh khỏi sự ghen ghét, đố kỵ chốn hậu cung. Thử nghĩ mà xem, mấy ngàn nữ nhân tranh giành một nam nhân, quả là khốc liệt, quả là đáng thương.

Tiểu Duệ nghiêng người, lén thò tay ra nắm lấy tay Dương Thiên Vũ. Hần không hiểu chuyện gì, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của nàng thì cũng nắm lại. Tay hần rất ấm, có thể sưởi ấm cả bàn tay, cả trái tim người được nắm.

Tiểu Duệ uể oải nhìn những tiết mục từ đánh đàn, thổi sáo, đến ngâm thơ, vẽ tranh, đố chữ của các cung tần mỹ nữ. Ban đầu còn có chút thú vị, càng về sau càng nhàm chán. Buổi chiều nhanh chóng trôi qua như vậy. Một hàng dài cung nữ lần lượt tiến vào, trên tay mỗi người là một chiếc đèn lồng đỏ rực. Váy cung nữ màu hồng phấn hòa cùng đèn lồng đỏ rực trên tay, mỗi bước đi uyển chuyển khiến khung cảnh nhàm chán có thêm vài phần sống động. Các cung nữ này treo đèn lồng vào các vị trí đã được định sẵn rồi đồng loạt khom người

lui ra. Khung cảnh chợt choạng tối lập tức sáng rực lên, có chút mơ hồ, hư ảo.

Các phi tần đều đã mệt nên lúc này một đội hý kịch lên đài. Mấy vở kịch này đều do thái hậu chọn. Thái hậu thích xem kịch, vì vậy lúc này người tỏ ra vui vẻ nhất, chăm chú xem. Mọi người lặng lẽ ngồi thưởng thức các món sơn hào hải vị trên bàn tiệc.

Khi vở kịch đang đến đoạn cao trào thì một công công đi đến bên cạnh Dương Thiên Vũ, nói nhỏ vào tai hắn rồi lui xuống. Dương Thiên Vũ nghiêng người, thì thầm với Tiểu Duệ. Hắn nói hoàng thượng có việc đột xuất muốn triệu kiến hắn một lát. Hắn đi rồi sẽ lập tức về ngay. Hắn vẫn lo nàng ngồi đây một mình buồn. Tiểu Duệ lập tức ra dấu cho hắn cứ đi, nàng vẫn ổn, không sao cả, nàng cũng thấy không khí này rất thoải mái.

Sau khi Dương Thiên Vũ đi rồi, Tiểu Duệ cũng không mấy để tâm, nàng tự rót rượu cho mình, uống liền mấy chén. Rượu hôm nay đều là mỹ tửu, vừa rồi ngồi cạnh Dương Thiên Vũ, hắn luôn ngăn không cho nàng uống nhiều. Bây giờ hắn không ở đây canh chừng, Tiểu Duệ nhân cơ hội thoải mái một chút. Trên đài cao, màn kịch vẫn đang diễn ra. Đột nhiên Tiểu Duệ như thấy khung cảnh có chút nhòe đi, lấy tay sờ má thì thấy nóng rực. Nàng cúi người, lắc lắc đầu, lúc trước uống chúc mừng hoàng thượng ba chén, giờ tự mình uống ba chén, vậy mà đã có cảm giác chệnh choạng, rượu này mạnh vậy sao?

Tiểu Duệ vươn tay lấy một chiếc bánh, nhắm nháp. Nhưng quả thực rượu này rất thơm, uống cay cay ngọt ngọt, không biết tên là gì nữa. Tiểu Duệ rót thêm một chén, từ từ nhắm nháp. Nhưng nàng không uống hết chén rượu này vì cảm

thấy rượu đã ngấm, có chút choáng váng. Nhìn mọi người vẫn ăn uống, xem kịch vui vẻ, Tiểu Duệ khẽ quạt quạt tay cho thoải mái. Giữa trời mùa đông tuyết rơi mà hai má nàng ửng hồng, nóng ran. Nhìn ra Ngự hoa viên cũng được chằng đèn kết hoa rực rỡ bên kia, Tiểu Duệ thật muốn đi ra đó dạo một chút, hít thở không khí thoáng đãng và yên tĩnh một lúc.

Nàng cố gắng chống cự, mở to mắt xem kịch cũng chỉ được khoảng một khắc, sau đó người lâng lâng vừa thoải mái vừa bức bối vì phải cố tỏ ra nghiêm túc, đoan trang. Nàng nhớ cảm giác đến tửu lâu uống rượu, có thể thoải mái gác chân lên ghế, hát hò linh tinh, thậm chí làm những chuyện điên rồ khác cũng không bị ai nhìn ngó.

Thấy mọi người vẫn chăm chú xem kịch, Tiểu Duệ len lén đứng dậy, đi về phía Ngự hoa viên. Tiếng trống, nhạc khiến nàng cảm thấy có chút nhức đầu nên bước chân vô thức tìm đường rời xa âm thanh ấy. Bên ngoài gió lạnh giúp nàng cảm thấy thư thái, tỉnh táo hơn rất nhiều. Tiểu Duệ chậm rãi tản bộ trên những lối đi có treo đèn lồng sáng rực. Đi một lát nàng đã thấy đầu óc thanh tỉnh rất nhiều.

Đi dạo trong cung, cảm giác quả thực cũng không tệ. Tiểu Duệ bắt đầu thấy vui vẻ, muốn đi thêm chút nữa. Bên phải có một chiếc cửa bán nguyệt, phía trong đó cũng không được treo đèn kết hoa như bên này, không những thế còn vắng vắng âm thanh gì như tiếng khóc. Tiểu Duệ nghiêng đầu, chăm chú lắng nghe. Hôm nay là ngày đại hỷ, kẻ nào dám ầm ĩ khóc náo trong hoàng cung? Tiểu Duệ nhăn mày, bước chân tò mò tiến vào lối đi nhỏ ấy.

Sau đó, nàng sững người, nép mình sau một cây cổ thụ to. Trước mắt nàng là một người phụ nữ đang lặng lẽ đứng nhìn

vô định vào bóng đêm. Nhìn cách phục trang, có lẽ là một phi tần, phẩm cấp cũng không phải thấp. Nhưng dưới chân người này là hai cung nữ đang quỳ mọp, khóc lóc vô cùng thảm thiết. Tiểu Duệ khẽ nhíu mày, có lẽ chủ tử nào đó đang dạy dỗ cung nhân nhà mình. Nàng chép miệng, thở dài. Đã từng nghe nói cuộc sống của các cung nữ trong cung không dễ dàng gì, hầu hạ chủ tử tốt thì không nói, nhưng nếu có sai sót gì rất dễ mất cái mạng nhỏ bé. Tiểu Duệ định lui người trở ra, nàng cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của người xa lạ. Nhưng vừa lúc ấy, dưới ánh đèn mờ mờ, nàng nhìn thấy người phụ nữ kia đưa tay lau giọt lệ nơi khóe mắt, nở một nụ cười thê lương, giọng nói nhẹ như gió thoảng.

- Các người đứng dậy cả đi. Ta đã quyết rồi!

Chương XVII

DUNG PHI

Nói rồi, người phụ nữ đó kéo tay hai cung nữ đang quỳ dưới đất đứng dậy, nghiêm giọng.

- Khóc lóc như vậy còn ra thể thống gì nữa? Mau vào chuẩn bị cho ta!

- Nương nương, cầu xin người, cầu xin người đừng nghĩ quẩn.
- Hai cung nữ vẫn cố gắng nài nỉ, giọng nói nghẹn đặc vì cố nén khóc.

Người phụ nữ nhìn bầu trời lát phát tuyết trắng rơi, người ấy, cảnh ấy, muôn vàn tiêu điều, thê lương.

- Hai mươi năm, ta không muốn kéo lê sự sống lạnh lẽo này thêm nữa. Các người theo hầu ta cũng hai mươi mấy năm, chẳng lẽ muốn ta bị dày đạp như này cả đời?

Hai cung nữ nghe vậy thì không còn lôi kéo tay áo của người phụ nữ kia nữa, nhưng cũng không chịu dời đi. Người phụ nữ thở dài, lắc đầu.

- Mau đi chuẩn bị đi, nếu ta đã sống cả đời không hạnh phúc thì cũng muốn ra đi trong thanh thản.

Nghe thấy những lời này, Tiểu Duệ kinh ngạc đến há miệng, là

nàng nghe lầm hay thực sự người phụ nữ kia muốn... tự vẫn? Nếu đúng như nàng nghĩ, nàng nên làm thế nào đây? Bước ra ngăn cản hay lặng lẽ đi? Nếu bước ra, không quen không biết, nàng phải nói gì? Nhưng nàng cũng không dám lặng lẽ cất bước, không thể thấy người chết mà không cứu như vậy được. Đang lúc Tiểu Duệ còn băn khoăn thì hai cung nữ kia bước ra, bưng theo một chiếc bình và một ấm trà cùng mấy cái chén. Người phụ nữ nhìn tất cả, lặng lẽ lấy trong ống tay áo ra hai gói bột nhỏ. Một gói cho vào ấm trà, một gói vào bình rượu, nước mắt chậm chậm rơi trên gò má nhợt nhạt.

- Hai người uống cái này rồi lui vào trong đi.

- Nương nương...

Hai cung nữ đỡ chén trà, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

- Là ta có lỗi với các người! - Người phụ nữ nghiêm giọng. - Mau lui xuống.

Hai cung nữ nước mắt rùng rùng, uống một hơi cạn chén trà rồi cùng lui xuống. Người phụ nữ miệng cười mà mắt khóc, tự rót cho mình một chén rượu. Nói một mình.

- Ta đã cầu xin hoàng thượng an bài cho các người nơi tốt rồi. Hy vọng... hy vọng người nhìn đến ta một lần.

Nói xong, người phụ nữ nhắm mắt, nâng chén rượu, ngửa đầu uống. Vừa lúc này một lực khá mạnh khiến chén rượu văng khỏi tay người phụ nữ, rơi xuống đất vỡ choang một tiếng. Người phụ nữ lập tức mở bừng hai mắt, kinh hoàng nhìn xung quanh thì thấy Tiểu Duệ toàn thân đỏ rực bước ra sau thân cây to lớn.

- Người... người là ai?

Nhìn cách phục sức của Tiểu Duệ, không giống phi tần, cũng không giống cung nữ. Tiểu Duệ thở dài.

- Ta là Lâm Vũ vương phi. Cô có chuyện gì nghĩ không thông mà lại phải tìm đến cái chết?

Người phụ nữ tái mặt. Phải biết hôm nay là sinh nhật hoàng thượng, trong cung cấm, nếu phi tần tự sát vào ngày này, chắc chắn là báo hiệu xui xẻo, tất sẽ liên lụy đến thân nhân. Nhưng người phụ nữ kia chỉ lắc đầu, khuôn mặt nhợt nhạt, chẳng còn chút sức sống.

- Lâm Vũ vương phi... người là... không thể nào, nàng ta đã chết rồi kia mà...

Tiếng nói thì thào càng ngày càng nhỏ đến nỗi Tiểu Duệ không nghe rõ.

- Người... biết ta?

Người phụ nữ lắc đầu, ngồi khụy xuống dưới nền đất lạnh, dáng vẻ hoàn toàn buông bỏ.

- Người đi đi, nơi xui xẻo này không nên lưu lại lâu.

- Đây không lẽ là lãnh cung? - Tiểu Duệ kinh ngạc hỏi lại.

Người kia lắc đầu, bật cười thê lương.

- Cũng chẳng khác lãnh cung là mấy.

Những giọt lệ lại chậm chậm lăn trên gò má nhợt nhạt.

- Người ở đây chỉ khiến bị ta liên lụy mà thôi. Đi đi.

- Không. Ta không thể thấy chết mà không cứu. - Tiểu Duệ kiên quyết.

Người phụ nữ kia ngẩng đầu nhìn Tiểu Duệ, đôi mắt vừa rồi trống rỗng vô hồn giờ đây lại chứa chứa thương đau.

- Người cản ta làm gì? Tại sao ai cũng cản ta?

Nước mắt thi nhau rơi, ướt đầm khuôn mặt nhợt nhạt. Người phụ nữ bật cười đầy cay đắng.

- Ta sống ngần này tuổi, mọi thứ trải qua cũng đủ rồi, không muốn bị giam hãm trong chiếc lồng son này thêm nữa. Thà chết đi, đầu thai làm kiếp khác. Ta đã cầu Bồ Tát mười mấy năm nay, cầu cho kiếp sau ta không phải làm người nữa.

Tiểu Duệ đi đến bên cạnh, đỡ người phụ nữ ngồi lên ghế, nhẹ nhàng an ủi.

- Cuộc sống có lúc này lúc khác, người phải kiên cường lên.

- Người... không nhớ ta sao?

Tiểu Duệ thành thật lắc đầu.

- Người quen ta ư?

Người phụ nữ có vẻ như không tin nổi, nhưng rồi dường như cũng chẳng đủ sức quản chuyện đó, chỉ chậm chậm lên tiếng.

- Quên cũng tốt... cũng tốt...

- Người nói rõ ta nghe. - Tiểu Duệ có chút nôn nóng, nàng

không hiểu tại sao lại quen người này.

Người kia chỉ thở dài, hồi lâu sau mới nặng nề lên tiếng.

- Ta không quen người, chỉ là trước đây có nghe nói đến con gái Mai tướng quân là Mai Tư Duệ, thông minh trác tuyệt, thường qua lại thân cận với các vị hoàng tử, cũng từng nhìn thấy người một vài lần mà thôi.

Tiểu Duệ có chút thất vọng, nàng cứ tưởng sẽ được nghe chuyện trước đây.

- Người biết những gì về ta?

Người phụ nữ lắc đầu. Tiểu Duệ sốt ruột hỏi thêm.

- Vậy người là ai?

- Ta ư?

- Đúng vậy.

Người phụ nữ thần thờ nhìn những bông tuyết trắng xóa xoay tròn như điệu vũ bi ai trên nền trời đêm, nặng nề cất tiếng.

- Ta là Dung phi, Dung Tư Thuần.

- Dung phi? Tại sao người muốn tự sát?

Nước mắt lại tiếp tục rơi trên mặt Dung phi khi nghe thấy câu hỏi này.

- Ta theo hoàng thượng từ khi mười ba tuổi, khi người còn là nhị hoàng tử. Hai mươi năm, ta đã ở bên cạnh hoàng thượng hai mươi năm rồi.

Dung phi cúi đầu, dùng khăn tay chậm những giọt nước mắt bi thương không ngừng tuôn rơi.

- Nhưng người chẳng đoái hoài tới ta, chưa từng quan tâm ta. Cũng vì nể tình ta theo người lâu mà được phong cái chức Dung phi hữu danh vô thực này. Đều tại ả ta, ả hại ta thể thắm như vậy. Giờ thì tốt rồi, ả ngồi trên ngôi vị hoàng hậu cao quý, còn ta thua thể thắm dưới chân ả.

Dung phi giọng đã khản đặc, ánh mắt lóe lên một tia hận ý.

- Người và hoàng hậu có thù oán ư?

Tiểu Duệ có chút kinh ngạc, dù mới nhìn thấy hoàng hậu từ xa nhưng Tiểu Duệ cũng thấy người này khí chất lạnh lùng, cao quý, không giống với kiểu nữ nhân độc ác hãm hại người khác.

- Đúng, ta hận ả ta, hận tới xương tủy. ả hại ta từ khi còn ở phủ hoàng tử, để đến nỗi hoàng thượng hận ta, không bao giờ nhìn mặt ta nữa. ả thâm hiểm là thế, lại luôn đeo lớp mặt nạ nhân từ. Ta nguyện rửa ả. Dù chết xuống âm phủ cũng sẽ trở về tìm ả.

Tiểu Duệ thở dài, chậm rãi nói.

- Người hận ý nặng nề như thế, sao có thể giải thoát khỏi vòng ân oán trần gian?

Dung phi nhìn Tiểu Duệ đầy kinh ngạc, rồi bật cười có phần điên cuồng.

- Đúng, ta quỳ dưới chân Bồ Tát mười mấy năm nay, tại sao còn hận thù như vậy? Nhưng ta chẳng phải thánh thần, muốn buông tha cũng không được. Người nói xem, ta và ả cùng gả

một ngày, ả là tỷ tỷ của ta, vậy mà nhẫn tâm hãm hại ta tới mức thân bại danh liệt, bị giam nhốt nơi này, lạnh lẽo như lãnh cung. Người nói xem, ta có thể không hận được chăng?

Những lời này như cú đánh mạnh giáng thẳng vào Tiểu Duệ khiến nàng choáng váng, hồi lâu không cất nổi thành lời.

- Ta cũng muốn tha thứ cho ả lắm, nhưng gần hai mươi năm rồi, ta làm không được. Ta bất lực, ta ngu dốt. Ta chỉ muốn tìm cái chết để quên đi tất cả. Lần này ta đã quyết chí rồi, nếu chọn tự vẫn vào ngày khác, e rằng đến liếc nhìn hoàng thượng cũng chẳng buồn bận tâm, nhưng lần này sinh nhật hoàng thượng, nhất định người sẽ để tâm.

Giọng nói của Dung phi đã khản đặc, ánh mắt tối sầm, tràn đầy nỗi tuyệt vọng cùng cực. Tiểu Duệ cũng không biết phải khuyên giải ra sao nữa. Những lời vừa rồi của Dung phi vẫn khiến nàng kinh hãi, chưa thể bình tâm.

- Người đi đi. Cảm ơn chút ân tình của người. Nhưng trên đời này chẳng còn gì có thể níu kéo ta được nữa rồi.

- Nhưng...

- Mai Tư Duệ, thật ngưỡng mộ người có thể quên đi mọi chuyện, có thể trở thành Lâm Vũ vương phi.

Nói những lời này, ánh mắt của Dung phi nhìn nàng đầy phức tạp. Khi Tiểu Duệ còn đang định lên tiếng thì đã bị Dung phi xô mạnh sang một bên, nàng nhất thời không đề phòng nên ngã xuống nền tuyết. Dung phi rút cây trâm sau đầu, ấn vào động mạch chủ của mình.

- Người đi đi, lưu lại đây chỉ tăng thêm phiền phức mà thôi. Đa

tạ người.

- Không, người cứ bình tĩnh, từ từ sẽ có cách giải quyết.

- Vậy người muốn ta được giải thoát khỏi thù hận và sự lạnh lẽo của cung đình hay tiếp tục chịu đựng những nỗi giày vò khủng khiếp kia?

Tiểu Duệ cứng miệng, không biết phải nói gì. Nàng ngồi trên nền tuyết, tay chống xuống đất, những bông tuyết lạnh lẽo đến thấu xương, nhưng có lẽ cũng không bằng lòng người. Nàng nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Dung phi, cuối cùng chỉ có thể đứng dậy, nặng nề rời khỏi nơi đó. Tiểu Duệ đi thẳng, không dừng lại, không quay đầu, nhưng dường như nàng có thể nhìn thấy phía sau mình, Dung phi đang điên cuồng ngửa cổ uống cạn bình rượu độc.

Trời đêm tối thẫm, dưới ánh đèn lồng đỏ hai bên đường vẫn có thể nhìn thấy những bông tuyết trắng xóa lả tả bay. Mấy bông rơi xuống, đậu trên vai, trên áo nàng. Tiểu Duệ không biết mình có đi đúng đường trở lại yến tiệc hay không, bởi lúc này trong lòng nàng vô cùng hỗn loạn. Nàng không phải người của hậu cung, đối với những việc tranh sủng này nàng không nên biết thì hơn. Nhưng không hiểu sao hình bóng bị thương, tuyệt vọng của Dung phi, tiếng cười, tiếng khóc của nàng ta vẫn quẩn quanh trong tâm trí, không cách nào xóa bỏ.

Tiểu Duệ lẳng lặng bước trên con đường nhỏ, nàng giơ tay, một bông tuyết chậm chậm đậu xuống giữa lòng bàn tay, tan ra, lạnh ngắt...

Chương XVIII

MÀN KỊCH LỚN BẮT ĐẦU

Dưới màn tuyết trắng, Tiểu Duệ cứ đi như vậy, cho đến khi nàng va phải một người. Tiểu Duệ giật mình nhìn lên, lông mày bất giác cau lại. Người kia thấy nàng có chút bất ngờ, rồi mỉm cười thi lễ.

- Vương phi, không ngờ người cũng có hứng thú đi dạo?

- Thái Khanh quận vương?

Vì vừa trải qua cơn xúc động mạnh, giọng nói Tiểu Duệ vẫn còn hơi run rẩy, dù chỉ một chút nhưng người tinh ý vẫn có thể nhận ra.

- Vương phi có chuyện gì sao?

- Không, quận vương cứ dạo chơi, ta có việc đi trước.

- Hướng vương phi vừa đi ra... Người vừa gặp người quen cũ?

Tiểu Duệ chấn động, người này mỗi lần gặp đều úp mở, dù linh cảm thấy hắn không phải kiểu người nên thân cận, nhưng quả thực Tiểu Duệ rất muốn biết những chuyện trước đây. Tiểu Duệ hít sâu một hơi khí lạnh, trấn định tinh thần, sau đó mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt Thái Khanh quận vương.

- Quận vương, mỗi lần gặp ta, người đều lấp lửng chuyện gì đó. Có gì cứ nói thẳng, ta không thích những người vòng vo.

Thái Khanh quận vương mỉm cười, mặt đầy vẻ tán thưởng.

- Không hổ danh quý nữ của Mai tướng quân, bản lĩnh hơn hẳn những nữ nhân tầm thường khác. Đáng tiếc, tai nạn đó thực đáng tiếc.

Tiểu Duệ nheo mắt, chăm chú nhìn người trước mặt.

- Có gì người hãy nói thẳng ra.

- Được, vậy ta hỏi vương phi, nếu những chuyện ta nói trái ngược với những chuyện người biết, người chọn tin điều gì?

Tiểu Duệ lại bị lời nói của hắn làm cho chấn động. Nàng nhìn Thái Khanh quận vương, cố gắng tìm ra chút manh mối, nhưng ở hắn vẫn là vẻ không thể nhìn thấu ấy. Tiểu Duệ cắn chặt môi, những suy nghĩ phức tạp không ngừng tranh đấu trong tâm trí nàng.

- Tiểu Duệ!

Vừa lúc ấy, một tiếng gọi lớn vang lên. Cả hai người nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy một bóng người đang hốt hoảng đi về phía này, là Dương Thiên Vũ. Giọng Thái Khanh quận vương trầm trầm bên tai Tiểu Duệ.

- Mai tiểu thư cứ suy nghĩ cho thấu đáo, khi nào muốn biết chân tướng, hãy tới tìm ta.

Vừa lúc ấy Dương Thiên Vũ chạy tới, thấy hai người, hắn cau mày.

- Sao nàng lại ở đây?

- Vương thúc. - Thái Khanh quận vương khom người hành lễ, lên tiếng. - Ta đang đi dạo cho tỉnh rượu, vô tình gặp vương phi cũng ở đây, vừa dừng lại trò chuyện đôi câu thì vương gia tới.

Dương Thiên Vũ gật đầu, sau đó nói vài câu khách sáo với Thái Khanh quận vương rồi kéo Tiểu Duệ dời đi. Khi đã tách xa Thái Khanh quận vương, hắn mới lên tiếng.

- Người này phức tạp, nàng không nên tiếp xúc nhiều với hắn.

Tiểu Duệ nhìn Dương Thiên Vũ, câu nói của Dung phi, của Thái Khanh quận vương cứ văng vẳng trong tâm trí. Mọi thứ thật hỗn độn, rối ren. Nhìn vẻ mặt nàng, Dương Thiên Vũ có chút lo lắng.

- Nàng mệt sao?

Hắn nắm lấy tay nàng, thoáng sững sờ.

- Sao lạnh vậy? Cần thận kéo cảm.

Tiểu Duệ lắc đầu, muốn thu tay về nhưng không được, chỉ thì thầm.

- Hình như ta hơi say...

Đúng vậy, nếu không say, sao đầu óc nàng choáng váng đến thế? Liệu có phải tất cả những chuyện vừa rồi đều là do nàng tưởng tượng ra không? Dương Thiên Vũ ôm nàng trở về yến tiệc, dặn dò một cung nữ mang canh giải rượu lên. Hắn chăm chú nhìn nàng.

- Nàng mệt lắm không? Uống canh giải rượu xong chúng ta hồi phủ nhé!

Tiểu Duệ gắng gượng mỉm cười.

- Ta không sao, không sao. Chúng ta xem kịch thôi.

Nhưng kịch đã hết từ lâu. Lúc Dương Thiên Vũ cùng hoàng thượng trở lại, không thấy Tiểu Duệ đâu, hắn hết sức lo lắng, nàng mới vào cung một lần, trong cung không phải nơi nào cũng có thể tùy tiện đi lại. Hắn vội vã đi tìm, cuối cùng lại thấy nàng và Thái Khanh quận vương đang đứng nói chuyện. Hắn không biết họ nói gì, nhưng hắn có một dự cảm chẳng lành, chỉ là không thể biết rõ đó là điều gì.

Vừa khi ấy, Hiền phi tiến lên, thưa với hoàng thượng rằng muốn biểu diễn vũ khúc để kết thúc buổi tiệc hôm nay. Hoàng thượng mi tâm còn vương nét lo lắng nhưng vẻ mặt hết sức bình thản, mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Hiền phi một thân hồng y rực rỡ, đẹp đẽ như phượng hoàng trong tuyết trắng. Nàng chậm rãi bước lên đài cao, mỗi bước chân đều quyến rũ, động lòng. Vạt áo đỏ rực quét trên nền tuyết, uyển chuyển mà dịu dàng. Trên mi tâm của Hiền phi còn vẽ hình một ngọn lửa đỏ, nhìn vô cùng yêu mị. Nàng ta hơi mỉm cười, ánh mắt như nước, cánh tay trắng ngần như bạch ngọc vung lên, uyển chuyển như hoa lê trong gió, nước chảy dưới trăng. Động tác của Hiền phi vừa mềm mại vừa dứt khoát, như thấu triệt đạo lý nhu nhược thắng cương cường, mềm mại như nước mà cũng mạnh mẽ như nước.

Lần trước Tiểu Duệ đã được nghe Hiền phi dạo cổ cầm, lần này lại được xem nàng ta múa. Nhưng nàng không thể toàn tâm toàn ý xem múa được, mắt nhìn Hiền phi mà tâm trí quay

cuồng nước mắt và câu nói của Dung phi cùng những lời đầy ẩn ý của Thái Khanh quận vương.

Trên đài cao, bóng áo hồng phiêu dật trong không trung, những bông tuyết ngày càng dày, nhưng lại càng điểm tô cho khung cảnh thêm phần kinh diễm. Nụ cười trên môi Hiền phi rực rỡ như ánh nắng, xua tan cả giá lạnh, thu hút hết thảy ánh nhìn. Nhưng, lúc này Tiểu Duệ liếc nhìn hoàng thượng, đáng lẽ hoàng thượng phải là người nhìn chăm chú nhất nhưng lúc này ánh mắt người lại có phần lơ đãng. Tiểu Duệ nhìn qua Dương Thiên Vũ, hẳn cũng có vẻ đang suy nghĩ điều gì đó.

Tiểu Duệ cúi đầu, vờ uống bát canh giải rượu cung nữ mới mang lên, cố gắng sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu. Thực ra nàng tỉnh rượu từ lâu rồi, từ lúc nhìn thấy Dung phi nâng chén rượu độc đưa lên môi kia. Nhưng lúc này nàng vẫn lảng lảng quay cuồng, không phải vì rượu, mà vì đủ thứ suy nghĩ trong đầu.

Đặt chén canh xuống bàn, Tiểu Duệ nghiêng đầu, thì thầm với Dương Thiên Vũ.

- Thiên Vũ, vừa rồi hoàng thượng triệu huynh có việc gì vậy?

Hắn thở dài, thoáng chần chừ rồi nhỏ giọng đáp lời.

- Lương Biên chết trên đường hồi kinh.

Tiểu Duệ sững sờ, đây rõ ràng là một tin cực kỳ chấn động, lại xảy ra đúng vào ngày đại hỷ này. Xem ra tổ chức yến tiệc nhưng hoàng thượng chẳng có mấy niềm vui trong ngày sinh nhật của mình.

- Có bắt được thủ phạm không?

- Không. - Dương Thiên Vũ lắc đầu. - Những người này hành tung bí ẩn, thân thủ vô cùng lợi hại. Nhưng chắc chắn là người của bọn nổi loạn, bọn chúng muốn giết người bịt đầu mối.

Trong thời gian đến phía tây nhận mệnh cứu tế dân nghèo đồng thời điều tra quan lại tham ô, câu kết với ngoại nhân, Lương Biên chắc chắn đã đắc tội vô số người. Nhưng tại sao hẳn không bị giết khi còn ở đó mà lại chết trên đường về? Tiểu Duệ ngẫm nghĩ, có hai nguyên nhân. Thứ nhất, nếu Khâm sai đại thần bị ám sát ở đâu, quan lại địa phương đó ắt khó tránh tội, chính vì vậy bọn chúng mới đợi thời cơ Lương Biên rời khỏi đó mà ra tay. Lý do thứ hai, Lương Biên lên đường hồi kinh từ tuần trước, chẳng lẽ bọn chúng không sợ thời gian này đủ để hắn gửi chứng cứ đi rồi? Có lẽ bọn chúng đã theo sát Lương Biên suốt một tuần nay, và đợi đến đúng hôm nay, ngày sinh nhật của hoàng thượng để xuống tay, vừa khiến hoàng thượng phân tâm, vừa là một điểm báo xui xẻo. Tất cả những điều này đều là suy nghĩ của Tiểu Duệ về nguyên nhân. Nhưng những chuyện sắp tới có khả năng xảy ra, mà đây mới là điều quan trọng, thì nàng tạm thời chưa thể nghĩ. Nàng quay đầu, định hỏi Dương Thiên Vũ.

Đúng lúc này, một công công hớt hải chạy vào, nhìn mặt y cắt không còn giọt máu, Tiểu Duệ cũng có thể đoán được y tới đưa tin gì. Y chạy đến bên thái hậu và hoàng thượng, quỳ xuống, thưa nhỏ. Trong tiếng nhạc, rõ ràng âm thanh của y không thể đến được chỗ Tiểu Duệ, nhưng nhìn khẩu hình miệng, Tiểu Duệ chắc chắn thập phần vị công công kia vừa phát âm ra hai tiếng: Dung phi.

Sắc mặt thái hậu và hoàng thượng lập tức đại biến. Hai người sa sầm mặt, hỏi lại công công kia mấy câu. Tiếng nhạc chấm

dứt, Hiền phi uyển chuyển cúi người, lúc này nàng ta nhìn về phía hoàng thượng, thấy sắc mặt hoàng thượng và thái hậu như thế thì lập tức biết đã có chuyện không hay xảy ra rồi.

Thái hậu liếc nhìn mọi người, sau đó vẻ mặt khôi phục lại sự bình tĩnh, vỗ tay tán thưởng Hiền phi. Nhìn thái độ ấy, Tiểu Duệ đã đoán được chắc chắn thái hậu muốn chìm vụ này xuống. Nhưng việc Dung phi chọn ngày hôm nay để tự sát là muốn thu hút ánh mắt của hoàng thượng, như vậy chẳng phải nàng ta đã chết vô ích rồi sao. Ngày hôm nay, nhiều chuyện xảy ra như vậy, liệu có liên quan đến nhau không? Ý nghĩ này khiến Tiểu Duệ rung mình. Nhưng nghĩ đi phải nghĩ lại, hậu cung vốn không được can thiệp chuyện chính sự, huống hồ Dung phi đi theo hoàng thượng từ năm mười ba tuổi, đến nay đã hai mươi năm, hoàn toàn không có cơ hội bước chân ra ngoài để cấu kết với phản tặc. Nhưng cũng có khả năng Dung phi mang hận ý không thể hóa giải nên mới sa chân vào ma đạo, bị bọn phản loạn mê hoặc? Tiểu Duệ băn khoăn không biết nên suy nghĩ theo hướng nào. Chuyện này quá phức tạp mà nàng có quá ít manh mối. Nàng ngẫm lại ánh mắt tuyệt vọng, những giọt nước mắt như hoa lê dưới mưa của Dung phi, có lẽ trong lòng Dung phi luôn có hoàng thượng, nếu vậy nàng ta có thể hại hoàng thượng không?

Nhưng Dung phi không hổ danh là người lặn lội mấy mươi năm chốn cung đình, dù bị ghẻ lạnh cũng không phải kiểu người vô năng, không chút bản lĩnh. Bởi, khi thái hậu đang nói vài lời sáo rỗng trước khi giải tán yến hội thì có một cung nữ đột ngột xông vào, vừa khóc vừa nháo.

- Thái hậu nương nương, hoàng thượng thánh minh, xin hãy lấy lại công bằng cho nương nương của nô tỳ.

Tiểu Duệ nhìn người đang chạy vào, tóc tai xộc xệch, trên mặt đầy nước mắt nhưng nàng vẫn nhận ra, người này chính là cung nữ bên cạnh Dung phi, một trong hai người đã uống chén trà lúc trước.

Chương XIX

CUNG OÁN

Cung nữ kia đẩy mạnh mấy công công xông ra định ngăn cản. Lúc này bên ngoài cũng vang lên tiếng ồn ào. Mấy thị vệ dẫn theo một cung nữ khác tiến vào. Tiểu Duệ kinh ngạc, là cung nữ còn lại của Dung phi. Thái hậu cau mày, quát lớn, giọng nói thể hiện rõ quyền uy.

- Xảy ra chuyện gì? Có muốn ta cho chém đầu hết tất cả không?

Sắc mặt hoàng thượng cũng trầm xuống, rõ ràng đang cực kỳ không vui. Hai cung nữ kia lập tức đồng thanh cầu xin.

- Thái hậu thánh minh, hoàng thượng thánh minh, xin người hãy giải oan cho nương nương của chúng nô tỳ.

Lúc này rõ ràng bọn họ đang ép thái hậu và hoàng thượng vào tình thế không thể không xử lý, bọn họ lá gan đúng là không nhỏ, dám làm lớn chuyện đến mức độ này. Thái hậu đành ra hiệu cho mấy thị vệ thả cung nữ ra. Hai người kia lập tức quỳ sụp xuống, rồi một người lên tiếng thưa.

- Bẩm thái hậu, bẩm hoàng thượng, vừa rồi Dung phi nương nương ban thưởng bánh và trà cho chúng nô tỳ. Người nói hôm nay là sinh nhật hoàng thượng, không được đến chúc

mừng nhưng người vẫn muốn thể hiện chút lòng thành. Sau khi ăn điểm tâm và uống trà nương nương ban xong, chúng nô tỳ đều bị trúng thuốc mê, ngủ say không biết gì. Khi tỉnh dậy... - Nàng ta sịt mũi, hơi thút thít - thì... thì... đã thấy nương nương... nương nương... đi rồi...

Tiểu Duệ liếc nhìn hoàng hậu, sắc mặt hoàng hậu vẫn lãnh đạm nhưng ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc và dường như cả sự đau lòng. Những người có mặt ở đây, đặc biệt là Dung thừa tướng, cực kỳ chấn động trước tin vừa rồi. Lúc này, cung tỳ kia bắt đầu lấy ống tay áo lau nước mắt, cung tỳ bên cạnh lập tức tiếp lời.

- Chúng nô tỳ vô cùng kính sợ, sau đó phát hiện trong tay Dung phi là lá thư này.

Nói rồi cung nữ kia lê bằng hai đầu gối về phía hoàng thượng và thái hậu. Nhìn thấy lá thư trong tay cung nữ kia, tất cả mọi người đều biến sắc, lúc này hoàng hậu băng lãnh cũng đã lộ ra nét mặt bình tĩnh, toan nhún người về phía hoàng thượng, cuối cùng cố kìm lòng, ngồi im tại chỗ của mình. Cung nữ kia dâng lá thư tận tay hoàng thượng, sau đó lại lê chân trở về chỗ cũ, nước mắt lã chã rơi. Dung thừa tướng rõ ràng nóng như lửa đốt, chân tay nhấp nhúm chỉ muốn lao lên đọc lá thư kia.

Mỗi cái liếc mắt đọc một hàng chữ, sắc mặt hoàng thượng lại trầm xuống. Đọc xong lá thư, hoàng thượng đưa qua phía thái hậu, ánh mặt cực kỳ âm u. Thái hậu cũng không khác mấy, mỗi hàng chữ lại khiến hàng lông mày của thái hậu chau thêm một chút. Sau khi đọc xong lá thư, thái hậu nói nhỏ vào tai hoàng thượng mấy câu rồi tuyên bố.

- Hôm nay là ngày sinh nhật của hoàng thượng, hậu cung không được thấy máu. Chuyện của Dung phi sẽ do bốn cung

xử lý. Mọi người mau lui về đi.

Nghe thấy thế, tất cả như trút được gánh nặng, lập tức hành lễ rồi lui xuống, chỉ còn Dung thừa tướng chần chừ không muốn lui. Ánh mắt hoàng thượng lóe lên một tia tức giận, hướng về phía Dung thừa tướng, nói.

- Dung thừa tướng ở lại một chút, trẫm có việc cần bàn với khanh.

Dương Thiên Vũ và Tiểu Duệ cũng giống như mọi người, lần lượt lui xuống. Mang một đống câu hỏi trong lòng, nhưng phải đợi khi đã ra khỏi cung, ngồi trên xe ngựa trở về vương phủ, nàng mới lên tiếng hỏi.

- Dung phi là ai vậy?

Dương Thiên Vũ hoàn toàn không biết Tiểu Duệ đã gặp người này, hần xoa xoa ấn đường, trả lời.

- Dung phi là thứ nữ của Dung thừa tướng, muội muội của hoàng hậu. Hai người cùng được gả cho hoàng thượng từ khi người chưa đăng cơ. Không hiểu sao hoàng hậu nhận được vô số ân sủng nhưng Dung phi lại bị lạnh lẽo vô cùng. Nếu không phải vì có cha là thừa tướng, có tỷ tỷ là hoàng hậu, có lẽ Dung phi cũng không được phong lên hàng phi. Hôm nay Dung phi quyền sinh, ta đoán là thường ngày hoàng thượng quá hồ hững nên nàng ta muốn thu hút sự chú ý của người.

Tiểu Duệ khẽ gật đầu, Dương Thiên Vũ đúng là Dương Thiên Vũ, không chuyện gì qua được mắt hần. Nhưng có lẽ hần chưa biết mối thù giữa Dung phi và tỷ tỷ ruột của mình. Liệu Dung thừa tướng có biết chuyện này không? Theo như lời Dương Thiên Vũ vừa nói, Dung thừa tướng gả cả hai con gái của

mình cho nhị hoàng tử, mà ông ta mới giữ chức thừa tướng được hai năm nay, như vậy ông ta chắc chắn là người ủng hộ nhị hoàng tử. Liệu Dung phi có câu kết với người ngoài để bán rẻ cha, phu quân và tỷ tỷ của mình không? Nàng ta dù có điên cuồng đến đâu, chắc cũng không mù quáng tới mức ấy.

- Thiên Vũ, mấy chuyện xui xẻo cùng đến đúng ngày sinh nhật hoàng thượng, có phải là tình cờ không?

Dương Thiên Vũ lắc đầu.

- Ta cũng chưa rõ. Có thể có, cũng có thể không. Hiện giờ còn chưa có manh mối gì.

Chẳng mấy chốc xe ngựa đã dừng trước cổng vương phủ. Dù đang mải suy nghĩ về những chuyện xảy ra ngày hôm nay, Dương Thiên Vũ vẫn không quên bung cây dù trắng, che tuyết cho Tiểu Duệ.

- Nàng còn mệt không?

- Uống canh giải rượu xong ta thấy ổn hơn nhiều rồi.

Sau khi trở về, Tiểu Duệ cũng giục Dương Thiên Vũ ngủ sớm, hần định đi đến thư phòng nhưng cuối cùng lại thở dài, nghe lời Tiểu Duệ đi nghỉ ngơi sớm. Hai người nhắm mắt nằm bên nhau, hơi thở đều đặn, ai cũng nghĩ đối phương đã ngủ say rồi mà không biết rằng mỗi người đều đang theo đuổi những tâm tư riêng.

Trong khi đó, giữa trời đêm tuyết mỗi lúc một rơi dày, một bóng áo đen thân thủ cao cường lặng lẽ bung mình lên cao, bắt được cánh chim bồ câu trắng tinh, hòa lẫn cùng màu của tuyết trắng. Người đó rút từ chân chim bồ câu ra một ống trúc

nhỏ, trong ống trúc là một tờ giấy, trên đó ghi một hàng chữ nhỏ li ti. Sau khi đọc xong dòng chữ, người này cất tờ giấy vào tay áo, rồi lấy ra một ống trúc được chuẩn bị từ trước, buộc lại vào chân bồ câu. Con chim bồ câu này thuộc giống được huấn luyện đặc biệt, cực kỳ quý hiếm, ngay khi được thả trở lại bầu trời, nó liền bay vút về phía nam. Người kia nhìn lên bầu trời đầy tuyết, khóe môi dần nhếch lên, tạo thành nụ cười âm lãnh.

- Đại nghiệp sắp thành rồi... ha... ha... ha...

Tiếng cười của hắn nhỏ mà âm u, trong đêm tĩnh lặng càng rùng rợn, như tiếng vọng từ âm tỳ la phủ vậy.

Ngày hôm sau, trong ngự thư phòng của hoàng thượng.

Một bóng áo vàng và một bóng áo trắng cùng lặng lẽ nhìn nhau, hồi lâu sau, Dương Thiên Vũ lên tiếng trước.

- Hoàng thượng, Dung thừa tướng...

- Hôm qua ông ta nói với trẫm rằng bản thân không liên quan đến việc của Dung phi, cũng cầu xin trẫm cho đi nhìn mặt con gái một lần cuối. - Hoàng thượng nhìn xuống chông tấu chương chất đống trên bàn, rồi nói tiếp. - Trẫm không đồng ý. Điều đáng nói chính là bức thư Dung Tư Thuần để lại trước lúc quyên sinh kia.

- Trong thư nói gì?

Hoàng thượng hơi cau mày, sau đó rút trong ống trúc tờ giấy trên bàn ra một lá thư, đưa cho Dương Thiên Vũ. Dương Thiên Vũ dùng hai tay đón lấy lá thư, mở ra. Tờ giấy thượng hạng còn

phảng phất hương hoa lưu ly như hàm ý không lời của vị phi tần bạc mệnh. Những dòng chữ trên tờ giấy mảnh mai, điểm lệ nhưng vẫn phảng phất nét run rẩy, rõ ràng thể hiện chủ nhân nét chữ này là tiểu thư khuê các được học hành cẩn thận, rèn chữ từ nhỏ, nét chữ tao nhã, thanh thoát, nhưng những nét run rẩy kia chính là trái tim của một nữ nhân tràn đầy đau khổ.

Ánh mắt Dương Thiên Vũ lướt trên lá thư, lời lẽ tràn đầy đau thương, bi phẫn, nhưng điều đáng nói chính là bí mật kinh hoàng được nhắc đến.

"Cảnh ca, hoàng thượng, xin người cho phép thân thiếp được cả gan gọi người một tiếng "Cảnh ca" như thuở ấu thơ thiếp vẫn gọi người!"

Cảnh ca, người chỉ biết Thuần Nhi theo người hai mươi năm, mà không biết Thuần Nhi cả cuộc đời này thuộc về người, dẫu theo người. Ngay từ khi lên năm tuổi, lần đầu nhìn thấy người, Thuần Nhi đã quyết cả đời này chỉ một lòng một dạ dẫu theo Cảnh ca mà thôi. Đã ngàn vạn lần Thuần Nhi trông ngóng một cái liếc nhìn của người, nhưng Cảnh ca nếu có nhìn, cũng chỉ nhìn đến tỷ tỷ. Thuần Nhi chưa bao giờ nản lòng thoái chí, nhưng nay Thuần Nhi biết, mọi việc đã hết, hết thật rồi. Hai năm nay Thuần Nhi không được diện kiến long nhan, cuộc sống của Thuần Nhi lạnh lẽo có khác gì nơi lãnh cung?

Nhưng trước khi chấm dứt cuộc đời lạnh lẽo, tràn đầy đau khổ này, Thuần Nhi muốn một lần được nói rõ nỗi lòng của mình với hoàng thượng - Cảnh ca của Thuần Nhi.

Thuần Nhi bị oan, mười lăm năm về trước, khi Cảnh ca chỉ lạnh nhạt chứ chưa từng ghét bỏ Thuần Nhi, khi ấy Thuần Nhi đã may mắn mang long thai. Người biết Thuần Nhi vui mừng đến

thế nào không? Thuần Nhi cứ ngỡ cuộc đời mình thế là bước sang trang mới rồi, có con, người nhất định sẽ quan tâm Thuần Nhi hơn, mà dù người không để ý, thì nhìn ngắm đứa trẻ của chúng ta, Thuần Nhi cũng đủ hạnh phúc rồi.

Nhưng khi ấy, Thuần Nhi đơn thuần, chưa hiểu sự đời, vui mừng khoe tin này với tỷ tỷ, có ngờ đâu tỷ tỷ lúc ấy cũng vừa mang long thai, nhưng thai nhi của tỷ tỷ nhỏ hơn của Thuần Nhi. Hoàng tỷ nhận được sủng ái của Cảnh ca, lúc ấy mọi người chỉ biết đến cái thai trong bụng tỷ tỷ, đâu biết đến máu mủ của Thuần Nhi?

Vậy mà tỷ tỷ nhẫn tâm bày kế khiến Thuần Nhi vừa mất đứa trẻ trong bụng mình, vừa mang tiếng nhẫn tâm hãm hại tỷ tỷ và đứa trẻ trong bụng tỷ. Tỷ tỷ chỉ bị động thai, an dưỡng vài ngày là khỏi, nhưng còn Thuần Nhi, đứa trẻ trong bụng Thuần Nhi, có ai đòi công bằng cho nó không?

Hoàng thượng, người biết một mà chẳng biết hai, hai đứa trẻ đều là máu thịt của người, vậy mà một bên người nâng niu, bên vực, một bên người còn không thèm biết đến sự tồn tại của nó! Người lạnh lùng phạt Thuần Nhi sống một đời cô lạnh, có oan không được kêu, có khổ không thể giải bày.

Thuần Nhi ngu ngốc vẫn ôm mộng tưởng một ngày người có thể quay đầu, nhìn Thuần Nhi một lần, dẫu chỉ một lần thôi. Nhưng thời gian cứ trôi, thoáng chốc đã mười lăm năm. Hôm nay khi chải tóc, Thuần Nhi phát hiện tóc mai mình đã điểm bạc. Tỷ tỷ vẫn xinh đẹp như năm xưa, vinh sủng vạn phần, còn Thuần Nhi sống những ngày tháng khổ đau này biết đến bao giờ nữa?

Thần thiếp cứ tưởng trái tim mình đã chết từ lâu, nhưng không phải, thần thiếp không cam lòng, thần thiếp muốn dùng tính mạng mình để kêu oan. Án oan này, cầu xin hoàng thượng vì oan hồn không thể siêu thoát của thần thiếp, hãy một lần trả lại sự

công bằng cho mẫu tử thần thiếp!

Cảnh ca, thiếp đi đây, nguyện kiếp sau không gặp lại chàng!"

Chương XX

KỂ ĐA TÌNH TỰ MÌNH VƯƠNG KHỔ

Dương Thiên Vũ đọc xong rồi mà mắt vẫn nhìn chăm chăm vào lá thư trên tay. Một lát sau hắn ngược nhìn hoàng thượng. Hoàng thượng khẽ thở dài.

- Tại sao Dung thừa tướng đứng ngoài chuyện Thiên Tước. Đệ nói đúng, nghi người thì không nên dùng.

Dương Thiên Vũ chau mày, một lát sau mới đáp lời.

- Hoàng thượng, Dung thừa tướng luôn ủng hộ người, lần này nếu có liên kết cũng nên tìm hoàng hậu liên kết, chứ sao lại tìm một phi tần thất sủng như Dung phi?

Hoàng thượng lắc đầu.

- Thiên Vũ, đệ đừng quên Mai tướng quân. Lòng dạ con người có thể thay đổi theo thời gian, sự việc, làm sao chúng ta lường hết được.

Dương Thiên Vũ cúi đầu, không đáp. Hoàng thượng tiếp lời.

- Người của trẫm ở chỗ Dung thừa tướng không phát hiện ra điều gì khả nghi, nhưng ông ta là con cáo già, trẫm không tin ông ta không có liên can gì trong cái chết của Dung phi.

- Hoàng thượng, dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng, nhưng tình hình đang rối ren, Dung thừa tướng lại là trọng thần bậc nhất...

Hoàng thượng nhắm mắt, đưa tay xoa xoa mi tâm như đang cân nhắc rất lung. Một lát sau, hắn mở mắt, nói.

- Vẫn nên để Dung thừa tướng đứng ngoài chuyện Thiên Tước. Đệ nói đúng, nghi người thì không nên dùng.

- Vâng.

- Vương phi thế nào?

Hoàng thượng đột ngột chuyển chủ đề làm Dương Thiên Vũ có chút bất ngờ.

- Nàng ấy vẫn không nhớ được những chuyện đã xảy ra.

- Ừm.

Hoàng thượng gật đầu.

- Ta đã phái Hán Văn đi điều tra vụ Lương Biên, nhưng e là lại lành ít dữ nhiều, đệ có cao kiến gì không?

- Theo thần, chúng ta hãy điều quân đến âm thầm trấn giữ một số yếu điểm quan trọng ở phía bắc, phía đông và phía nam để phòng trừ trường hợp các nước khác nhân cơ hội đục nước béo cò. Còn về phần Thiên Tước, bọn họ đang đóng đại quân ở sát biên giới, chúng ta càng cần quân đội canh giữ, sẵn

sàng cho tình huống xấu nhất. Tuy nhiên, Thùy Châu, Hoàng Châu, Chỉ Dương đều đang nằm trong vùng có thể đã bị người của Thiên Tước mua chuộc, mà địa hình ở đây đồi núi trập trùng, hợp phòng thủ không hợp tấn công, không nên đặt đại quân ở ba châu này.

- Trẫm cũng nghĩ vậy. - Hoàng thượng khẽ gật đầu. - Đệ có đề cử cho ai dẫn đại quân lần này không?

Dương Thiên Vũ trầm tư suy nghĩ một lát rồi lên tiếng.

- Doãn đại tướng quân đang trấn phía bắc, để phòng quân Sa Thủ, mấy năm nay bọn chúng luôn nhắm nhe bờ cõi nước ta, nếu bây giờ ông ấy dẫn quân đến phía tây, như vậy phòng tuyến phía bắc sẽ bị trống, nguy cơ rất lớn, không thể để ông ấy đi. Về phần các vị tướng khác... - Dương Thiên Vũ hơi hắng giọng. - Thần đề cử Lưu tướng quân, Lưu tướng quân có kinh nghiệm với địa hình vùng phía tây, còn trẻ tuổi nhưng xét về cả can đảm lẫn mưu lược đều có thừa.

Hoàng thượng suy ngẫm một hồi mới lên tiếng.

- Lưu tướng quân là đề cử tốt nhất hiện giờ, có điều hắn còn trẻ, kinh nghiệm sa trường chưa nhiều, tính tình lại nóng nảy.

Không khí trong ngự thư phòng lập tức rơi vào trầm mặc. Cuối cùng hoàng thượng lên tiếng kết thúc.

- Trẫm sẽ suy nghĩ thêm về việc này.

- Vậy thần xin phép cáo lui.

Hoàng thượng mệt mỏi dựa vào ghế, gật đầu. Trong nước rối ren, ngoại nhân nhắm nhe, đến cả hậu cung vốn không được quản chính sự lại cũng xảy ra chuyện giữa ngày trọng đại, tất

cả những điều này khiến mi tâm của hoàng đế nặng trĩu âu lo. Người đăng cơ hơn hai năm, đất nước còn chưa ổn định, chưa một ngày yên ổn trên ngai vàng. Trong ngự thư phòng cao quý, đột nhiên hoàng đế bật cười, cuối cùng cũng hiểu cảm giác cô độc của đế vương rốt cuộc là thế nào. Vị trí càng cao, càng lạnh lẽo, cô độc.

Dương Thiên Vũ trở về khi đã giữa trưa, nhà bếp lập tức bung đồ ăn bày lên. Tiểu Duệ ngồi bên bàn ăn, nhìn những bát canh bốc khói nghi ngút giữa trời lạnh. Hắn thấy nàng như thế thì lấy làm lạ, hỏi.

- Tiểu Duệ, nàng sao thế?

- Hả? Ta đang nghĩ đến Dung phi.

- Dung phi?

Tiểu Duệ gật đầu, giọng nàng trầm trầm, buồn buồn.

- Thân phận của một con người đến cuối cùng là như thế nào? Dung phi sinh ra trong gia đình quý tộc, rồi được gả cho hoàng tử, cuối cùng lên làm phi, nhưng nàng ta chưa từng được sống một ngày hạnh phúc, cuối cùng lại chọn cách kết thúc thảm khốc như vậy. Liệu số mệnh một kẻ dân thường ngày ngày cấy cày, bán rau ngoài chợ tốt hơn hay số mệnh một tiểu thư khuê các tốt hơn?

Dương Thiên Vũ nhớ lại bức thư oan khiên, thống thiết của Dung phi, quả thực không biết trả lời thế nào.

- Ta nghĩ rằng, thực ra mệnh của Dung phi không khổ. - Tiểu Duệ lên tiếng. - Điều khiến nàng ta khổ chính là quá đa tình.

Nàng ta chấp niệm vào mối tình vô vọng với hoàng thượng. Nếu có thể buông tay, dù không hạnh phúc, nàng ta cũng sẽ không lún sâu vào đau khổ như vậy.

Câu chuyện, mối thù hận của Dung phi luôn ám ảnh tâm trí Tiểu Duệ suốt đêm qua đến tận bây giờ, nàng không thể dứt khỏi những suy nghĩ ấy.

- Thiên Vũ, ta tự hỏi, nếu ta là Dung phi, ta có thể buông tay không hay cũng biết là độc mà vẫn uống như nàng ta?

Dương Thiên Vũ cau mày.

- Đừng nói linh tinh nữa, mấy hôm nay trời lạnh, hôm qua lại uống nhiều rượu, có thể nàng đang mệt, nên nghỉ ngơi nhiều hơn.

Tiểu Duệ gật đầu, uể oải nhìn sơn hào hải vị trước mặt.

- Đúng vậy, không hiểu sao ta cứ nghĩ đến mấy chuyện không phải của mình thế này nữa.

Nghe Tiểu Duệ nói thế, tảng đá trong lòng Dương Thiên Vũ mới được đặt xuống, hắn gấp một miếng thịt dê nướng vào bát Tiểu Duệ.

- Nàng ăn thử xem, Hà quân gia mới nhận thêm một đầu bếp từ tận Sơn Bắc, chuyên chế biến mấy món của thảo nguyên, mùi vị rất khá.

Tiểu Duệ cắn một miếng, thịt thơm, vừa chín tới, mềm và ngọt, gia vị ướp rất vừa vặn, có hương liệu gì đó rất đặc biệt mà nàng không biết tên.

- Ngon.

Tiểu Duệ giơ ngón tay cái khen ngợi. Dương Thiên Vũ lập tức gấp thêm cho nàng mấy miếng, luôn miệng giục nàng phải ăn nhiều một chút mới chống chọi được với mùa đông giá lạnh này.

Sau khi ăn xong Dương Thiên Vũ tới thư phòng, Tiểu Duệ cũng đi theo. Hắn ngồi một bên xử lý công việc, nàng ngồi một bên, mọi ngày đều đọc sách nhưng hôm nay chăm chú quan sát tấm bản đồ rộng lớn treo trên tường. Hồi lâu sau Dương Thiên Vũ ngẩng đầu, mỉm cười nhìn nàng, hỏi.

- Nàng nghiên cứu được gì rồi?

Tiểu Duệ gật đầu tán thưởng.

- Biên giới Thiên Tước giáp chúng ta tổng cộng mười hai châu, tuy nhiên chúng lại chọn ba châu là Thủy Châu, Hoàng Châu và Chỉ Dương để tấn công, nơi đây một bên địa thế núi non hiểm trở, một bên là sông Hạ Thương phù sa màu mỡ nên khu vực thành thị kinh tế phát triển. Chiếm được ba châu này vừa chiếm được kinh tế tốt, vừa chiếm được địa hình thuận lợi.

Dương Thiên Vũ đứng lên, chỉ vào bản đồ.

- Hiện bọn chúng đóng quân ở đây. - Hắn chỉ vào vùng đánh dấu biên giới địa lý hai nước là chân dãy Thiên Sơn. - Bọn chúng đang kiểm soát để đẩy binh tràn qua nước ta. Nếu đến, nàng đoán chúng sẽ đóng quân ở đâu?

- Thành trấn tuy trù phú nhưng vợ vệt của cải là đủ, nếu đóng quân ở đây không phải là ý hay. Ta nghĩ chúng sẽ đóng đại quân ở đây, ở đây và ở đây. - Tiểu Duệ chỉ vào mấy khu vực núi đồi trong bản đồ. - Địa thế ở đây dễ dàng ẩn nấp, dễ thủ, cũng dễ công với kẻ nắm thế chủ động. Ngược lại, quân ta mới tới sẽ

vấp phải muôn vàn trở ngại.

Dương Thiên Vũ gật đầu tán thưởng.

- Vậy theo nàng quân ta nên đóng ở đâu?

Tiểu Duệ chỉ tay vào mấy điểm khác trên bản đồ.

- Hiện giờ có trách thì chỉ trách bọn tham quan vì tiền mà sẵn sàng bán cả mồ mả tổ tiên, bây giờ ba châu này đều có nội gián của Thiên Tước, chúng ta mang quân đến đây chẳng khác nào đưa dê đến miệng sói. Ta nghĩ chúng ta nên chia quân ra làm bốn cánh, đóng ở các châu quận có đường tiến trọng yếu này, sẽ ngăn chặn đường tiến đánh các châu khác của Thiên Tước, đồng thời cần phải hư trương thanh thế để bọn chúng không biết được đại quân thực sự của chúng ta đóng ở đâu. Cũng có thể cho một đội du kích thiện chiến công kích vào khu vực này. - Nàng khoanh tròn vào Chỉ Dương. - Phải khiến chúng nghĩ rằng ta muốn nhân cơ hội này vòng ra sau, lật ngược ván cờ, tấn công thẳng vào Thiên Tước, như vậy chúng sẽ phải dàn mỏng đội hình trên diện rộng để đề phòng, đối phó. Như thế quân ta sẽ không phải trực tiếp lao vào mũi giáo của địch.

Dương Thiên Vũ nhìn nàng, ánh mắt lấp lánh tán thưởng.

- Tiểu Duệ, nàng đúng là nữ nhân lợi hại nhất trong thiên hạ. Chỉ có điều, việc hoàng thượng lo lắng nhất bây giờ chính là chưa tìm được người nào đủ thích hợp cho việc chống lại Thiên Tước lần này.

- Huynh không phải muốn...

Không cần nàng nói hết câu, hắn nặng nề gật đầu. Lông mày Tiểu Duệ hơi nhíu lại, nàng nhìn những dấu hiệu trên tấm

bản đồ, hồi lâu sau mới lên tiếng.

- Triều đình không thiếu người, những kẻ khao khát lập công càng chưa bao giờ thiếu. Nếu huynh tự đề cử mình, e là đang chặn đường quan lộ của không ít người.

- Bởi vậy cả ta và hoàng thượng đều không biết nên để ai dẫn quân lần này.

Tiểu Duệ bật cười.

- Có ai tự xưng có kinh nghiệm mà không phải tự mình trải qua, tự mình trả giá bằng máu, thậm chí bằng tính mạng? Kể lão luyện sa trường có điểm mạnh nhưng cũng có điểm yếu, bọn họ sẽ nghĩ mình tài giỏi, thành thạo mà coi khinh quân địch. Những người trẻ tuổi tuy chưa dày dạn nhưng nhiệt huyết có thừa, hào khí cũng có thừa.

Dương Thiên Vũ gật đầu, nhưng hắn không nói gì, chỉ đắm chiêu nhìn tấm bản đồ và suy ngẫm. Tiểu Duệ cũng nhìn tấm bản đồ, cũng suy ngẫm, nhưng nàng lại suy ngẫm về một vấn đề hoàn toàn khác.

Chương XXI

TIN TỨC ĐỘNG TRỜI

Tiểu Duệ khoác áo choàng cổ bằng lông cáo, vải gấm đỏ thêu hình hoa mai vàng chầm chậm dạo trong vườn hoa. Nàng nhìn rừng mai mùa đông lạnh lẽo đã rụng hết lá, chỉ còn trơ lại cành, trên cành mai đọng trắng xóa tuyết, nhìn khung cảnh cô tịch ấy có phần tiêu điều, thê lương. Đúng lúc ấy, phía góc tường bên kia vang lên tiếng thì thầm trò chuyện, không gian vốn yên tĩnh nên nàng có thể nghe rất rõ. Có lẽ mấy nô tỳ rảnh rỗi ngồi nói chuyện cùng nhau.

- Thái Huyền chân nhân ngày mai sẽ lập đàn đầy.
 - Thật ư, nhưng ngày mai ta phải trực rồi, không thể đi được, thật đáng tiếc.
 - Đúng vậy, người không đi chính là đã đánh mất cơ hội ngàn năm có một rồi. Chân nhân sẽ ban linh đan và nước thánh nữa.
- Nghe hai nữ tỳ trò chuyện say mê, Tiểu Duệ hơi cau mày, mấy trò mê tín này quả là giễu huyễn hoặc nhân tâm. Vừa khi nàng định rời bước đi thì nghe thấy.
- Có tin cực kỳ bí mật, nghe đại đệ tử của chân nhân nói mấy

hôm trước phía tây xuất hiện dị tượng, điềm báo có đại sự.

- Là đại sự gì nhỉ?
- Không biết, chỉ nghe nói hình như thiên long xuất thế, nhưng vẫn chưa rõ thực hư thế nào.

Tiểu Duệ lạnh mặt, tiến lên mấy bước, nhìn hai nữ tỳ vẫn đang trò chuyện vô cùng say mê kia.

- Hai người vừa nói gì?

Hai nữ tỳ lập tức quỳ sụp xuống, bọn họ sợ Tiểu Duệ trách phạt tắc trách, dám trốn góc này lười biếng, nhưng họ cũng không quá sợ hãi vì trước giờ vương phi chưa bao giờ quản mấy việc này.

- Tham kiến vương phi, chúng nô tỳ không nhìn thấy người, xin người trách phạt.

- Ngẩng lên, hai người vừa nhắc đến ai?

Nghe giọng Tiểu Duệ uy nghiêm khác hẳn ngày thường, hai người bọn họ ngơ ngác liếc nhìn nhau. Một người run rẩy lên tiếng.

- Bẩm vương phi, nô tỳ nghe người trên phố nói ngày mai trên đường Tự Thanh, Thái Huyền chân nhân sẽ lập đàn “Thần tiên tụ hội”, lại còn phát đan dược và nước thánh cho người dân đến xem. Chúng nô tỳ cũng... muốn đến đó... xem... xem...
- Còn chuyện gì nữa.
- Dạ...

- Cái gì mà dị tượng, thiên long?

- Thừa vương phi, chúng nô tỳ nghe người ta đồn hai ngày trước ở phía trời tây xuất hiện dị tượng, thiên long xuất thế, chúng nô tỳ không biết gì khác. - Người này vừa nói vừa đập đầu cộp cộp xuống nền gạch, nàng ta không hiểu mình phạm lỗi gì nhưng nhìn thái độ của Vương phi cứng rắn như thế khiến đáy lòng nàng ta cực kỳ hoảng sợ.

- Các người còn muốn để đầu trên cổ không?

Nghe thấy lời này, cả hai nữ tỳ đều kinh hãi, ra sức đập đầu xin tha lỗi, hứa hẹn sẽ không bao giờ dám lơ là công việc nữa. Tiểu Duệ lắc đầu.

- Ta không trách các người trốn việc ra đây nói chuyện. Tội của các người là ở chỗ dám nói những lời đại nghịch, có thể khiến không chỉ đầu các người, mà đầu của tam tộc các người cũng không còn trên cổ đâu.

Hai tỳ nữ mặt cắt không còn giọt máu, kinh hãi đến mức há miệng, không biết nói gì.

- Tất cả những chuyện như này về sau cấm không được hé răng nghị luận. Bằng không, ta cũng không giúp được gì cho các người.

- Tạ ơn vương phi, tạ ơn vương phi!

Nghe thấy những lời này của Tiểu Duệ, bọn họ lập tức đập đầu lia lịa như tể sao, mừng rỡ vì vừa nhặt lại được tính mạng. Sau đó Tiểu Duệ phẩy tay, ra dấu cho bọn họ lui xuống. Chỉ còn mình nàng đứng trong vườn, tuyết rơi đầy vai áo, tai và mũi đã đỏ ửng, nhưng nàng không thấy lạnh, bởi những lời vừa

nghe thấy khiến nàng cảm thấy vô cùng kinh hoàng. Bọn chúng không chỉ bài binh bố trận trên chiến trường mà còn dám tung tin đồn nhảm, lay động nhân tâm.

Liền sau đó, nàng trở gót, thẳng tiến về phía thư phòng. Tiểu Duệ ngồi trong thư phòng đọc tài liệu được khoảng một canh giờ thì Dương Thiên Vũ trở về. Nhìn lông mày hằn hơi chau lại, Tiểu Duệ như đã đoán được đôi phần điều khiến hấn lo nghĩ.

- Thiên Vũ, có phải chuyện đạo sĩ...

Dương Thiên Vũ nhìn nàng có chút kinh ngạc.

- Nàng đã biết?

Tiểu Duệ hơi gật đầu, giúp hấn cởi áo choàng bám đầy tuyết ra.

- Ta vô tình nghe hai nữ tỳ nói chuyện với nhau.

Hàng lông mày của Dương Thiên Vũ lại nhíu sâu hơn một chút.

- Không ngờ ngay cả người của Lâm Vũ vương phủ cũng dám nghị luận chuyện này. Chém!

Tiểu Duệ giữ tay hấn, lắc đầu.

- Bọn họ đều vô tri đâu biết chuyện gì, đều là bị kẻ xấu lợi dụng mà thôi, ta đã nói tha cho bọn họ rồi.

- Tiểu Duệ, đây không phải chuyện đùa, nàng nhân từ...

Tiểu Duệ ra dấu ngăn lời hấn, nàng nhìn sâu vào mắt hấn.

- Sinh mạng nào cũng là sinh mạng, họ không có ý, kẻ đáng chết là mấy kẻ tung tin kia.

Dương Thiên Vũ lắc đầu.

- Thôi vậy, nghe theo nàng.

- Tình hình cụ thể như thế nào?

Tiểu Duệ khéo léo chuyển trọng tâm câu chuyện, đưa Dương Thiên Vũ trở về với mối lo đích thực. Hắn ngồi xuống ghế, nhấp một ngụm trà ấm rồi mới lên tiếng.

- Hôm nay có một số tấu chương đồng loạt báo lên rằng ở một loạt địa phương có tin đồn hai hôm trước xuất hiện dị tượng.

- Đúng ngày sinh nhật hoàng thượng.

Dương Thiên Vũ gật đầu, không ngờ ngày này lại có nhiều việc xảy ra đến vậy, mà những việc này bề ngoài không liên quan đến nhau, nhưng ẩn sâu bên trong đều cùng mục đích khiến tình hình thêm rối ren, hỗn loạn.

- Đã có đối sách gì chưa?

Dương Thiên Vũ lắc đầu.

- Tất cả tin đồn đều xuất hiện trong dân chúng, bọn họ nói do các đệ tử của những đạo sĩ danh tiếng trong vùng truyền ra. Nhưng đám đạo sĩ đó đệ tử đông đúc, rất có danh tiếng, chưa đủ bằng chứng thì chưa thể vọng động.

- Ta nghe nói ngày mai Thái Huyền chân nhân gì đó sẽ lập đàn “Thần tiên tụ hội”, phát linh đan, nước thánh cho dân chúng. Như vậy có thể thấy bọn chúng chuẩn bị thờ cái đuôi ra rồi.

- Tuy chúng thờ cái đuôi nhưng bọn chúng cũng như hổ ly, có đến chín cái đuôi, thực hư khó đoán.

- Chẳng lẽ chúng ta cứ để im mặc cho chúng thao túng tình hình.

Dương Thiên Vũ lắc đầu, nhấp thêm một ngụm trà.

- Dĩ nhiên không thể, hoàng thượng đã phái người liên lạc với các cao tăng, đạo sĩ chân chính để các vị ấy nhắc nhở dân chúng chớ u mê tin lầm bọn lừa đảo, bán nước khoác áo tu hành.

Tiểu Duệ ngồi xuống bên cạnh hắn, cũng tự rót cho mình một chén trà.

- Nhưng người tỉnh táo thì ít, kẻ mê lầm lại nhiều.

- Đó cũng là điều khiến hoàng thượng và tất cả triều thần hôm nay đều đau đầu, chưa tìm ra giải pháp triệt để.

Trong đám đông chen lấn trên đường Tự Thanh, Dương Thiên Vũ và Tiểu Duệ cũng bị xô đẩy đến mức phải gắng hết sức mới có thể trụ được ở vòng trong, nơi gần pháp đài của Thái Huyền chân nhân. Đài cao quá đầu người, được dựng bằng tre và gỗ, bốn xung quanh cắm cờ thái cực đồ, ở giữa đài, phía sau đặt một lô đỉnh to lớn, phía trước là một cái bàn và bốn chiếc ghế. Các đạo sĩ người mặc đạo bào, tay cầm phất trần đứng chắn xung quanh pháp đàn. Bọn họ đứng ở bậc dưới nên có thể bảo vệ pháp đàn không bị người dân lấn chen vào mà cũng không làm che mất tầm nhìn của người dân.

Ngay từ sáng sớm, khi trời còn tờ mờ chưa nhìn rõ mặt người,

lạnh đến thấu xương mà người dân quanh đây đã đến đứng chật kín giữa pháp đài. Bọn họ thì thầm bàn tán về pháp lực cao thâm, có khả năng trò chuyện cùng thần tiên ma quỷ của Thái Huyền chân nhân. Dương Thiên Vũ và Tiểu Duệ mặc trang phục thường dân đứng chen trong đám đông. Nhưng vì sợ Tiểu Duệ bị lạnh nên Dương Thiên Vũ vẫn quấn nàng trong mấy tầng áo lông, đến nỗi khi trời sáng, dòng người đứng chật ken nhau khiến Tiểu Duệ cảm thấy rất nóng bức, vã mồ hôi ướt đầm cả lưng. Nhưng nàng không dám than thở, sợ rằng Dương Thiên Vũ sẽ bắt nàng hồi phủ. Sự kiện này, quả thực kinh thiên động địa, Tiểu Duệ rất muốn xem toàn bộ diễn biến.

Cả con phố Tự Thanh hôm nay ngừng buôn bán, tất cả hàng quán đóng cửa, từ ông chủ đến trưởng quầy, tiểu nhị đều chen lẫn ở đây. Đợi đến khi cả con phố đã đầy ắp người, mấy đạo sĩ mới tiến lên, ra dấu cho tất cả im lặng. Mọi âm thanh ngay lập tức đều nín bặt, im lặng đến mức dường như có thể nghe thấy cả tiếng tuyết rơi.

Sau đó có một đạo sĩ mặc đạo bào, tay cầm phát trần, dáng người cao, gầy, râu trắng, mắt sáng, nhìn rất ra dáng tiên phong hạc cốt chậm rãi bước lên đài. Người này chính là Thái Huyền chân nhân. Lập tức có mấy đệ tử của hắn tiến lên, bắt đầu huyền thiên giới thiệu về tài năng thông thiên của sư phụ mình. Bọn họ ba hoa đến nửa canh giờ mới chịu ngừng lời, tuyên bố sư phụ bọn họ sẽ cầu thần tiên hạ phàm để che chở cho dân chúng, cứu khổ cứu nạn cứu chúng sinh.

Ngay sau đó, Thái Huyền chân nhân ung dung ngồi xuống một trong bốn cái ghế. Một đệ tử của hắn bưng lên một cái khay, trên đó đặt một bình rượu bằng sứ, màu trắng, kiểu dáng rất phổ thông và bốn chiếc chén sứ cùng màu. Sau đó tên

đệ tử lần lượt đặt bình rượu xuống giữa bàn, bốn chiếc chén bốn góc rồi khom lưng lui xuống.

Lúc này trên đài cao chỉ còn có một mình Thái Huyền chân nhân, hắn vung phát trần, miệng lầm rầm chú ngữ. Ngay khi hắn đang niệm chú thì ở bốn góc đài, bốn ngọn lửa cháy bùng lên, khiến không ít người giật mình, kinh ngạc hô lên nho nhỏ. Sau khi niệm chú một hồi, Thái Huyền vung phát trần mấy cái, rồi thông thả đứng dậy, cầm bình rượu, rót lần lượt vào bốn chiếc chén sứ. Mọi người dưới đài có thể nhìn rõ rượu trong bình chậm rãi chảy vào bốn chiếc chén. Sau đó hắn ngồi lại vị trí của mình, một tay nâng chén rượu lên cao như kính ai đó. Lúc này, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến há hốc miệng...

Chương XXII

THIÊN LONG XUẤT THỂ, VŨ ĐỘNG CÀN KHÔN

Tên ba chiếc ghế hoàn toàn trống không, tất cả dân chúng đều nhìn thấy như vậy, nhưng ba chiếc chén đựng rượu kia lại từ từ được nâng lên, nâng lên. Không chỉ dừng lại ở đó, ba chiếc chén ấy tự động hơi nghiêng một chút. Mọi người đều kinh ngạc nhìn chăm chăm. Lát sau, ba chiếc chén chậm rãi hạ xuống bàn. Thái Huyền chân nhân cũng đặt chén xuống, mỉm cười nhìn mọi người. Ông ta đứng lên, lần lượt cầm ba chiếc chén đó, dốc ngược, trong chén hoàn toàn trống rỗng. Rõ ràng thần tiên đã uống cạn chỗ rượu đó.

Bên dưới lập tức ồn ào không dứt, khoe môi Thái Huyền chân nhân hơi cong lên, mỉm cười, bắt đầu giảng về Đạo pháp cao thâm, huyền diệu, về thế giới thần tiên chỉ toàn là hạnh phúc, sung sướng. Nhưng tu đạo khó khăn, cần linh căn, lại càng cần nỗ lực, không phải ai cũng có thể thực hành được con đường tu luyện cô đơn, gian khổ đó. Nay Thái Huyền chân nhân đã cầu xin Thái Thượng Lão Quân được một ít linh đan, nước thánh để giúp chúng sinh. Linh đan, nước thánh này uống vào, mọi bệnh tật đều được tiêu trừ, mạnh khỏe, may mắn, tài lộc tự tìm đến cửa. Như vậy phàm nhân cũng có thể

nếm trải cảm giác hạnh phúc của cuộc sống thần tiên, không bệnh tật, âu lo.

Dĩ nhiên, tất cả những người đến xem khi nghe thấy hai từ “một ít” thì đều cảm thấy mình nhất định phải giành lấy số tiên dược hiếm hoi này. Huống hồ đây lại là tiên dược của chính Thái Thượng Lão Quân, như vậy khẳng định vô cùng trân quý. Trong đám đông bắt đầu xuất hiện tình trạng chen lấn, xô đẩy.

Thấy vậy, Thái Huyền chân nhân lập tức yêu cầu mọi người bình tĩnh lại. Sau đó hắn nói, bởi vì số lượng tiên dược và nước thánh có hạn, thêm nữa là căn cơ mỗi người khác nhau, nên có thể dùng được hay không cũng còn phải kiểm tra nữa. Vì vậy đệ tử của Thái Huyền chân nhân đã dựng sẵn một căn lều nhỏ để mọi người lát nữa có thể vào đó kiểm tra căn cơ và cầu đan. Dĩ nhiên, tất cả đều hiểu tiên nhân thì không bàn đến mấy chuyện tiền bạc phàm tục, vậy nên tiền bạc đều là lễ vật dâng trước cầu tiên dược, mấy lễ vật này đều đưa cho đệ tử của Thái Huyền chân nhân. Nhưng lần này tiên dược quý giá như vậy, không biết lễ vật bao nhiêu mới đủ cầu?

Khi mọi người còn đang băn khoăn không biết làm cách nào mới có được tiên dược thì Thái Huyền chân nhân lại lên tiếng.

- Các vị, mọi người không cần gấp. Không phải ai cũng có thể dùng được tiên dược do đích thân Thái Thượng Lão Quân luyện chế. Nhưng đan do bản đạo đích thân luyện thì lại hoàn toàn phù hợp với phàm nhân. Đan này là Thái Thượng Lão Quân hướng dẫn, bản đạo nghiên cứu nhiều năm nữa mới tạo ra được. Người ốm uống vào sẽ khỏi bệnh. Người không có bệnh uống vào sẽ càng khang kiện, mạnh mẽ. Mọi người có thể qua chiếc bàn bên phải này. - Hắn chỉ tay về phía chiếc bàn

dài có bốn, năm đạo sĩ đang ngồi. - Để nhận đan dược.

Nghe đến đây, tất cả đều vui mừng ra mặt. Bởi lẽ tiên dược của Thái Thượng Lão Quân chắc chắn phải tranh đến sứt đầu mẻ trán, phải dâng cả gia tài cũng chưa chắc cầu nổi. Nhưng linh đan của Thái Huyền chân nhân luyện chắc chắn rẻ hơn rất nhiều, số lượng chắc chắn cũng lớn hơn.

- Các vị, ta còn lời cuối cùng muốn nói!

Tất cả đang ồn ào lập tức im lặng.

- Bản đạo nghe đệ tử báo rằng mấy ngày nay trên phố xuất hiện tin đồn phía tây sinh dị tượng. Bản đạo quả thực không biết tin đồn này lan truyền từ đâu. Nhưng ba ngày trước ta thấy phía tây xuất hiện ngũ sắc cát vân báo hiệu điềm lành, lập tức thử gieo một quẻ, quẻ nói rằng thiên long giáng thế, vũ động càn khôn.

Dương Thiên Vũ và Tiểu Duệ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng thì hắn đã chịu lời cái đuôi ra. Mấy chiêu trò linh đan thần dược kia chẳng qua chỉ là để mê hoặc dân chúng, dụ dỗ mọi người tin theo. Điều quan trọng nhất ngày hôm nay chính là mấy lời cuối cùng này. Sau đó, Thái Huyền chân nhân nói thêm vài câu rồi lui xuống. Lúc này Dương Thiên Vũ cũng kéo Tiểu Duệ ra, tránh để bị đám đông đang chen nhau cầu đan kia va phải.

Hai người không ngồi xe ngựa mà đi bộ trở lại vương phủ. Đi ra khỏi phố Tự Thanh, họ kinh ngạc khi thấy hóa ra mấy khu phố gần đó cũng vắng hoe. Đi thêm một lát nữa mới thấy có một quán trà mở cửa, hai người cùng ghé vào. Dương Thiên Vũ gọi một ấm trà thượng hạng và mấy món ăn nhưng tiểu nhị nói hôm nay không có khách, đến cả đầu bếp cũng chạy đi

xem buổi giảng pháp của Thái Huyền chân nhân rồi nên quán chỉ có một mình hắn, chỉ có trà mà thôi. Dương Thiên Vũ gật đầu, nhưng Tiểu Duệ nhìn hắn kỳ quái.

- Mọi người đều đi xem, tại sao ngươi không đi?

Tiểu nhị nghe thấy nàng hỏi thì thở dài, ngẫm nghĩ một lát rồi mới đáp lời.

- Tiểu thư, năm xưa cha ta đam mê đạo giáo, luôn thích luyện đan, tu tiên mà bỏ bê ta và mẫu thân, chưa từng quan tâm. Năm ta lên sáu tuổi thì ông ấy vì luyện đan mà mất mạng. Mẫu thân ta bệnh nặng, một mình ta phải lăn lộn bên ngoài mười mấy năm để chăm sóc mẫu thân. Ta chưa bao giờ muốn đặt chân vào mấy đạo quán hay nghe đạo pháp gì đó.

- Ngươi hận ư?

Tiểu nhị gật đầu, vành mắt hắn đã đỏ hoe.

- Thực ra đạo cũng có năm bảy đường. Cha ngươi mê muội, như vậy là đi lầm vào ma đạo, đạo là để dạy người ta giải thoát khỏi phiền não chốn nhân gian, có thể hưởng tự do tự tại, không ràng buộc vướng thân. Ngươi không nên hận, mà nên thương xót cha mình vì bị kẻ xấu mê hoặc mà lầm đường. Nếu thấy những người bị mê lầm như thế, ngươi cũng nên nhắc nhở họ đôi câu.

Tiểu nhị thở dài.

- Mười mấy năm rồi, hận hay không chẳng giải quyết được gì. Những kẻ khát cầu thành tiên, tiểu thư nói có thể khuyên giải được họ sao?

Khi hai người đang nói chuyện thì có một vị khách bước vào

quán, tiểu nhị thấy thế vội vàng chào qua quýt rồi chạy ra đón khách mới. Vì cả quán chỉ có một người từ pha trà đến phục vụ, đón khách nên hai người phải chờ một lúc lâu mới có trà.

- Huynh thấy việc vừa rồi ra sao?

Dương Thiên Vũ nâng chén trà, nhìn nước trà xanh màu ngọc bích bên trong, cất tiếng.

- Có lẽ hoàng thượng sẽ phải nghiêm trị những kẻ này. Một triều đại có vững bền hay không phải xem ở nhân tâm, nếu để bọn chúng tự do sẽ mê hoặc dân chúng, rất nguy hại.

- Có sợ hệ lụy kéo theo?

Dương Thiên Vũ thở dài, lắc đầu thể hiện điều đó phải chấp nhận thôi, cũng không còn cách nào khác. Sau khi hai người uống hết một tuần trà thì Hắc Mã đưa xe ngựa đến đón cả hai cùng trở về phủ. Lúc này đã giữa trưa nhưng trời vẫn rất lạnh, Tiểu Duệ nhìn những bông tuyết trắng xóa bay lất phất đầy trời như lông ngỗng, đột nhiên có chút cảm khái trong lòng. Nàng vươn tay ra khỏi cửa sổ, một bông tuyết rơi trúng giữa tay nàng, lạnh lẽo. Vừa khi ấy, người ngồi bên cạnh kéo tay nàng lại, nắm trong tay mình.

- Cần thận kẻo cảm lạnh.

Nàng nhìn hắn, mỉm cười, vươn tay xoa xoa ấn đường của hắn. Lập tức hai hàng lông mày tuấn mỹ giãn ra, khóe môi cũng nở một nụ cười ấm áp.

Sau ngày Dương Thiên Vũ và Tiểu Duệ ra phố xem vị Thái Huyền chân nhân kia lập pháp đài mê hoặc dân chúng thì một

loạt đạo sĩ trên cả nước cũng đồng loạt tuyên truyền trời sinh dị tượng, thiên long xuất thế, vũ động càn khôn. Hoàng thượng ra lệnh bắt giam toàn bộ các đạo sĩ và những đệ tử thân tín nhất của họ. Một loạt đạo sĩ có tiếng vang, nhiều đồ đệ bị bắt giam không khỏi kéo theo làn sóng lo sợ trong cả nước. Những người tu đạo dù chính dù tà đều có phần thu liễm lại. Tuy bề mặt phần nào đã yên ổn, mấy tin đồn kia không còn lan rộng nữa, nhưng ai cũng hiểu, hoàng thượng lại càng hiểu đạo lý bề ngoài càng yên bình, bên dưới sóng ngầm càng dữ dội.

Nhưng hoàng thượng cũng không phải kẻ gặp chiêu tiếp chiêu, sau khi tạm giải quyết bề mặt vấn đề này, liền lập tức bày binh bố trận để đáp trả lại kẻ đứng đằng sau giật dây tung tin đồn. Chiêu mà hoàng thượng sử dụng chính là “lấy gậy ông đập lưng ông”. Một loạt sĩ phu có tài ăn nói, thuyết khách được sử dụng; một loạt tiên sinh kể chuyện có cơ hội phát lộ tài năng; một loạt đạo sĩ, cao tăng nhận được thư do đích thân hoàng thượng viết...

Bên cạnh đó, theo lệnh của hoàng thượng, Lưu Uy tướng quân dẫn theo mười vạn binh mã tiến về phía tây, chọn dừng ở Ô Chu. Ngoài ra, hoàng thượng cũng phái một số vị tướng khác dẫn quân đến trấn giữ biên ải giáp với các phía bắc, nam, đông để đề phòng bọn họ mượn gió bẻ măng. Lưu Uy là một vị tướng trẻ, mới ngoài hai mươi, không chỉ có tài thao lược, còn rất uy vũ, thiện chiến. Trước khi xuất chinh, đích thân hoàng thượng đã tổ chức một bữa tiệc rượu, tiễn Lưu Uy cùng các tướng sĩ ra đến ngoài cổng thành. Nhìn hoàng thượng đứng trên cao, vạt hoàng bào bay bay trong gió, ánh mắt nặng trĩu lo lắng cho giang sơn xã tắc, tất cả đều thể với lòng phải quyết tâm đánh đuổi quân giặc, giữ cho giang sơn đất nước mãi mãi thanh bình, trường tồn cùng nhật nguyệt.

Dương Thiên Vũ cũng có mặt trong buổi tiệc rượu ấy, đứng sau lưng hoàng thượng. Hắn vẫn một thân bạch y phiêu diêu thoát tục, nhưng ánh mắt cũng nặng trĩu lo lắng. Hắn và hoàng thượng đều có chung mối lo, Lưu Uy tuy uy dũng thiện chiến nhưng tính tình nóng nảy, mà đối phương là kẻ cực kỳ狡 hoạt, đa mưu túc trí, chỉ một bước sơ sẩy, có thể dẫn đến hậu quả vô cùng nguy hại.

Đoàn quân như thủy triều chậm chậm rời xa kinh thành, tiến về phía trời tây, tạo thành một vệt đen to lớn trên nền tuyết trắng.

Chương XXIII

TÌNH HÌNH NGÀY CÀNG XẤU ĐI

Tiểu Duệ ngồi bên thư án, xem những công văn mới gửi về. Mấy ngày nay nàng bắt đầu giúp Dương Thiên Vũ giải quyết một vài việc lặt vặt. Với năng lực của Tiểu Duệ, mấy chuyện này quả thực không đáng kể. Nàng liếc nhìn tờ giấy đặt ở một góc bàn. Đó là giấy báo tin tình hình chiến trận.

Nửa tháng trước, quân Thiên Tước tuyên bố Huyền Vũ bắt giam hàng loạt bậc đạo sĩ thấu hiểu lẽ trời, thiên cơ, khiến trời nổi giận, người oán hận. Bọn chúng giương cờ thể thiên hành đạo, cứu các vị đạo sĩ đang bị giam giữ kia mà đẩy binh tiến đánh Huyền Vũ. Ba châu Thùy Châu, Hoàng Châu, Chỉ Dương nhất tề mở cổng thành tiếp ứng, trắng trợn phản quốc. Một loạt tài phú đồng loạt chạy về ba châu này. Thì ra thế lực kinh tế Thiên Tước và đại hoàng tử Dương Thiên Khanh cài cắm trong nội bộ Huyền Vũ lại lớn mạnh đến vậy. Bọn họ bao lâu nay mở sòng bạc, kỹ viện... ra sức vơ vét tiền bạc. Hóa ra tất cả đều đổ về đây. Nhưng dù triều đình đã mất rất nhiều công sức vẫn chưa điều tra ra kẻ nào là đầu mối nắm giữ toàn bộ kinh tế, chỉ đạo cũng như che chở cho các tài phú kia.

Có thể nói, gần ba năm trước, trong cuộc triều biến, đại hoàng tử may mắn trốn thoát, chạy sang Thiên Tước nương nhờ, nhưng có lẽ ngay từ lúc ấy hắn đã xây dựng kế hoạch quay lại tấn công, giành lấy vương vị. Hắn đã cài người khắp nơi, trong đủ mọi lĩnh vực. Tuy triều đình đã bắt được không ít kẻ muốn làm phản nhưng bọn chúng chẳng qua chỉ là tôm tép trong mạng lưới khổng lồ này, mỗi lần bắt được một đầu mối thì bọn chúng đều cắn vỡ viên thuốc độc giấu sẵn trong miệng để tự sát nên không thể lần ra đường dây.

Thùy Châu, Hoàng Châu, Chỉ Dương đều phản quốc, nổi giáo cho giặc khiến tình hình càng thêm khó khăn. Lưu Uy đã giảng co với bọn chúng hơn mười trận lớn nhỏ nhưng vẫn chưa giành lại được phân đất nào, có thể nói hiện giờ chỉ là đang miễn cưỡng cầm hòa. Với tình hình này, càng kéo dài càng gây bất lợi cho quân ta. Bởi lẽ, chiến trường gần Thiên Tước hơn, như vậy chỉ viện quân sĩ, lương thảo, vũ khí đều thuận tiện hơn. Chưa kể phía bắc, Nhữ Lam vài ba hôm lại cho một đội tầm vài nghìn binh mã đến giương oai giễu võ, chủ yếu gây rối rồi rút lui. Nhưng không ai dám lơ là cảnh giác, bởi, bọn chúng có thể cố tình gây rối như vậy khiến quân ta dần dần mất cảnh giác rồi đột ngột tấn công. Phía bắc Nhữ Lam đánh thẳng xuống, phía tây Thiên Tước chọc mạn sườn lên, chắc chắn với tình hình hiện giờ của Huyền Vũ thì khó có thể chống đỡ được cả hai mặt như vậy.

Khi Tiểu Duệ còn đang ngồi phân tích lại tình hình chiến trường thì có tiếng gõ cửa khe khẽ.

- Ai đấy?

- Vương phi. - Giọng Mễ Lan vang lên. - Vương gia báo hôm nay về muộn, không dùng bữa tối, mời vương phi dùng bữa ạ.

- Ta biết rồi.

Tiểu Duệ đứng lên, đi ra ngoài. Mễ Lan đưa cho nàng lò sưởi cầm tay. Trời mùa đông càng ngày càng lạnh, Tiểu Duệ nhìn tuyết bay vùn vụt trắng trời, tự hỏi không biết hàng vạn quân sĩ ngoài chiến trường có được ăn đủ no, mặc đủ ấm hay không? Chiến tranh lúc nào cũng tàn khốc như vậy, càng kéo dài càng tiêu tốn nhiều tài sản và sinh mạng của người dân. Nàng là vương phi cao quý, hằng ngày vẫn có áo lông để mặc, nước nóng để ngâm mình thư giãn, trên bàn ăn cũng chưa khi nào thiếu sơn hào hải vị. Nghĩ là làm, Tiểu Duệ quay người, sai Mễ Lan gọi Hà tổng quản đến.

Người hầu đã dọn thức ăn lên đầy bàn nhưng Tiểu Duệ chưa hề động đũa, nàng ngồi đó, ôm chiếc lò sưởi, hàng lông mày thanh tú hơi chau lại, nặng nề tính toán. Hà tổng quản bước vào, hành lễ, không hiểu đột nhiên vương phi tìm mình làm gì.

- Hà quản gia, từ ngày hôm nay toàn bộ vương phủ sẽ cắt giảm một nửa chi tiêu.

Hà quản gia kinh ngạc đến mức há hốc miệng, không hiểu tại sao vương phi lại đột ngột đưa ra thông báo này. Phải biết trước giờ bổng lộc lẫn địa tô vương phủ thu được không ít; cuộc sống trong vương phủ, Dương Thiên Vũ chỉ quản việc quan trọng, mấy chuyện ăn uống chi tiêu đều do Hà quản gia phụ trách, vương phi cũng không bao giờ hỏi đến, giờ đột nhiên cắt giảm đến một nửa như vậy là có ý gì? Hà quản gia lập tức quỳ sụp xuống, vẻ mặt cương trực, lên tiếng.

- Vương phi, thuộc hạ theo hầu vương gia mấy chục năm nay, cúc cung tận tụy, ngoài tiền lương hằng tháng chưa từng tơ hào bất cứ đồng nào của vương phủ, giấy tờ sổ sách cũng ghi

rất rõ ràng.

Không đợi Hà quản gia dài dòng kể lể hết, Tiểu Duệ ngắt lời.

- Hà quản gia, không phải ta nghi ngờ ông bớt xén tiền của vương phủ. Mà là ta muốn ông hãy chi tiêu tiết kiệm, cái gì cần thì chi, như bàn đồ ăn này ta ăn cũng không hết, chỉ cần hai đến ba món là đủ rồi. Số tiền còn lại hãy mua thêm lương thực và áo bông gửi ra chiến trường cho binh sĩ đang phải chịu khổ, chịu lạnh ngoài đó.

Nghe thấy những lời này của Tiểu Duệ, Hà quản gia càng sững sờ hơn, rồi ông ta nói.

- Vương phi quả là có tấm lòng Bồ Tát. Thuộc hạ lập tức về cân đối lại việc chi tiêu trong vương phủ.

- Ừm, vậy ông bảo người dọn bớt món xuống cho những người khác ăn cùng nữa, cân đối ngay lập tức đi.

- Nhưng những món này đều là vương gia dặn dò đặc biệt chuẩn bị cho vương phi. Mùa đông trời lạnh, cần phải tắm bổ, nếu không sức khỏe vương phi không chịu nổi.

Tiểu Duệ mỉm cười.

- Ta ăn ba món này là đủ no rồi. Ông cứ mang mấy món còn lại xuống đi. À, còn nữa, ông nói với các nô tỳ trong phủ, nếu rảnh rỗi thì giúp một tay may áo bông cho binh sĩ.

- Vâng, vương phi.

Hà quản gia lập tức dọn bớt đồ ăn, sau đó trở về phòng bắt đầu tính toán lại chi tiêu cho vương phủ. Các nô tỳ nghe thấy thông báo như vậy, mặc dù phải thêm việc làm nhưng bọn họ

đều rất vui vẻ, không ai phàn nàn nửa lời. Phải bán mình làm nô đều là những người con nhà nghèo khó; ngoài chiến trường, các binh sĩ cũng không phải toàn là người xa lạ, có rất nhiều người có huynh đệ đang chiến đấu ngoài kia. Vì vậy họ đều dụng tâm ra sức may áo thật nhanh, thật ấm, hy vọng chiếc áo này có thể che chở cho huynh đệ của họ khỏi giá lạnh trên chiến trường.

Khi Dương Thiên Vũ trở về, biết được tình hình cũng rất ủng hộ, thậm chí còn chỉ ra mấy điểm chưa hợp lý trong thống kê cắt giảm của Hà quân gia, giúp hắn tiết kiệm thêm một số khoản không phù hợp. Mặc dù cắt giảm nhưng vương phủ vẫn là vương phủ, không thể quá tuồng toàng sẽ khiến người ta chê cười, chỉ là không cần dùng những đồ xa xỉ là đủ.

Tiểu Duệ ngồi co ro trong chăn, cuộn tròn như một cái kén, tay cầm lò sưởi. Dương Thiên Vũ bước vào phòng, nhìn thấy cảnh ấy thì bật cười.

- Nhìn nàng giống con sâu quá.

- Hừ, ai khiến huynh quản.

Dương Thiên Vũ ngồi xuống bên cạnh Tiểu Duệ, đưa tay véo nhẹ lên má nàng. Má nàng bầu bĩnh, trắng hồng, rất đáng yêu, nhưng dạo này tập võ hằng ngày, cộng thêm giúp Dương Thiên Vũ giải quyết công việc mà má gầy đi trông thấy, Dương Thiên Vũ xót xa cảm thán.

- Nàng ăn ít như vậy làm gì chứ? Chẳng lẽ vì phu không đủ sức nuôi nàng hay sao?

Tiểu Duệ dựa cả người, cả đống chăn vào Dương Thiên Vũ, nhỏ giọng.

- Ta ngày nào cũng ăn đủ ba bữa chính, một bữa điểm tâm, gầy đi hồi nào chứ?

- Nàng xem, má cũng không còn bầu bĩnh đáng yêu như trước nữa.

- Huynh nói gì, huynh chê ta không đáng yêu hả?

Tiểu Duệ lập tức đặt lò sưởi xuống, giương nanh múa vuốt định tấn công Dương Thiên Vũ. Hắn nhanh tay lẹ mắt tránh thoát ma trảo của nàng. Dương Thiên Vũ bật cười vui vẻ khi thấy Tiểu Duệ mất đà, ngã lăn ra giường, đống chăn cuộn quanh khiến nàng giống y như một con sâu béo núc.

- Đáng ghét, tối nay không cho huynh ngủ trên giường nữa.

Dương Thiên Vũ lập tức bày ra vẻ mặt nịnh bợ đầy giả tạo.

- Phu nhân, để ta bóp vai cho nàng.

Nhân cơ hội Dương Thiên Vũ ngồi sát đến, Tiểu Duệ lập tức túm chặt tay hắn, há miệng ngoạm một miếng thật to. Dương Thiên Vũ kêu oai oái nhưng không rút tay ra. Sau khi hả giận Tiểu Duệ mới thả hắn ra, cười đầy sảng khoái.

- Nhìn xem, cái mặt nhăn nhó khó coi của huynh bây giờ mới dễ nhìn hơn một chút.

- Đúng vậy, chỉ có ở bên Tiểu Duệ, ta mới có thể vui vẻ như vậy.

- Đương nhiên, à, Thiên Vũ, Hà quân gia đã báo với huynh việc ta cắt giảm chi tiêu của vương phủ chưa?

- Rồi.

- Huynh thấy sao?

- Ta dĩ nhiên là đồng ý rồi. Bất cứ việc nào phu nhân làm đều hợp lý cả.

Tiểu Duệ mỉm cười, dựa vào vai hắn.

- Tình hình ngoài kia sao rồi?

Nàng dường như nghe được một tiếng thở dài rất khẽ của Dương Thiên Vũ. Không khí trong phòng cũng không còn sự vui vẻ, thoải mái như vừa nãy nữa. Như linh cảm thấy điều gì không lành, Tiểu Duệ ngồi thẳng người dậy, kéo kéo tay áo Dương Thiên Vũ.

- Ta rất có ích đấy, có thể quân sư cho huynh nhiều việc.

- Dĩ nhiên, ai dám nói phu nhân của ta không lợi hại kia chứ?

Tiểu Duệ lập tức bắt lấy lời khẳng định này.

- Vậy tại sao huynh còn giấu giếm chuyện ngoài chiến trường với ta?

- Ta chỉ sợ khiến nàng thêm lo lắng.

- Có diễn biến xấu?

Dương Thiên Vũ hơi nhướn mày, vẻ như đang đấu tranh xem có nên nói với nàng hay không. Tiểu Duệ chau mày.

- Lưu Uy xảy ra chuyện?

Dương Thiên Vũ nặng nề gật đầu. Tin này vừa mới về đến kinh thành khoảng hai canh giờ trước, khiến hoàng thượng

vô cùng lo lắng. Quân Huyền Vũ bị tập kết, Lưu Uy anh dũng dẫn quân phá vòng vây, cứu thoát gần hết binh lính, nhưng bản thân hắn lại trúng một mũi tên. Hiểm ác là mũi tên này tẩm độc, nhất định do đệ nhất thiện xạ mới có thể bắn trúng vị trí hiểm yếu của hắn giữa chiến trường rộng lớn, hỗn loạn ấy. Hiện giờ tình hình của Lưu Uy rất nguy cấp. Hoàng thượng tạm phong Điện Thán phó tướng lên cầm quân thay Lưu Uy. Nhưng tình hình này rõ ràng không thể kéo dài.

- Hoàng thượng có chủ kiến gì chưa?

- Hiện giờ nhân tài như lá mùa thu, hoàng thượng đã cử thêm vài vị tướng dẫn quân tiếp ứng cho Điện Thán rồi.

Chương XXIV

TIÊN Y

Tiểu Duệ che miệng ngáp dài một cái, quả thực nàng mệt quá rồi. Dương Thiên Vũ thấy vậy thì bảo nàng sớm đi ngủ, mấy việc này đã có hoàng thượng và các đại thần lo rồi, nàng cứ yên tâm. Dĩ nhiên Tiểu Duệ biết có rất nhiều người quản chuyện này, nàng chẳng cần bận tâm, vì cũng chẳng giúp được bao nhiêu. Tiểu Duệ gật đầu, chui vào trong chăn, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Hai hôm sau, nhận được tin từ nơi nàng thuê đã rất lâu rồi giờ mới có kết quả. Nhìn bản đồ đường đi họ vẽ, Tiểu Duệ hơi chau mày, nhưng cuối cùng vẫn quyết định mặc thật ấm, một mình lặng lẽ rời khỏi vương phủ. Từ lâu nàng đã thuê người dò tìm “Tiên Y”; ông ta là một đại phu y thuật cao minh nhưng hiện giờ sống ẩn dật một mình trong rừng, bầu bạn cùng núi non, cây cỏ, xa lánh thế sự. Phải mất rất nhiều tâm sức Tiểu Duệ mới tìm được địa chỉ của ông ta, nhưng lại càng mất nhiều tâm sức hơn nữa mới gặp được ông ta.

Tiểu Duệ một mình lặn lội qua mấy khu rừng hoang vu mới tìm thấy căn nhà nhỏ lợp bằng lá cọ nép mình dưới chân núi. Căn nhà nhỏ có một khoảng sân nuôi mấy con chim bồ câu. Ngoài ra chẳng còn gì khác, cổng hay rào, vườn gì đó đều không có. Vị đại phu này trước đây từng được ca ngợi rất

nhieu, có khả năng “cải tử hoàn sinh”, nhưng tính tình cổ quái, không phải ai ông ta cũng đồng ý khám cho. Ông ta cũng chưa từng màng đến tiền tài hay danh lợi, lại càng không sợ cường quyền. Mấy năm trước, đột nhiên ông ta bỏ về đây sống một mình, không tiếp khách, không hỏi đến thế sự.

Khi Tiểu Duệ đến, thấy trong căn nhà lá nhỏ không có người, nàng tưởng ông ta đi đâu bèn đứng bên ngoài đợi, đợi cả nửa ngày không thấy ai, cuối cùng phát hiện ông ta ngủ trên cành cây bên cạnh nhà. Tiểu Duệ còn chưa kịp nói lý do đã bị ông ta xua tay lia lịa, nói rằng bệnh nàng để quá lâu, lại còn uống một đồng thứ linh tinh có tác dụng kiểm chế máu đông trong não, bây giờ đã không còn cách hóa giải nữa rồi. Điều ấy có nghĩa những thuốc trước đây nàng uống chỉ giúp nàng hết đau đầu, nhưng không thể giúp nàng hồi phục trí nhớ. Mặc kệ Tiểu Duệ cầu xin thế nào, ông ta cũng chỉ một mực xua tay đuổi nàng về. Cuối cùng, không chịu nổi sự ồn ào nữa, ông ta nổi cáu.

- Người có đi không thì bảo? Tại sao cứ làm phiền ta mãi vậy hả? Trốn đi ở ẩn cũng không thoát nổi người. Cứ như oan hồn bất tán vậy.

Dù ông ta nói một tràng nhưng Tiểu Duệ lại thấy câu nói ấy có gì kỳ quái.

- Tiên Y tiền bối, tại sao ông lại nói như vậy? - Tiểu Duệ kinh ngạc hỏi. - Chẳng lẽ trước đây ta quen ông?

Lúc này vị Tiên Y kia mới biết mình lỡ lời, vội xoay người, vờ vuốt chòm râu chỉ có mấy cọng thưa thớt. Tiểu Duệ càng chắc chắn ông ta biết mình từ trước, thật không ngờ đi đâu nàng cũng gặp người quen, chỉ có điều nàng đã không nhớ được họ là ai rồi.

- Tiên Y, nếu hôm nay ông không nói rõ ràng mọi chuyện, ta sẽ không rời khỏi đây nửa bước.

Tiểu Duệ kéo một chiếc ghế trong nhà ra, ngồi ngay dưới gốc cây. Tiên Y xoay người, giả vờ ngủ tiếp. Nhưng Tiểu Duệ bướng bỉnh ngồi im dưới gốc cây, không có dấu hiệu sẽ đi. Được một lát, Tiên Y xoay người, cúi kính nhẩy từ trên cành cao xuống, mắng mỗ.

- Tiểu nha đầu, cái gì ngươi cũng quên, vậy sao không quên cái tính bướng bỉnh làm loạn đó đi hả?

- Ta muốn biết toàn bộ chuyện trước đây.

Tiểu Duệ lập tức đứng bật dậy, ánh mắt vừa khẩn cầu vừa vô cùng kiên quyết. Tiên Y vò đầu bứt tai, cuối cùng hết cách, đành phải kể với nàng. Ông ta trước đây tự do hành tẩu trên giang hồ. Một lần vô tình bị bọn Ma Thiên phái bắt được. Khi ấy Hắc Ma Thiên Tôn trong một trận quyết chiến với chính phái đã bị trọng thương. Tiên Y nhờ y thuật cao minh, mất bảy bảy bốn chín ngày mới cứu được hắn ta. Nghe đến đây Tiểu Duệ lập tức ngắt lời, yêu cầu ông ta kể vào việc chính. Tiên Y muốn nổi giận nhưng lại thôi, tiếp tục vặt vặt mấy sợi râu, kể tiếp. Đại khái sau khi cứu sống Hắc Ma Thiên Tôn, bọn chúng muốn ông ta đi theo bọn chúng, nhưng ông ta thà chết không chịu. Cuối cùng bọn chúng quyết định giết chết Tiên Y vì sợ ông ta dùng y thuật cao minh của mình giúp người trong chính phái. Nhưng may mắn, cha của Tiểu Duệ, Mai tướng quân, khi ấy theo lệnh triều đình truy quét bọn ma giáo, cứu thoát một mạng của Tiên Y. Tiên Y vô cùng cảm kích, liền đến Mai phủ ở một thời gian. Lúc ấy cha của Tiểu Duệ còn chưa là tướng quân, cũng chưa có nàng trên đời. Sau khi lưu lại nhà nàng một tháng, ông ta lại tiếp tục phiêu bạt giang hồ.

Mười mấy năm sau, khi Tiên Y đến kinh thành, vô tình gặp lại cha Tiểu Duệ, ông ta lại nhiệt tình đến nhà nàng làm khách. Nhưng lần làm khách này lâu hơn lần trước. Lý do thứ nhất là bởi lúc này mẹ của Tiểu Duệ sức khỏe cực kỳ suy nhược, Tiên Y dốc hết lòng chạy chữa, cuối cùng mẹ nàng cũng khỏe lên rất nhiều. Còn lý do thứ hai chính là lúc này có một tiểu nha đầu xinh xắn, tinh nghịch luôn chạy theo, vừa trêu chọc vừa mua vui cho ông ta. Tiên Y một mình trên giang hồ mấy chục năm, giờ có một tiểu nha đầu bên cạnh, vừa thấy phiền phức nhưng cũng thấy rất thú vị. Ông ta ở trong Mai phủ nửa năm mới đi. Năm ấy nàng mười bốn tuổi.

Ba năm sau Tiên Y nghe được hung tin cả Mai phủ bị cháy. Ông ta vội vã trở về, vì lo lắng cho Mai tướng quân, và đặc biệt là tiểu nha đầu mà ông ta rất yêu quý. Nhưng khi ông ta trở về thì Mai phủ đã chỉ còn là một đồng tro tàn.

- Ông có biết tại sao lại xảy ra chuyện đó không?

- Mai Tư Duệ, nếu ngươi đã quên được thì hãy quên hết đi.

- Ông biết những chuyện gì, cầu xin hãy nói cho ta biết.

Tiên Y thở dài, trốn tránh ánh nhìn bỏng rát của Tiểu Duệ. Nàng có cảm giác ông ta đang cố ý giấu chuyện gì đó. Tiên Y liếc nhìn Tiểu Duệ, cuối cùng thở dài một hơi, nói.

- Tiểu nha đầu, nhưng ngươi phải hứa sẽ bình tĩnh nhé.

- Chuyện gì?

Ông ta càng lấp lửng càng khiến Tiểu Duệ không yên lòng, cảm giác vô cùng bất an.

- Khi ấy Mai gia đều đã được an táng, phần mộ cũng được xây

rất kiên cố. Nhưng người hầu trong phủ nếu có thân nhân đến nhận xác thì không nói, còn không để chôn chung trong một cái hố lớn. Ta vẫn cảm thấy kỳ quặc, Mai tướng quân võ nghệ cao cường, tại sao cả nhà không ai thoát, dù cháy thì vẫn có thể tự cứu bản thân. Ta bèn âm thầm khai quật tử thi của đám nô bộc không ai nhận xác, hy vọng tìm được chút manh mối.

Ông ta dừng lời, nhìn Tiểu Duệ, ngập ngừng như không muốn nói ra tất cả. Tiểu Duệ cực kỳ căng thẳng, mắt dán chặt vào ông ta. Tiên Y quay đầu, tránh ánh mắt của nàng.

- Tất cả bọn họ đều trúng độc.

- Độc? - Tiểu Duệ kinh hãi kêu lên.

Tiên Y gật đầu.

- Nghĩa là khả năng rất cao, cha mẹ ta cũng bị trúng độc chết chứ không phải do hỏa hoạn.

Tiên Y lại gật đầu.

- Ta cũng nghĩ chỉ có khả năng này, bởi lẽ Mai phủ đông đúc như thế, tại sao cháy mà không ai phát hiện ra, cũng không ai chạy thoát, để một lúc chết mấy trăm người.

Tiểu Duệ run rẩy suýt ngã, Tiên Y vội vàng đỡ lấy nàng ngồi xuống chiếc ghế dưới gốc cây. Hàng loạt suy nghĩ quay cuồng trong đầu nàng. Đúng vậy, tại sao nàng chưa từng nghĩ đến chuyện này? Vụ án lớn như thế, triều đình có khám nghiệm tử thi không? Tại sao Dương Thiên Vũ chưa từng nói chuyện này với nàng.

- Nhưng... tại sao chỉ có mình ta thoát?

Tiên Y lắc đầu. Ông ta đến thì Mai phủ chỉ là tro tàn, cứ nghĩ Tiểu Duệ cũng không thoát, không ngờ nàng vẫn còn sống, chỉ có điều quá khứ đã không thể nhớ được.

- Lúc ta mới đến đây, ông không tỏ ra ngạc nhiên?

Có quá nhiều thứ khiến nàng không hiểu, không tránh khỏi việc nghi ngờ.

- Nha đầu, ta biết người đang đau lòng, nhưng ta cũng không có cách nào, cũng không biết rõ chân tướng sự việc để nói với người.

- Ông nói không biết ta còn sống kia mà?

Tiên Y thở dài.

- Ta biết người còn sống từ hôn lễ của Lâm Vũ vương gia. Lúc đó ta đi lên núi dạo chơi, vô tình nghe mấy người tiểu phu vào rừng đồn đãi bàn luận hôn lễ linh đình của vương gia và Mai tiểu thư. Ta đã vội trở về kinh thành nghe ngóng, cũng tận mắt nhìn thấy người. Quan sát người nửa ngày, phát hiện bệnh của người, cũng không có cách chữa khỏi, thử đến nói chuyện với người vài câu, phát hiện người quả thực không nhận ra ta là ai. Ta quyết định nếu người đã quên được quá khứ thì cũng là chuyện tốt, vì vậy lại về đây, sống cuộc đời an nhàn của mình.

Ông ta nói rất có lý, Tiểu Duệ không thể bắt bẻ được bất cứ câu nào. Nàng chỉ có thể hỏi thêm một điều duy nhất.

- Chất độc đó là gì?

- Nó là Thanh Tiêu Tán, được điều chế từ hơn hai mươi loại kỳ độc, không mùi không vị, độc tính cực mạnh. Chất độc này là

bí truyền, rất hiếm thấy. Có lẽ Mai gia đã đắc tội với nhân vật bí hiểm nào đó mới có thể dẫn đến họa sát tộc này.

- Ta có trúng độc đó không?

- Hỡi thưa, người mà trúng thì còn có thể đứng đây nói chuyện với ta được không?

- Tiên Y tiền bối, cảm ơn ông, nhưng ta còn có một thỉnh cầu cuối cùng, đó là sau này nếu có việc cần nhờ, ta có thể đến đây tìm ông nữa không?

- Ta không sống cố định ở đâu quá nửa năm. - Nhìn Tiểu Duệ, ông ta lại thở dài, lâu lắm rồi mới phải thở dài nhiều như thế. - Được rồi, được rồi. Bây giờ ta phá lệ, sẽ sống ở đây đến khi tiểu nha đầu người đuổi đi mới đi.

Tiểu Duệ khom người tạ ơn Tiên Y, sau đó bị ông ta đuổi đi không thương tiếc. Nàng không giận, cũng không buồn, lặng lẽ rời khỏi đó, bởi lúc này trong đầu nàng còn đang bận suy nghĩ vô số câu hỏi bí hiểm không có lời giải đáp.

Chương XXV

GÚT THẮT KHÔNG THỂ THÁO MỞ

Tuyết trắng như lông ngỗng bay đầy trời, Tiểu Duệ ngồi một mình bên bàn gần cửa sổ trong tửu lâu, nàng nhìn trời tuyết, cố gắng sắp xếp lại mọi chuyện.

Gần một năm trước, nàng vô tình gặp Dương Thiên Vũ, được hắn chăm sóc, được hắn đưa trở về kinh thành thăm Mai phủ, viếng mộ Mai gia. Tình cảm của hắn đối với nàng, nàng chưa từng thấy có nửa điểm giả dối.

Nhưng bắt đầu từ gã ăn mày nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc như thể họ trước đây từng quen biết. Tại sao đêm đó gã ăn mày không xuất hiện? Nàng đã bí mật thuê người tìm kiếm tung tích nhưng rất khó, trong kinh thành có hàng trăm, hàng ngàn gã ăn mày gầy yếu, bần thủ như thế, biết đi đâu tìm được?

Tiếp đó là những câu nói lấp lửng của Thái Khanh quận vương, Tiểu Duệ có cảm giác người này không phải kiểu người đáng tin. Nhưng chắc chắn trước đây hắn quen biết nàng. Trong đêm sinh nhật hoàng thượng hắn còn từng nói nếu sẵn sàng muốn biết hết mọi chuyện, hãy đến tìm hắn. Mọi

chuyện! Là chuyện gì? Hắn cố giả thần giả quỷ hay thực sự nắm được bí mật nào đó?

Rồi đến câu nói của Dung phi - “Mai Tư Duệ, thật ngưỡng mộ người có thể quên đi mọi chuyện, có thể trở thành Lâm Vũ vương phi.” Tại sao nàng ta lại nói một câu mơ hồ như vậy? Chẳng lẽ trước đây có chuyện gì? Những câu nói lấp lửng như thế này giống như thứ phấn ngứa của côn trùng, chỉ một chút cũng có thể khiến người ta có cảm giác ngứa ngáy không yên, không trực tiếp gây hại nhưng tác động không hề nhỏ.

Cuối cùng là chuyện ngày hôm nay, người có biệt danh trên giang hồ - Tiên Y kia cũng nói là người quen trước đây của gia đình nàng. Đúng vậy, việc có vài ba người quen không phải chuyện gì kỳ lạ, nhưng điều kỳ lạ là thông tin tất cả những nô bộc của Mai phủ không có người nhận thì đều bị trúng phải thứ độc Thanh Tiêu Tán kỳ quái kia. Tại sao lại trúng độc? Mai gia gây thù chuốc oán với ai để bị tuyệt diệt như vậy? Và đặc biệt, tại sao Dương Thiên Vũ chưa bao giờ nói với nàng về Thanh Tiêu Tán?

Nàng đã từng muốn tin tưởng Dương Thiên Vũ. Hắn đối xử với nàng rất tốt, cực kỳ tốt. Đêm hôm hẹn gã ăn mày không đến, nàng đã quyết dứt bỏ chút nghi ngờ không rõ nguyên do kia đi, quyết định sẽ tin tưởng hắn, ở bên cạnh hắn, đối xử với hắn như cách hắn đối xử với nàng.

Nhưng liên tiếp những chuyện xảy ra ấy khiến nàng không thể không suy nghĩ. Đặc biệt là chuyện nô bộc trong Mai phủ trúng độc, đây là chuyện lớn, cực kỳ lớn, chứng tỏ Mai gia bị người ta hại chứ không phải chỉ là tai nạn như Dương Thiên Vũ nói. Kẻ nào đã gây ra chuyện này? Tiểu Duệ muốn điều tra rõ ràng tất cả! Nhưng nên bắt đầu từ đâu, có nên nói với

Dương Thiên Vũ cho người nghiệm thi cha mẹ nàng?

Theo phong tục, nếu đã chôn xuống còn bị đào bới lên, chắc chắn là một điều đại kỵ, vì như thế là đánh động linh hồn an nghỉ của người đã chết. Liệu cha mẹ nàng có muốn bị đào bới lên như thế không? Còn nghi ngờ kia, án oan của toàn Mai gia thì thế nào?

Tiểu Duệ đưa tay đỡ lấy đầu, đủ thứ gút thắt không thể tháo mở khiến đầu nàng vô cùng đau. Tiểu nhị thấy vậy bèn rón rén tiến lên, nhẹ giọng hỏi.

- Tiểu thư, cô sao thế? Có cần mời đại phu không?

Tiểu Duệ ngẩng đầu, ra dấu mình không sao. Lúc này mặt tiểu nhị kia đột nhiên sáng lên.

- Tiểu thư, là cô sao?

Tiểu Duệ chau mày, nhất thời không nhớ được người này là ai. Chẳng lẽ lại một người quen cũ?

- Tiểu thư, ta chính là tiểu nhị có người cha mê tu tiên.

- À!

Lúc này Tiểu Duệ mới nhớ ra, đúng là vô tình mà bước vào quán hôm trước.

- Người thế nào rồi?

- Ta dĩ nhiên rất tốt. Tiểu thư đúng là cao minh, hôm ấy về ta cũng có khuyên giải lão Tứ đầu bếp, nhưng lão ta nhất quyết không nghe, một lòng điên cuồng hâm mộ Thái Huyền chân nhân. Kết quả ra sao? Thái Huyền chân nhân gì đó đang phải

ngồi trong đại lao. Còn lão Tứ, thật thảm, cũng bị bắt đi rồi.

Tiểu Duệ lấy làm lạ, rõ ràng tin tức báo chỉ bắt những tên đầu sỏ, người đầu bếp này chẳng qua chỉ là dân thường, sao lại bị bắt vào đại lao được.

- Ông ta cũng đi tu đạo ư?

- Tiểu thư, cô không biết à? Sáng nay trên phố có một loạt đạo sĩ đồng thanh hô hào đòi thả các vị đạo trưởng ra. Lão Tứ cũng tham gia cùng bọn họ, hiện giờ tất cả đều bị bắt vào đại lao rồi.

Tiểu Duệ giật mình, thật không ngờ bọn chúng còn bày ra được cục diện này. Nàng gật đầu. Tiểu nhị thấy nàng có vẻ dăm chiêu suy nghĩ thì không nói thêm nữa, lặng lẽ lui xuống. Ngồi thêm một lát rồi Tiểu Duệ cũng trả tiền trà, không quên để thêm vài đồng cho tiểu nhị. Nàng đi một mình nên lúc về hơi chật vật, vất vả lắm mới thuê được một chiếc xe ngựa. Chiếc xe nhìn khá cũ kỹ. Người đánh xe gầy gò, uể oải chẳng buồn liếc nàng, cho xe chạy chậm chậm trên đường.

- Sư phụ, có thể cho xe chạy nhanh hơn chút được không?

- Đường nhiều tuyết rất khó đi. Nếu cô chê xe ta, có thể xuống đi bộ.

Tiểu Duệ hơi chau mày.

- Đại thúc à, ta thuê xe chứ cũng đâu đi nhờ ông? Huống hồ xe chạy chậm quá, chậm hơn cả đi bộ nên ta mới nói một câu.

Người đánh xe đang uể oải là thế lập tức nổi cáu.

- Vậy cô xuống mà đi? Máy người giàu có các người ăn xương

uống máu nhân dân. Các người là một lũ đáng chết. Cút đi!

Tiểu Duệ sững sờ, lần đầu tiên bị người khác mắng chửi như vậy, nàng rất giận, nhưng cố kìm lại.

- Đại thúc, ta đâu có quýt tiền của ông, sao có thể nói là ăn xương uống máu?

- Các người ngồi trong lầu cao, xe ngựa, còn chúng tôi bán mạng làm việc không đủ ăn. Con cái các người mặc áo gấm, đi giày nhung, ăn vi cá, sống trong chăn ấm đệm êm. Con cái của chúng ta nữ thì bán thân làm kỹ nữ, nam thì phải ra chiến trường bán mạng đổi lấy giang sơn gấm vóc cho các người. Các người còn giả vờ nhân nghĩa.

Tiểu Duệ càng sững sờ hơn nữa. Qua lời mắng chửi của người đánh xe này, nàng có thể đại khái đoán ra hoàn cảnh của ông ta.

- Đại thúc...

Người lái xe dùng ống tay áo cũ rách chấm những giọt nước mắt vừa trào ra khỏi hốc mắt già nua.

- Cô xuống đi, ta không chở cô nữa, không chở ai nữa.

Tiểu Duệ thở dài, tìm trong người còn mấy thỏi bạc, đưa cả về phía người đánh xe.

- Đại thúc, thúc cầm lấy, tối mua đồ ăn.

Nói rồi nàng dúm mấy thỏi bạc vào tay ông ta, sau đó nhảy xuống xe ngựa. Người đánh xe ngơ ngác nhìn theo Tiểu Duệ, kinh ngạc không hiểu nổi tại sao mình mắng chửi mà người ta lại cho mình tiền. Người lái xe lập tức nhảy xuống đuổi theo,

ông ta nắm lấy tay áo Tiểu Duệ kéo lại.

- Ta với cô không quen biết, tự nhiên cô đưa tiền cho ta là có ý gì?

- Đại thúc, ta xin lỗi không giúp được thúc nhiều hơn, thúc cầm chút bạc này về mua ít đồ ăn đi.

Người đánh xe sững sờ nhìn vị tiểu thư xinh đẹp trước mặt. Ông ta sống mấy chục năm trời, trải qua vô số lần bị người ta chèn ép, khinh thường, sỉ nhục, đánh đập, ức hiếp, nhưng đây là lần đầu tiên được người không quen không biết cho tiền, lại còn là người vừa bị ông ta mắng chửi không tiếc lời.

- Tiểu thư...

- Thúc cứ cầm đi, ta đi đây.

- Vậy để ta đưa tiểu thư về.

Tiểu Duệ toan lắc đầu, nhưng người lái xe ngựa đã lên tiếng.

- Nếu không, ta không có mặt mũi nào nhận bạc của tiểu thư.

- Được.

Tiểu Duệ leo lại lên xe, ngồi nhìn ra ngoài trời tuyết. Người lái xe quất một roi, giục ngựa đi. Tiểu Duệ bảo ông ta dừng cách vương phủ một con phố, nàng không muốn ông ta biết bản thân vừa mắng chửi Lâm Vũ vương phi, cũng không muốn người trong vương phủ thấy nàng đi trên một chiếc xe ngựa tồi tàn về. Sau khi xuống xe, nàng đi bộ qua khu phố, vào vương phủ từ cửa nhỏ bên hông. Người gác cổng thấy nàng thì vội vàng hành lễ. Tiểu Duệ chỉ ra dấu miễn lễ cho hắn rồi đi thẳng về phòng, thay một bộ đồ khác.

Mễ Lan đang ôm chồng áo bông đi qua hành lang thì thấy Tiểu Duệ từ phòng đi ra, nàng ta nhíu mày, không biết vương phi đi đâu và về lúc nào. Nhưng Mễ Lan hiểu rõ đạo lý nô tài không nên quản chuyện của chủ tử, nên chỉ lặng lẽ đi cất áo bông và dặn Xuân Nhi mau chuẩn bị lò sưởi tay cho vương phi.

Lúc Xuân Nhi mang lò sưởi tay đến, Tiểu Duệ đã ở trong thư phòng của Dương Thiên Vũ. Từ ngày quyết định thay đổi thói quen sinh hoạt, nàng không còn đến thư phòng của mình nữa, muốn đọc sách hay tìm kiếm gì đó đều trực tiếp đến thư phòng của Dương Thiên Vũ. Nàng không gây trở ngại gì, cũng không làm rối loạn giấy tờ nên Dương Thiên Vũ cũng không quản chuyện này.

Xuân Nhi gò má ửng hồng, vui vẻ cầm theo lò sưởi đi vào.

- Vương phi, người sưởi tay đi cho khỏi lạnh ạ.

Tiểu Duệ ngược nhìn lên, Xuân Nhi là một cô nương đơn thuần, luôn vui vẻ, hoạt bát, khác hẳn dáng vẻ chững chạc trước tuổi của Mễ Lan.

- Xuân Nhi, muội có biết chuyện hôm nay những người tu đạo xuống phố đòi thả các vị đạo trưởng không?

Xuân Nhi lập tức trả lời.

- Có ạ. Sáng nay nô tỳ ra phố mua thêm ít chỉ cho mọi người, thấy người ta đồn ầm ngoài đó. Có đến hai trăm người bị bắt. Nghe đâu không riêng gì ở kinh thành mà ngày hôm nay nhiều nơi khác cũng có đệ tử của rất nhiều môn phái đến cửa quan phủ đòi thả người.

- Tin tức từ nơi khác cũng có thể truyền đến kinh thành ngay lập tức vậy sao?

- Nô tỳ chỉ nghe người ta đồn đại như vậy, cũng không rõ thực hư như nào.

Tiểu Duệ gật đầu, phát tay cho Xuân Nhi lui ra. Trên đời này, thứ đáng sợ nhất chính là tin đồn. Tất cả cùng xảy ra trong một ngày, mà tin tức lại có thể lan truyền như vậy, chứng tỏ có kẻ đứng đằng sau dàn xếp đại cục này. Đáng tiếc, rất khó để tìm ra được kẻ chủ mưu trong mấy trò “tin đồn” kiểu này.

Hiện giờ việc nhà có vô số vấn đề, việc nước cũng rối ren, vốn dĩ nàng là nữ nhân không cần quản việc nước, nhưng nhìn lê dân bá tính đói khổ, chịu uất ức như người lái xe ngựa hôm nay, nàng không thể không nghĩ đến những việc này.

Chương XXVI

HUYNH ĐÃ BAO GIỜ NÓI DỐI TA CHƯA?

Dương Thiên Vũ hôm nay trở về sớm hơn mọi ngày, nhưng nhìn nét mặt hần, Tiểu Duệ biết chắc chắn tình hình càng tệ hơn. Nàng muốn hỏi hần rõ ràng mọi chuyện, nhưng lại không thể cất nên lời. Không thể, bởi hần còn đang cùng hoàng thượng gánh vác trọng trách bảo vệ đất nước, giữ gìn cuộc sống ấm no cho muôn dân; phần nữa là bởi nàng muốn làm rõ mọi chuyện, tất cả tin tức nàng có được bây giờ đều cực kỳ mơ hồ, chưa có chứng cứ, chưa rõ thực hư. Tiểu Duệ thông minh, lại là người phải chắc chắn mới hành động, thà im lặng còn hơn hấp tấp ngu ngốc.

Nàng đỡ chiếc áo choàng trên tay hần, giúp treo lên, Dương Thiên Vũ nhìn nàng, ánh mắt đau lòng. Tiểu Duệ hơi nhúm mày, không hiểu, hỏi.

- Thiên Vũ, có chuyện gì sao?

Hần định nói, nhưng rồi lại thôi, chỉ khẽ lắc đầu, mỉm cười.

- Chúng ta đi ăn thôi.

Dương Thiên Vũ gấp cho nàng một miếng thịt vịt nướng rất

thơm, hần vẫn vậy, chỉ thích những món thanh đạm. Từ lâu rồi, Tiểu Duệ ăn mà không còn thấy thú vị như trước đây nữa. Nàng vẫn cảm thấy Dương Thiên Vũ có điều gì đó, nên thử gặng hỏi lần nữa.

- Thiên Vũ, có chuyện gì mà huynh phải giấu ta như thế?

Hần gấp thêm cho nàng một miếng rau xào.

- Không phải ta muốn giấu nàng, nhưng chuyện chưa rõ ràng, ta không muốn nàng phải bận tâm. Xem này - hần nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng - dạo này vất vả, nàng đã gầy đi không ít rồi.

- Huynh coi ta là kẻ vô dụng chỉ biết ăn cho béo tròn thôi đúng không? - Tiểu Duệ vờ tức giận đập đũa xuống bát.

Dương Thiên Vũ xoa đầu nàng yêu chiều.

- Làm gì có chuyện đó.

- Nếu huynh còn giấu giếm nữa, ta sẽ không ăn cơm.

Dương Thiên Vũ xoa xoa bàn tay nàng, tay hần rất ấm.

- Chỉ là hôm nay có tin Lưu Uy đã chết. Điền Thán đang cố gắng cầm cự nhưng với tình hình hiện giờ, e là không chống đỡ nổi ba ngày. Ngoài ra, một số đạo sĩ bị bắt chiều tối nay đồng loạt tự sát trong nhà giam. Bên ngoài, một loạt đạo sĩ cũng muốn gây náo loạn. Bọn chúng gieo rắc khắp nơi tin đồn về thứ dị tượng nhảm nhí, nói hoàng thượng là hôn quân. - Nói đến đây, Dương Thiên Vũ không kìm được mà thở dài một tiếng.

Tiểu Duệ cũng ngơ ngẩn khi nghe những tin tức chấn động

này. Nhưng đó vẫn chưa phải tin xấu nhất.

- Hôm nay ta đã xin hoàng thượng cho ra chiến trường.

Tiểu Duệ sững sờ nhìn hần, hồi lâu không biết phải nói gì. Mọi thứ trong nàng lúc này cực kỳ rối loạn. Tiểu Duệ có cảm giác bản thân như đang ở trong một cơn ác mộng, không nhìn rõ ràng bất cứ thứ gì, nhưng bủa vây xung quanh toàn những điều cực kỳ đáng sợ.

Dương Thiên Vũ ôm lấy cả hai bàn tay nàng, dù như thế nhưng tay nàng vẫn lạnh ngắt, hần lo lắng gọi.

- Tiểu Duệ, Tiểu Duệ!

Tiểu Duệ uể oải lắc đầu, cố gượng cười, bỗng dưng nàng muốn đi ngủ, để khi tỉnh dậy có thể nói rằng tất cả chỉ là giấc mộng mà thôi. Nàng cứ ngỡ đã tìm được một nam nhân để dựa dẫm, để được che chở cả đời. Nhưng ngày hôm nay, mọi chuyện cứ xô đến, khiến nàng không biết phải đối phó ra sao.

- Thiên Vũ, đột nhiên ta buồn ngủ quá, ta ngủ một lát nhé.

Nói rồi nàng nằm luôn xuống bàn, mặc kệ Dương Thiên Vũ kinh ngạc định lay nàng dậy. Sau đó hần vội bế nàng vào phòng trong, kéo chăn đắp cho nàng. Dương Thiên Vũ cũng nằm bên cạnh nàng, một tay hần ôm lấy nàng.

- Tiểu Duệ, thực xin lỗi, ta cũng đâu nợ xa nàng, nhưng tình hình càng ngày càng căng thẳng, lại hai châu nữa bị Thiên Tước và người đó chiếm mất, cứ đà này nếu không sớm ngăn chặn, thế giặc như nước lũ, chúng ta sẽ càng khó cản được bọn họ hơn. Ta cũng là bất đắc dĩ mới phải nghĩ đến việc này. Hai năm nay lúc nào ta cũng nhớ nàng, cũng ra sức tìm kiếm

nàng, chúng ta vừa mới ở bên nhau được nửa năm trời, ta đâu nợ rời xa nàng.

Tiểu Duệ nằm trong lòng hần, chập chờn không biết là mơ hay tỉnh, ngoài giọng nói của Dương Thiên Vũ bên tai, dường như nàng còn nghe thấy tiếng ai đó đang thì thầm trò chuyện, khi thì là giọng nữ nhân dịu dàng, lúc lại là giọng nam nhân trầm ổn.

- Ta hứa sẽ cố gắng giải quyết chuyện này xong sớm. Nhân nhân quả quả, cũng đã quá nhiều năm rồi, đến lúc nên chấm dứt rồi.

Hần nhẹ nhàng vuốt lưng cho nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Duệ hơi cau lại, hần liền dùng tay kia xoa xoa đầu mày cho nàng. Tiểu Duệ đột nhiên dụi dụi vào tay hần, thì thầm.

- Dương Thiên Vũ, huynh đã bao giờ nói dối ta chưa?

Dương Thiên Vũ sững người trước câu hỏi của nàng, hần chăm chú nhìn nhưng Tiểu Duệ vẫn nhắm chặt mắt ngủ, dường như câu hỏi kia thốt ra trong giấc mơ.

- Tiểu Duệ, ta chưa bao giờ muốn nói dối nàng, nếu có cũng chỉ vì ta muốn bảo vệ nàng thôi. Nàng hãy hiểu cho ta.

Nhưng Tiểu Duệ không trả lời, nàng vẫn ngủ say, hơi thở có chút nặng nề. Dương Thiên Vũ vỗ về lưng nàng. Những chuyện cách đây gần ba năm đột nhiên trở về trong tâm trí hần. Có rất nhiều chuyện là vạn bất đắc dĩ, không phải là không muốn, mà là không thể.

Bên ngoài trời, tuyết rơi trắng xóa, phủ kín cả mái nhà. Những

ngọn đèn treo trên lối đi không đủ soi sáng bầu trời đêm, chỉ khiến khung cảnh càng nhuốm màu u ám.

Dung Tư Thần - hoàng hậu đương thời - ngồi trên ghế phượng, mắt nhắm hờ. Năm nay đã ngoài ba mươi, nhưng hoàng hậu vẫn giữ được nét đẹp như thuở mười bảy, mười tám. Chỉ là, khí chất càng cao quý, lạnh lùng mà thanh tao đúng mực của bậc mẫu nghi thiên hạ. Cung nữ thử thấy trà đã ấm, vội thay bằng trà mới. Chiếc ấm sứ thượng hạng chạm lên mặt bàn tạo thành một tiếng vang rất khẽ nhưng vẫn khiến hoàng hậu mở bừng hai mắt. Nàng ngơ ngẩn nhìn quanh, thấy cung nữ đang khom mình lui xuống thì gọi lại.

- Hoàng thượng đang ở đâu?

- Bẩm hoàng hậu nương nương, hoàng thượng vẫn đang ở ngự thư phòng, tối nay người chưa lật thẻ bài.

Hoàng hậu khẽ gật đầu, cung nữ lại kính cẩn cúi người lui ra, khép cánh cửa chạm trổ tinh xảo lại. Chỉ còn một mình nàng trong đại điện rộng lớn cùng những đồ vật trân quý mà lạnh lẽo, lạnh lẽo như lòng người chốn thâm cung.

Mười lăm tuổi nàng được gả cho hoàng thượng, khi ấy còn là nhị hoàng tử. Nàng xinh đẹp như trăng rằm, tươi vui, hoạt bát. Nàng khi ấy đã từng ôm giấc mộng khuê nữ, muốn được ở bên người mình yêu, suốt đời suốt kiếp, cùng nhau ngắm sen mùa hạ, cúc mùa thu, mùa xuân câu cá, đông sang uống trà. Nhưng số phận một tiểu thư khuê các không cho phép nàng vượt khỏi vòng lễ giáo. Từ nhỏ nàng phải học phép đi, phép đứng, phép nói, phép cười, phải đọc từ Tứ Thư Ngũ Kinh đến Nữ Tắc, Nữ Giới.

Nàng đã từng phải lòng một vị nho sinh trọ gần nhà. Người ấy thanh tao nho nhã, tiếng nói như ngọc, tiếng cười như lan. Đáng tiếc, cả cuộc đời này, mối tình si của nàng chưa từng được tỏ bày. Mười lăm tuổi, cái tuổi đẹp nhất, nàng và muội muội ruột cùng ngồi kiệu loan bước chân vào phủ nhị hoàng tử. Nhưng cũng trong ngày đèn hoa rực rỡ ấy, trái tim nàng nguội lạnh như băng. Nàng không biết mình có đau khổ không, vì chưa từng được yêu chân chính, mối tình si của nàng chẳng qua cũng chỉ đơn phương mà thôi. Nhưng nàng không thể mở lòng mình thêm một lần nào nữa. Nàng sống lạnh lùng, lặng lẽ bên cạnh nhị hoàng tử.

Suốt hai mươi năm qua, nàng đối xử với hoàng thượng nhất nhất tương kính như tân, chưa từng có lời nói, hành động nào thất thố, sơ sài. Nàng giữ gìn phép tắc cẩn trọng như trông mắt con người, nên càng được người đời khen ngợi, càng được hoàng thượng yêu mến. Nhưng tình yêu của hoàng thượng chưa bao giờ chỉ dành cho mình nàng, người phải yêu trăm ngàn cung tần mỹ nữ, thứ tình cảm người dành cho nàng có cuồng nhiệt nhất thì cũng chỉ như ngọn nến này thôi, làm sao có thể tan chảy được cả khối băng ngàn năm trong trái tim nàng?

Những ngón tay thon dài, trắng như ngọc, mềm mại như cánh hoa của hoàng hậu lấy từ tay áo ra một miếng ngọc bội, nàng cầm nó trong lòng bàn tay, ngắm nhìn. Hai mươi mấy năm qua, nàng cầm nó ngắm nhìn nhiều đến mức khiến nó mòn đi một ít rồi. Đây là miếng ngọc người thư sinh kia vô tình đánh rơi, nàng là cố tình nhặt được, luôn giữ bên mình như tín vật, là món đồ nàng trân quý nhất. Miếng ngọc làm bằng chất liệu bình thường, kiểu dáng cũng đơn giản, không có gì đặc biệt, cũng không khắc tên chủ nhân trên đó. Bởi vì không có gì đặc biệt nên nàng mới dám luôn mang bên mình

lâu đến thế.

Hiện giờ hắn đã làm quan, giấc mộng đèn sách năm xưa đã thành hiện thực. Nhưng còn nàng? Nàng đã là chủ hậu cung, là mẫu nghi thiên hạ, phong quang ngút trời, dưới một người trên muôn người. Nàng đã từng nhìn thấy hắn quỳ dưới chân nàng. Lúc ấy nàng không buồn, cũng chẳng vui. Bởi lẽ nàng biết, người đang quỳ kia chẳng phải là hắn. Hắn của năm xưa mãi mãi chỉ còn lại trong ký ức của nàng mà thôi. Và cũng bởi hắn mãi mãi thuộc về ký ức, mà ký ức ấy trở thành chấp niệm không thể buông của nàng, nên nàng chưa từng nghĩ đến việc tranh giành ân sủng của hoàng thượng với các nữ nhân khác.

Nàng đã vô tâm, hờ hững với tất cả, chính sự vô tâm ấy hại chết muội muội ruột của nàng, Dung Phi, Dung Tư Thuần; hại cho cha nàng, Dung thừa tướng khốn đốn. Hiện giờ Thuần Nhi đã chết, chết mà còn mang trong mình bao nhiêu oán hận, cha nàng thì bị hoàng thượng nghi kỵ, tất cả đều vì chấp niệm trong lòng nàng mà ra.

Nếu nàng có thể buông bỏ hình bóng người thư sinh ấy, thì có lẽ nàng đã chú tâm đến tình cảm của hoàng thượng và muội muội mình hơn. Khi nhìn thấy di thư của Thuần Nhi trước khi quyên sinh, nàng đã choáng váng, lần thứ hai nàng choáng váng đến thế, lần đầu là khi nghe cha nói sẽ gả nàng cho nhị hoàng tử.

Nàng đã đến trước bài vị của Thuần Nhi, nói rõ lòng mình với muội ấy, nhưng người chết có thể nghe thấy không?

Suy cho cùng, hai tỷ muội nàng cùng một người cha vững chắc hậu thuẫn phía sau, cùng gả đi một ngày, một người lên hậu vị là bởi vô tình, còn một người phải mất cả mạng sống là bởi quá nặng tình. Suy nghĩ này khiến Dung Tư Thần bật cười,

nàng cười mà trong lòng đau như ngàn dao đang phân cắt.

Chương XXVII

TÂM TƯ CỦA HOÀNG HẬU

Hai ngày trước cha nàng cho người báo tin tình hình ở nhà rất không ổn. Phía sau nàng không chỉ là Dung thừa tướng, mà là cả Dung gia, trên dưới mấy trăm người, nàng chưa từng làm gì cho gia tộc, cha muốn nàng dốc sức vì Dung gia một lần. Nàng đồng ý.

Bởi, hai mươi năm trước, trái tim nàng đã hóa thành băng giá, nhưng hai mươi năm sau, cái chết của Thuần Nhi, cái chết do chính nàng gây ra đã chính thức giết chết trái tim nàng.

Nàng cúi đầu để quan sát miếng ngọc bội được kỹ hơn, hóa ra cuộc đời nàng, phút giây vui sướng ngắn ngủi đến vậy, còn lại chỉ là những ngày tháng dài đằng đẵng kéo lê cái đuôi con công mà xòe, mà múa, mà lập uy. Bất thần, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống giữa miếng ngọc. Nàng chăm chăm lau giọt nước đi, siết chặt bàn tay lại. Khi ngẩng đầu, khuôn mặt nàng đã khôi phục dáng vẻ lạnh lùng xa cách thường ngày.

Nàng cất lại miếng ngọc vào tay áo, đưa tay bưng chén trà, nhấp một ngụm. Kể từ khi Dung phi tự vẫn, hoàng thượng chưa từng bước chân đến chỗ nàng. Một phần vì chính sự bận rộn, một phần vì nàng là tỷ tỷ của Dung phi, là người được tổ cáo đích danh trong lá thư đó. Dù nàng không bị thái hậu hay hoàng thượng định tội gì, nhưng sự trừng phạt lớn nhất nàng

đã phải chịu rồi, còn gì đáng sợ nữa chứ?

Ngọn nến hiu hắt cháy, đến khi chỉ còn một mẩu nhỏ thì cung nữ tiến vào, thay nến khác. Nàng ta nhìn hoàng hậu, rụt rè định khuyên nhủ mấy câu nhưng cuối cùng lại thôi. Đạo này đêm nào hoàng hậu cũng thức rất khuya, có hôm thức trắng đêm, buổi sáng rửa mặt, trang điểm rồi đi vấn an thái hậu. Dù nhìn hoàng hậu mỗi mặt, nàng ta thân là hầu cận nhưng cũng không dám khuyên nhiều. Tính cách hoàng hậu xưa nay vẫn thế, người ít nói, ít cười, cũng chẳng bao giờ nổi giận ầm ỹ, nhưng chỉ cần một cái cau mày rất khẽ cũng có thể khiến kẻ khác khiếp sợ. Đó là cái uy của bậc mẫu nghi thiên hạ.

Vừa khi ấy, một vị công công tiến vào, hành lễ xong thì lên tiếng.

- Bẩm nương nương, đêm nay hoàng thượng không lật thẻ bài, người hiện giờ vẫn ở ngự thư phòng giải quyết chính sự.

- Bản cung biết rồi.

Công công kia lập tức lui ra. Sau đó, Dung Tư Thần suy nghĩ một chút, cũng đứng dậy, ánh mắt nàng bình tĩnh, lạnh lẽo như mặt hồ băng.

- Người đi chuẩn bị cho bản cung một bát canh sâm bồi bổ.

- Dạ! - Cung nữ lập tức lui xuống chuẩn bị.

Dung Tư Thần tiến về phía chiếc gương đồng lớn, nhìn ngắm dung nhan tuyệt sắc đang lạnh lùng nhìn nàng trong gương. Nàng tự điểm trang, cài thêm cây trâm ngọc đính thân hoàng thượng ban thưởng hồi tết năm ngoái.

- Nương nương, bên ngoài trời lạnh lắm, người cẩn thận kẻo

cảm!

Dung Tư Thần đón lấy chiếc lò sưởi cầm tay của cung nữ, sau đó đi về phía ngự thư phòng. Nàng khoác áo choàng đỏ thẫm, dù trời tối nhưng vẫn cực kỳ nổi bật giữa trời tuyết rơi. Năm nay lạnh hơn mọi năm, tuyết cũng rơi dày mãi không dứt. Cung nữ đi sau, kính cẩn giơ cao chiếc ô che tuyết cho Dung Tư Thần.

Đến ngự thư phòng, Lý công công hầu cận bên cạnh hoàng thượng vừa nhìn thấy bóng dáng Dung Tư Thần đã vội vàng tiến lên hành lễ.

- Tham kiến nương nương.

- Lý công công, hoàng thượng thúc khuya giải quyết chính sự vất vả, bốn cung có mang đến một bát canh sâm để người bồi bổ. Tránh làm việc quá nhiều mà tổn hại long thể.

Lý công công muốn tiến lên đỡ lấy chiếc lồng gỗ từ tay cung nữ, nhưng hoàng hậu ngăn lại.

- Bốn cung muốn vào thăm hoàng thượng một lát.

- Nương nương, chuyện này... - Lý công công bối rối. - Hoàng thượng dặn không được cho người khác vào trong.

- Bốn cung là “người khác” từ khi nào vậy?

Lý công công vội vàng quỳ sụp xuống.

- Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng, nô tài lỡ lời. Xin nương nương tha mạng.

Dung Tư Thần liếc nhìn Lý công công vẫn sì sụp lạy dưới đất,

nói.

- Vậy còn không mau rút qua một bên?

- Nương nương... - Lý công công mặt nhăn mày nhíu như bị đưa lên đoạn đầu đài. Bởi hoàng thượng hay hoàng hậu hẳn đều không dám trêu chọc. Phận làm kẻ tôi đòi thật khổ, không biết phải làm sao mới vừa lòng tất cả chủ nhân.

- Hoàng thượng trách tội, bốn cung sẽ nhận hết, người không phải lo.

Nói rồi hoàng hậu cầm chiếc lồng gỗ đựng canh, bước thẳng vào bên trong, để mặc Lý công công khóc dở mếu dở quỳ ở ngoài. Khi bóng dáng hoàng hậu khuất sau cánh cửa, hẳn mới lật đặt đứng dậy, phúi phúi tuyết trên người. Cung nữ bên cạnh hoàng hậu biết hẳn đang tức giận, rất nhanh ý mà lui ra phía xa xa đứng đợi, không dám chọc giận người này. Dù hẳn chỉ là một công công, nhưng là người thân cận bên hoàng thượng, tiếng nói cùng quyền lực của hẳn không phải là nhỏ. Vẫn nên tránh hẳn càng xa càng tốt.

Bên trong phòng, hoàng thượng - Dương Thiên Cảnh - đang chăm chú phê duyệt tấu chương, nghe tiếng cửa mở ra, cũng không nhìn, chỉ nói.

- Trẫm không cần gì cả, người lui ra đi.

Nhưng không thấy tiếng Lý công công đáp lại, cũng không nghe tiếng người kia ra khỏi phòng, ngài ngẩng đầu, liếc nhìn, ngay lập tức hàng mày kiếm nhíu lại. Dung Tư Thần lặng lẽ đứng đó, thấy ngài nhìn mình thì hơi mỉm cười, tiến lên.

- Hoàng thượng, người vất vả rồi, thần thiếp mang canh sâm

tới cho người.

Nói rồi Dung Tư Thần tiến lên, đặt hộp gỗ xuống bàn, sau đó mở hộp, lấy bát canh ra. Một loạt động tác được hoàn thành, Dương Thiên Cảnh vẫn ngồi im, chăm chú nhìn, hàng lông mày không hề giãn ra. Đợi khi nàng bưng bát canh dâng lên, hoàng thượng mới nói, ngữ điệu lộ rõ vẻ không vui.

- Tại sao nàng đến đây? Chẳng phải ta dặn Lý công công không được cho người vào rồi mà? Hắn chết rồi ư?

Dung Tư Thần nghe những lời quở trách đó nhưng mặt không chút đổi sắc, mắt hơi sụp xuống, dáng vẻ nhu thuận.

- Thần thiếp lo cho sức khỏe của hoàng thượng nên mạn phép vào đây. Xin hoàng thượng thứ tội.

Hoàng thượng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ phát tay.

- Được rồi, vậy để đó rồi lui ra đi.

Nói xong lại cúi đầu, tiếp tục xem tấu chương. Nhìn nét mặt lạnh lùng của ngài, Dung Tư Thần biết, hoàng thượng đã thực sự quyết tâm gạt Dung gia ra khỏi võ đài chính trị rồi.

- Hoàng thượng!

Dung Tư Thần đột ngột sụp xuống, nàng ngước mắt nhìn hoàng thượng, khuôn mặt điểm lệ lạnh lẽo thường ngày giờ tràn đầy bi thương.

- Thần thiếp và muội muội là ruột thịt, hoàng thượng thực sự tin thiếp xuống tay hại ruột thịt của mình sao? Thiếp chưa từng biết muội muội hận thiếp, tất cả những chuyện ấy chỉ là

hiếu lăm...

- Được rồi. - Hoàng thượng giơ tay cắt ngang lời Dung Tư Thần. - Việc này thái hậu đã xử lý, trẫm không muốn hỏi đến nữa.

- Hoàng thượng, cầu xin người cho phép thần thiếp được nói, một lần này thôi. - Nàng dập đầu, khuôn mặt vô cùng thống khổ.

Dương Thiên Cảnh nhìn người vợ đầu gối tay ấp với mình hai mươi năm nay, cuối cùng đành gật đầu.

- Thiếp một lòng một dạ theo hầu hoàng thượng. Muội muội cũng vì quá yêu hoàng thượng, vì hiếu lăm mà làm ra chuyện đại đột. Tỷ muội chúng thần thiếp luôn một lòng một dạ vì hoàng thượng, cả Dung gia luôn cúc cung tận tụy vì hoàng thượng!

- Nàng đến là vì chuyện của Dung thừa tướng?

- Thần thiếp không dám, hậu cung không được quản chính sự, thiếp nào dám quá phận. Thiếp chỉ muốn được một lần giải bày rõ ràng cùng hoàng thượng.

Dương Thiên Cảnh day day ấn đường, mỗi một dựa vào ghế.

- Nàng đứng lên đi, chuyện này... trẫm không trách nàng.

Dung Tư Thần lập tức đứng dậy, đi về phía Dương Thiên Cảnh, bàn tay mềm mại bóp vai cho hoàng thượng.

- Không cần đâu.

- Hoàng thượng, thần thiếp nguyện vì người phân ưu.

Dương Thiên Cảnh cũng để kệ nàng xoa huyết thái dương và bóp vai cho mình. Đạo gần đây bận rộn, người quả thực cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Sau khi xoa bóp một lát, Dung Tư Thần bưng bát canh dâng lên Dương Thiên Cảnh.

- Hoàng thượng, canh còn ấm, người uống một chút đi ạ.

Dương Thiên Cảnh gật đầu, cầm bát, uống một ngụm canh. Hai mươi năm chung sống, duy chỉ có cái chết của Dung phi mới khiến hoàng thượng nổi giận với nàng, từ trước đến nay hoàng hậu là người dịu dàng, khéo léo, kín đáo, người chưa từng thấy nàng thất thổ, càng không từng thấy nàng làm bất cứ việc gì sai. Những ngày qua bắt nàng ngày ngày niệm Phật sám hối, xem ra cũng đủ rồi.

- Từ mai nàng không cần đến Phật đường nữa đâu.

- Tạ hoàng thượng.

Dung Tư Thần vẫn đứng sau, cẩn thận xoa bóp vai cho Dương Thiên Cảnh. Trù nghệ của nàng không tệ, bàn tay mềm mại nhưng có lực, xoa bóp cảm giác rất thư giãn. Chẳng mấy chốc, khuôn mặt hoàng thượng đã thư thái hơn rất nhiều, bèn nắm lấy tay Dung Tư Thần.

- Khuya rồi, nàng trở về đi, trẫm còn việc chính sự cần xử lý.

- Vâng. Hoàng thượng nhớ giữ gìn long thể, ngày mai thần thiếp lại đến thăm người.

Nói xong nàng cúi người hành lễ rồi lui ra. Mặc dù hoàng thượng không lên tiếng đồng ý, nhưng cũng không từ chối, như vậy là ngầm thừa nhận sự quan tâm của nàng. Đêm nay, coi như đã thu hoạch được rất lớn rồi. Hoàng thượng là người

cẩn trọng, đa nghi, một khi đã đem lòng nghi kỵ Dung gia thì không thể một, hai câu mà có thể xóa bỏ được hết hiểu lầm. Nàng chỉ có thể từng bước lấy lại địa vị cùng sự tín nhiệm trong lòng ngài, khi ấy mới mong hoàng thượng dần dần trọng dụng Dung gia trở lại.

Dung Tư Thần vừa ra khỏi ngự thư phòng, cung tỳ lập tức tiến lên, choàng áo khoác vào vai cho nàng, rồi mở ô che tuyết. Một công công khác cầm đèn lồng lạng lẽ đi phía trước. Ba bóng người yên lặng bước đi. Hôm nay nàng đến đây để chuộc lỗi, dĩ nhiên không thể phô trương ngồi kiệu, chỉ có thể đi bộ trong trời tuyết, như thế mới thể hiện được sự chân thành. Hoàng thượng ngồi trong thư phòng, làm sao biết được nàng đi bộ giữa trời tuyết, nửa đêm đến thăm mình? Tai mắt của hoàng thượng rải khắp trong cung, bất cứ chuyện gì, chỉ cần muốn, ngài đều có thể biết. Chuyện nhỏ này ngài biết cũng được, không biết cũng chẳng đáng kể gì, dù sao nàng cũng đang cảm thấy rất hài lòng về kết quả chuyến đi này. Dung Tư Thần hơi mỉm cười, nụ cười lạnh lùng mà đẹp như tuyết trắng giữa trời.

Chương XXVIII

NẶNG - NHẸ

Thấy người nằm cạnh thức dậy, Tiểu Duệ cũng xoay người, chuẩn bị dậy. Dương Thiên Vũ khẽ ấn nàng nằm lại.

- Hôm nay trời lạnh lắm, nàng ngủ thêm chút nữa đi.

Tiểu Duệ xua xua tay.

- Thôi, ta dậy sớm quen rồi, nằm thêm sẽ bị đau đầu.

Dương Thiên Vũ cũng không ép nàng nữa, chỉ bảo người mau chuẩn bị nước nóng để nàng rửa mặt và lò sưởi tay.

- Thiên Vũ, huynh có muốn đấu với ta không?

Dương Thiên Vũ kinh ngạc nhìn nàng, rồi bật cười khiến nàng nổi giận nói to.

- Huynh như thế là có ý gì hả? Xem chiêu.

Nói là làm, Tiểu Duệ lập tức lao về phía Dương Thiên Vũ, xuất chiêu luôn. Mấy tháng trời vất vả tập luyện, công phu của nàng đã khá lên không ít, nhưng dĩ nhiên, còn cách Dương Thiên Vũ xa lắm. Chỉ chưa đầy ba chiêu nàng đã bị hắn chế trụ. Tiểu Duệ cố vùng vẫy nhưng không được. Hắn mỉm cười,

ôm nàng vào lòng.

- Tiểu Duệ càng ngày càng lợi hại.

- Dám coi thường ta?

Hắn bật cười, tiếng cười trầm ấm, lâu rồi hắn mới có thể cười vui vẻ như thế, đúng là chỉ khi ở bên nàng hắn mới được cười thoải mái. Hắn đưa tay vuốt gọn mấy sợi tóc mai trên trán nàng.

- Hôm nay nàng có muốn luyện võ không? Bằng không có thể đến thư phòng với ta một lát, ta muốn viết mấy bức thư.

- Thư gì vậy?

- Thư cho mấy vị quan lân cận vùng Thùy Châu, hoàng thượng giao ta xử lý vấn đề kinh tế và cả tinh thần nhân dân khu vực đó. Càng gần chiến trường thì càng nguy hiểm, nhân dân mấy châu gần đó bây giờ đang cực kỳ hoang mang, lo sợ, hoàng thượng muốn trấn an lòng dân, kêu gọi tất cả cố gắng chống kẻ địch.

Tiểu Duệ ngẫm nghĩ một lát mới lên tiếng.

- Chuyện tối qua, là ta mơ đúng không?

Một tia đau lòng ánh lên trong mắt Dương Thiên Vũ.

- Tiểu Duệ, ta xin lỗi, ta...

Tiểu Duệ đưa hai ngón tay lên ngang miệng hắn, ý ngăn lại, nàng lắc đầu.

- Không sao, ta hiểu, mấy ngày nay đi ra phố, ta thấy dân kinh

thành còn bất an, khốn khổ, thì dân chúng trong thiên hạ ắt không thể bình yên được. Huynh hãy cố gắng dốc sức nhé.

- Cảm ơn nàng, Tiểu Duệ.

Hắn ôm chầm lấy nàng, nhẹ hôn lên tóc nàng. Đêm qua, nàng đầu ngủ được, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, về những lời của Dung Phi, Thái Khanh quận vương, Tiên Y, nhưng nàng cũng nghĩ về người đánh xe, về muôn dân đang chịu lầm than dưới mũi giáo kẻ thù. Nàng không muốn giữa lúc nước sôi lửa bỏng thế này khiến Dương Thiên Vũ bị phân tâm, như vậy sẽ ảnh hưởng đến đại cục. Giữa việc mơ hồ và thực tế hiển hiện trước mắt, giữa gia tộc và quốc gia, nàng bắt buộc phải lựa chọn. Sáng nay, nàng đã đưa ra lựa chọn của mình rồi.

- Vậy huynh đi viết thư đi, ta đi thăm Táo Xanh một chút, mấy hôm rồi không gặp nó.

- Ừm, được. Nàng muốn ăn gì không để ta bảo nhà bếp chuẩn bị.

- Gì cũng được mà.

Dương Thiên Vũ gật đầu, đi về phía thư phòng, còn Tiểu Duệ gọi Hắc Mã đi về phía sân tập. Nàng đi trước, Hắc Mã theo ngay sau.

- Lâu lắm rồi không thấy Hắc Tôn.

- Vương gia phái Hắc Tôn đi xử lý một số chuyện bên ngoài ạ.

- Ta biết, nhưng không hiểu sao ta cứ thấy không đúng cho lắm. Hắn có chuyện gì à? Hay nhà hắn có chuyện gì không?

Hắc Mã vẫn về “mặt gỗ” như thường ngày, lắc đầu.

- Thuộc hạ và Hắc Tôn là huynh đệ, gia đình chúng thuộc hạ đều không còn ai, sao có thể có chuyện gì chứ?

- Hai người không còn người thân nào sao?

- Chúng thuộc hạ là trẻ mồ côi, may mắn được Vương gia nâng đỡ mới có ngày hôm nay.

Tiểu Duệ thôi không hỏi nữa, nhưng nàng vẫn có cảm giác dường như Hắc Tôn tránh mặt nàng. Trước đây hắn như con gà mái mẹ lúc nào cũng ở bên bắt nàng không được làm cái này, không được làm cái kia. Mấy tháng nay rất hiếm khi nàng thấy hắn, nếu có gặp thì hắn cũng chỉ cúi người hành lễ một cái rồi lại vội vàng đi luôn. Nhưng Hắc Mã đã nói như vậy, nàng còn nghĩ nhiều làm gì chứ.

Vừa thấy nàng, Táo Xanh đã lao ra. Táo Xanh giờ đã là một con chó trưởng thành rồi, nó còn to hơn cả nàng, bộ lông dài, dày, đỏ rực như lửa. Tiểu Duệ vui vẻ dang hai tay ôm chầm lấy Táo Xanh. Nó sung sướng vùng vẫy trong lòng nàng đến mức khiến Tiểu Duệ suýt chút nữa ngã nhào. Nàng xoa xoa lớp lông dày ấm áp của nó.

- Táo Xanh ngoan, hôm nào rảnh sẽ dẫn người đi về trang viên gặp Tiểu Tuyết, rồi đi săn nữa, chắc sẽ rất vui.

Chẳng biết Táo Xanh có hiểu không mà nó càng vui vẻ vẫy đuôi điên cuồng, nhảy cả hai chân trước lên. Tiểu Duệ nô đùa cùng với Táo Xanh hồi lâu, chơi chạy vòng quanh trong sân. Rồi lại chơi ném đĩa, nàng cố hết sức ném gỗ đi thật xa, Táo Xanh chạy theo, nhảy lên chộp lấy khúc gỗ mang về. Chơi chán, Tiểu Duệ nghĩ ra trò mới, vo từng nắm tuyết bằng trái táo ném về phía bộ lông dài của Táo Xanh. Nó không những không tránh mà ngược lại còn thích thú hưởng ứng, khi vui

quá lại dụi dụi mõm xuống dưới tuyết. Tiểu Duệ thấy thế càng cười thích thú.

Hắc Mã không tham gia, hắn chỉ đứng một bên quan sát và bảo vệ Tiểu Duệ mà thôi. Nhìn nàng chơi đùa vui vẻ cùng Táo Xanh, đột nhiên Hắc Mã không còn cảm thấy trách Hắc Tôn nữa, bởi hắn đã hiểu được nguyên nhân. Hắc Mã ngẩng đầu nhìn bầu trời lát phát tuyết, thở dài.

Sau khi chơi đùa với Táo Xanh gần một canh giờ Tiểu Duệ mới dừng lại, giao lại Táo Xanh cho người phụ trách chăm nom rồi về phòng. Hôm nay không luyện võ, nhưng chơi đùa với Táo Xanh cũng xem như hoạt động nhiều rồi.

Nàng vừa trở về đã thấy Xuân Nhi chuẩn bị sẵn nước ấm và cánh hoa cho nàng.

- Ta nhớ có nói không cần cánh hoa nữa rồi mà, sao muội còn chuẩn bị làm gì.

- Vương phi, không phải nô tỳ đâu, trang viên ở ngoại thành chuyển đến đây ạ. Họ bảo vương gia dạo tuổi nước nóng nên mùa này vườn vẫn có hoa, hằng ngày buổi sáng có người đi hái hoa rồi mang đến vương phủ luôn ạ.

- Như thế tốn công quá.

- Vương phi, đó là công việc của họ mà, nếu vương phi không cho họ làm thì họ biết làm gì chứ?

Tiểu Duệ cởi áo choàng ngoài đưa cho Xuân Nhi.

- Vậy muội đưa ít vải đến bảo người ở đó may chút áo ấm cho binh sĩ ngoài sa trường đi, mấy thứ hoa hoét này từ nay có thể miễn hết.

- Nhưng...

- Bây giờ ta nói muội cũng không thèm nghe nữa?

- Vâng.

Xuân Nhi thấy Tiểu Duệ không vui thì không dám nói thêm gì nữa, lặng lẽ lui ra khỏi phòng.

Nằm trong bồn nước nóng thư giãn, Tiểu Duệ nhớ ra, thử kiểm tra vết sẹo ở cánh tay và sau lưng, chiếc gương đồng khiến nàng nhìn vết sẹo ở lưng không rõ lắm. Nhưng vết ở tay nàng có thể trực tiếp nhìn được, quả nhiên thuốc lợi hại, đến bây giờ vết sẹo chỉ còn mờ thôi, chắc phía sau lưng cũng vậy. Cứ như này chỉ tầm một, hai tháng nữa là vết sẹo của nàng sẽ biến mất. Nghĩ đến đây, Tiểu Duệ đột nhiên ngơ ngẩn. Vết sẹo này chắc chắn là do đám cháy năm xưa, trí nhớ nàng đã quên tất cả, chỉ còn vết sẹo như một minh chứng nàng từng trải qua những chuyện ấy, nó là sợi dây gắn kết nàng với quá khứ, nàng thực sự muốn xóa nó, muốn quên đi tất cả?

Tiểu Duệ thần thờ ngồi nhìn vết sẹo hồi lâu, dù không hỏi thẳng Dương Thiên Vũ, nhưng những chuyện này càng không nói ra lại càng canh cánh trong lòng, khiến nàng không thể không nghĩ đến. Nàng nhắm mắt, sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu một chút, sau khi xong xuôi, Tiểu Duệ kiên quyết đứng thẳng dậy, mặc bộ quần áo sạch Xuân Nhi đã chuẩn bị sẵn bên cạnh.

Mặc xong đồ, nàng ra mở cửa, Xuân Nhi vội vàng vào giúp nàng chải tóc và trang điểm.

- Hôm nay ta tự chải tóc cũng được, muội mang đồ ăn lên đi.

Xuân Nhi có chút kinh ngạc, không hiểu sao hôm nay tâm trạng của vương phi lại có vẻ không tốt như thế? Nàng ta lui xuống, lát sau bưng lên một bát cháo hạt sen, một đĩa bánh bao trắng và một đĩa rau cải xào. Từ ngày Tiểu Duệ nói với Hà quân gia phải cắt giảm chi tiêu, mỗi bữa nàng ăn không quá bốn món, mọi thứ luôn được giản tiện như vậy. Nàng chỉ ăn một lát là xong. Lúc Xuân Nhi tiến lên dọn, nàng đưa ra một tờ ngân phiếu.

- Xuân Nhi, muối cầm tiền này ra phố mua thêm ít vải bông, sau đó cho người mang đến trang viên ngoại thành, nhớ dặn họ việc cánh hoa nhé.

- Vâng, vương phi.

Sau khi Xuân Nhi lui xuống, Tiểu Duệ lập tức mở tủ, lấy ra một bộ nam trang, nàng vấn tóc lên, mặc nam trang vào, sau đó khoác một chiếc áo choàng đen mỏng, bên ngoài khoác áo choàng lông cáo vẫn hay dùng.

Tiểu Duệ đi lối cửa hông, gã canh cổng đã quen với việc thi thoảng vương phi vẫn đi ra ngoài một mình không cần có người theo hầu nên cũng không lấy gì làm ngạc nhiên, chỉ cúi người hành lễ rồi lại tiếp tục ngồi gọt ống sáo trúc. Công việc của hắn vốn phải luôn đứng canh cổng cẩn thận, nhưng cổng vương phủ to thế lại đóng rồi, cổng này chỉ có hạ nhân trong phủ hay dùng tới, khách đến cũng không vào bằng cổng này, vì vậy công việc của hắn khá nhàn, thời gian rảnh rỗi hắn bèn gọt ống trúc làm sáo. Hắn chẳng có tài nghệ gì nhưng được cái làm ống sáo rất khéo, âm thanh trầm bổng rõ ràng, trong trẻo, vì vậy cũng có thể mang ra chợ bán được thêm chút tiền, mua thêm chút bánh cho mấy đứa trẻ ở nhà.

Tiểu Duệ rời phủ thì đi thêm một con phố, sau đó nàng tìm và

thuê một con ngựa, tự mình cưỡi đi. Con ngựa này màu nâu, đã hơi già nên không nhanh nhẹn cho lắm, nhưng nàng cũng không cần ngựa phi nước đại nên chỉ để nó đi thông thả mà thôi.

Đi qua vài dãy phố, rẽ vài lần, ra khỏi khu vực sầm uất của kinh thành, nàng tiến về phía khu dành cho thường dân. Kinh thành được phân bố rất rõ ràng, dưới chân thiên tử sẽ là các khu phố, đất đai cho vương tôn quý tộc và đại thần, càng ra xa mức độ tôn quý càng giảm. Khu vực Tiểu Duệ hướng đến là nơi thường dân sinh sống, mà những người này đa phần đều là làm công khắp nơi, tối đến mới về nhà ngủ. Nơi này thực ra khá hỗn tạp, không chỉ có dân lành mà còn có cả những thành phần giang hồ sinh sống.

Chương XXIX

VI PHƯƠNG HỘI QUÁN

Tiểu Duệ dừng ngựa trước căn nhà gỗ hai tầng nhỏ, trước cửa treo một tấm biển gỗ đã cũ, trên đó khắc ba chữ “Vi Phương Quán”. Căn nhà có vẻ u tịch, Tiểu Duệ hít sâu một hơi, kéo vạt áo che chắn hơi lạnh của gió tuyết bên ngoài. Nàng chậm rãi bước vào căn nhà nhỏ.

Vi Phương Quán không phải tửu lâu, khách điểm, sòng bài. Đây bề ngoài là một hội quán võ thuật bình thường, nhưng ẩn sau chính là một tổ chức thám tử, sát thủ chuyên nghiệp. Hội quán này ra đời cách đây hơn một trăm năm, có bề dày và kinh nghiệm cũng như mạng lưới quan hệ vô cùng phong phú. Không ai biết trụ sở của hội quán ở đâu nhưng mạng lưới phân hội thì trải rộng khắp cả nước. Ở kinh thành, phân hội của Vi Phương Quán chính là căn nhà gỗ này.

Theo một truyền thuyết vẫn lưu truyền trên giang hồ, khoảng một trăm sáu mươi năm trước có một nữ tử nổi danh trong giang hồ, là một thiên tài võ học. Nữ tử này có xuất thân vô cùng thần bí, có người nói cô ta là công chúa, có người lại nói cô ta là kỹ nữ, cũng có người nói cô ta xuất thân từ gia đình trung lưu bình thường. Không ai khẳng định được xuất thân của cô ta, nhưng tất cả đều khẳng định cô ta chính là thiên tài võ học đương thời. Nhớ năm đó, một mình cô ta hành tẩu

giang hồ, danh chấn thiên hạ, lập nên Vi Phương Quán, là hội quán võ thuật lớn mạnh nhất lúc bấy giờ. Nhưng ẩn đằng sau hội quán vang danh đó chính là tổ chức ngầm cực kỳ nguy hiểm. Người ta nói cô ta nửa sáng nửa tối, nửa là người trên giang hồ, nửa lại là người của triều đình, những nhiệm vụ mà Vi Phương Quán nhận đều nhằm mục đích chính trị của triều đình. Nữ nhân này sáng lập và cũng chính là Vi Phương hội chủ đời đầu, đã dẫn dắt Vi Phương Quán suốt hai mươi năm. Sau đó đột nhiên cô ta mất tích không rõ nguyên do, đệ tử tâm đắc nhất của cô ta lên thay chức hội chủ.

Trong thời gian hơn một trăm năm mươi năm qua, Vi Phương Quán đã trải qua vô số thăng trầm, biến động, đã từng có quãng thời gian tưởng chừng hội quán phải giải tán, nhưng cuối cùng, sau hết, hội quán vẫn đứng vững và phát triển. Tuy không thể phong quang vạn dặm như thời hội chủ đời đầu, nhưng Vi Phương Quán hiện giờ là thứ nắm âm thầm mọc rễ sâu dưới lòng đất, rất khó thấy hết gốc rễ của chúng.

Sau những ngày tháng đi rong ruổi khắp các tửu lâu, sòng bài, thậm chí cả kỹ viện của kinh thành, Tiểu Duệ đã có không ít hiểu biết về sự phức tạp của nơi này, và Vi Phương Quán chính là một trong số những nơi nàng tìm hiểu được. Mấy ngày trước Tiểu Duệ đã phải hẹn trước, hôm nay mới có thể gặp phân hội chủ của kinh thành.

Trong căn phòng nhỏ cũ kỹ lại được bài trí vô số đồ cổ quý giá. Từ bình cổ, tranh quý đến bình trà cũng đặc biệt tinh xảo, đắt giá. Chỉ một chi tiết nhỏ này thôi cũng cho thấy hội quán này giàu có đến nhường nào. Bên cạnh chiếc bàn được chạm trổ vô cùng cầu kỳ là một người đàn ông cỡ ngoài bốn mươi tuổi, mặc trường bào lam nhạt, tay cầm chiếc quạt giấy vẽ tranh thủy mặc, hàng râu dài đã điểm mấy sợi bạc, dáng vẻ ung

dung, thông nhàn. Mặc dù mùa đông lạnh lẽo nhưng trong phòng đốt lò sưởi rất ấm áp, người đàn ông cầm quạt nhưng không dùng đến, chỉ như một món đồ trang trí mà thôi.

- Ông là ông chủ Từ?

Người đàn ông thấy Tiểu Duệ bước vào thì đứng lên chào đón rất niềm nở.

- Chắc hẳn là Mai tiểu thư? Xin mời ngồi.

Tiểu Duệ không muốn người khác biết thân phận thật của mình nên vẫn lấy thân phận là Mai tiểu thư, dù rằng nàng cũng đoán, những người này có lẽ sẽ tìm hiểu thông tin cơ bản về khách hàng của họ, nhưng thà để bọn họ tự tìm hiểu ra chứ nàng không muốn trực tiếp nói mình là Lâm Vũ vương phi.

Tiểu Duệ ngồi xuống chiếc ghế phía bên trái, ngay lập tức, một nam nhân trẻ tuổi bưng trà lên.

- Mai tiểu thư, mời dùng trà.

- Cảm ơn ông chủ Từ. Chúng ta vào thẳng việc chính chứ?

Người tự xưng ông chủ Từ mỉm cười, gật đầu. Tiểu Duệ lập tức nói rõ yêu cầu của bản thân. Yêu cầu của nàng quả thực rất nhiều. Nàng muốn Vi Phương Hội giúp nàng điều tra toàn bộ quá khứ của Mai gia - Mai tướng quân; toàn bộ thông tin về Thái Khanh quận vương và muốn tìm một gã ăn mày. Thực ra tất cả những chuyện này Tiểu Duệ đều biết, Vi Phương Hội dù có tra ra thông tin gì thì cũng chỉ là những thứ hiển lộ trên bề nổi mà thôi, còn những bí mật ẩn sau đó thì khó có thể biết được. Nhưng với nàng hiện giờ, chỉ từng đó cũng đủ rồi, nhất là khi trong tay nàng một chút tin tức, một chút hồi ức cũng

không có, quả thực giống như đang mò kim đáy bể, mà bể này lại đang cuộn cuộn sóng gió.

Ngồi trên chiếc xe ngựa thuê trở lại vương phủ, Tiểu Duệ nhắm hờ hai mắt, cố gắng sắp xếp mọi thứ. Hiện giờ những thông tin nàng có đều cực kỳ mù mờ, nàng cần lần theo những đầu mối này để tìm kiếm đầu kia của sợi dây. Nhưng biết tìm kiếm thông tin ở đâu khi những kẻ trao thông tin cho nàng hoặc đã chết, hoặc khả nghi, hoặc cũng chỉ biết một chút ít. Nàng uể oải thở dài, vén rèm cửa, bảo người đánh xe chuyển hướng lộ trình, không về vương phủ ngay.

Chiếc xe ngựa dừng trước cổng Mai phủ. Mai phủ trắng xóa trong màn tuyết rơi, cánh cửa gỗ dày nặng đóng kín mít. Dương Thiên Vũ nói sau trận hỏa hoạn, hắn xây dựng lại nơi này để chờ nàng trở về. Mai phủ hiện giờ chỉ có gia nhân trông coi nên luôn đóng kín cổng. Tiểu Duệ xuống xe, trả tiền cho người đánh xe, nhìn chiếc xe ngựa khuất sau con phố vắng người, tuyết rơi dày nên mọi người không có việc đều không muốn bước chân ra ngoài phố, những con phố ngày thường đông đúc, tấp nập giờ đây bỗng vắng vẻ, ảm đạm lạ lùng. Tiểu Duệ đập mạnh cánh cổng. Một lúc lâu sau, cánh cổng gỗ dày mới nặng nề dịch mở.

Người mở cổng cho nàng là lão Trương, ông lão đã ngoài sáu mươi, râu tóc đều bạc trắng, lưng hơi còng xuống. Lão Trương đang co mình trong chiếc áo bông chần, lộ đầu ra ngoài nhìn xem ai gõ cửa, thấy Tiểu Duệ thì vô cùng kinh ngạc.

- Tiểu thư... a... vương phi, sao người lại về một mình thế này?

Vừa nói lão Trương vừa vội vàng mở rộng cánh cổng.

- Vương phi về.

Ông lão nói lớn thông báo với các gia nhân khác nhưng Tiểu Duệ giơ tay ngăn lại.

- Không cần ầm ĩ đâu, ta chỉ ghé qua thăm nhà một chút rồi lại quay về vương phủ, không cần kinh động mọi người.

Lão Trương nghe thấy vậy thì thôi không gọi nữa, đóng cánh cổng sau lưng Tiểu Duệ lại. Nàng bước chầm chậm trên lối đi lát đá giờ phủ đầy tuyết, mấy hàng hoa cảnh trồng hai bên giờ cũng trắng xóa tuyết, giống như những cảnh cây giả, không biết chúng có thể chống chọi qua mùa đông khắc nghiệt năm nay không?

- Lão Trương, ta muốn đến từ đường một lát, ông đi cùng ta đi.

Lão Trương gật đầu, đi phía sau Tiểu Duệ. Đến từ đường, lão lập tức giúp nàng châm hương. Tiểu Duệ nhìn hàng bài vị của Mai gia mờ ảo sau làn hương, nàng nén tiếng thở dài. Quay người đi ra, nàng tiến về phía phòng của mình.

- Lão Trương, ông làm cho Mai phủ bao lâu rồi?

- Thưa vương phi, hai năm ba tháng trước lão được vương gia thương tình già yếu, không có con cái nên đã cho qua Mai phủ giữ cổng.

- Trước đây ông làm gì?

- Lão vốn chẳng có nghề nghiệp gì cố định, lúc đánh xe, khi làm vườn cho các gia đình giàu có. Thời trẻ cũng từng lấy vợ sinh con, nhưng chẳng may cả vợ và hai con trai của lão đều đã chết trong một trận dịch bệnh, chỉ còn mình lão sống lay

lắt qua ngày.

Lão Trương thở dài, những hồi ức đau thương khiến đôi mắt già nua của lão ứa lệ.

- Tất cả người của Mai phủ hiện giờ đều là trong hai năm qua vương gia chọn mới về, không có ai từng làm trong phủ trước đây ư?

Lão Trương nhìn Tiểu Duệ đầy kinh ngạc.

- Vương phi, người cũng biết trận hỏa hoạn năm đó cực kỳ kinh khủng, một lúc làm thiệt mạng mấy trăm người, đâu còn ai sống sót. Ngẫm ra, vương phi có thể may mắn lành lặn trở về đã là kỳ tích.

Tiểu Duệ gật đầu, nhưng chẳng lẽ thực sự chỉ còn một mình nàng sống sót?

- Vậy chắc trước đây ông cũng từng nghe kể về trận hỏa hoạn ấy.

Lão Trương nhăn mày, khuôn mặt ông lão nhăn nhúm như quả táo khô khi lần lại những ký ức gần ba năm trước. Đây vốn là chuyện cực kỳ lớn, nhưng sau đó còn có chuyện lớn hơn - tiên hoàng băng hà. Chính vì vậy, việc Mai gia gặp hỏa hoạn rất nhanh bị chìm vào quên lãng, người ta mãi chăm chú dõi theo sự kiện hoàng đế băng hà và cuộc tranh giành của các hoàng tử hơn là cái chết của gia đình một Mai tướng quân nhỏ.

Tiên hoàng vốn là người đa nghi, vì nghi kỵ thế lực của thái tử sẽ câu bè kết cánh, âm mưu giành ngôi nên tiên hoàng mãi không chịu lập thái tử, kể cả các hoàng tử cũng bị nghi kỵ nếu

có ý định thân cận cùng các triều thần. Chính vì thế khi tiên hoàng lâm bệnh nặng, bị hôn mê, tất cả các thế lực lập tức ngóc đầu dậy, tranh giành ngôi vị cao quý kia. Bởi không có thái tử nên các hoàng tử càng ra sức lôi kéo các thế lực ủng hộ mình, tạo thành cục diện cực kỳ phức tạp. Năm đó, tiên hoàng hôn mê suốt một tháng trời thì băng hà, không tỉnh dậy lần nào để có thể lập chỉ dụ truyền ngôi.

Ngay khi tiên hoàng băng hà, cả kinh thành một phen dậy sóng. Máu tanh mưa máu chảy thành sông. Có điều, cuộc tranh đoạt đó tuy khốc liệt nhưng diễn ra cực kỳ chớp nhoáng. Khi dân chúng kinh thành kịp định thần nhìn lại thì đã thấy nhị hoàng tử đăng cơ, đồng thời có tin đại hoàng tử và tam hoàng tử đã lâm trọng bệnh mà qua đời. Lúc này ngoài nhị hoàng tử đăng cơ, chỉ còn lại duy nhất lục hoàng tử. Tân hoàng đế đã phong lục hoàng tử là Lâm Vũ vương gia. Cuộc chiến tranh giành ngôi vị tưởng rằng đã kết thúc, không ai ngờ được tất cả những chuyện đó chỉ là bề nổi. Phía sau nó, trận chiến ấy vẫn âm thầm diễn ra suốt mấy năm qua, và đến giờ là thời khắc nó bùng nổ...

Chương XXX

VỀ MAI PHỦ

Tiểu Duệ mở cửa phòng, ra dấu cho lão Trương lui xuống. Mấy nha hoàn ở phòng bên nghe tiếng lập tức chạy ra, thấy nàng về thì cũng vô cùng kinh ngạc, vội vàng chia nhau đi chuẩn bị, người đốt lò sưởi, người bưng nước nóng đến. Tiểu Duệ rửa qua mặt bằng nước ấm, thấy tỉnh táo hơn đôi chút. Mấy ngày nay quả thực khiến nàng mệt mỏi quá rồi. Căn phòng bình thường không có người ở nên chỉ được dọn dẹp gọn gàng, giờ nàng về mới đốt lò sưởi, phải mất một lúc lâu phòng mới ấm lên.

Tiểu Duệ ngả lưng xuống chiếc giường ấm áp, chỉ một lát đã ngủ quên lúc nào không biết. Khi nàng tỉnh lại đã là chiều tối. Tiểu Duệ có chút giật mình, không ngờ bản thân ngủ lâu đến thế, nhìn ra ngoài trời đã nhập nhoạng, mấy hôm nay tuyết vẫn rơi dày, xem chừng mấy ngày tới thời tiết vẫn không thể khá lên được.

Thấy nàng mở cửa, mấy nha hoàn lập tức tiến lên đỡ nàng sai bảo, Tiểu Duệ nhìn khung cảnh có chút lạ lẫm quanh mình, trong lòng dâng lên cảm giác thật trào phúng. Đây là nhà của nàng, vậy mà chút quen thuộc cũng không có, tất cả mới lạnh lẽo làm sao. Nhưng nơi ấm áp nhất trong lòng cũng đang có những bông tuyết bắt đầu rơi xuống. Nàng biết đi đâu tìm nơi

trú ẩn bây giờ?

- Vương phi, người muốn dùng chút điểm tâm không ạ?

Nghe nha hoàn hỏi, nàng mới chợt nhớ ra mình đã ngủ qua buổi trưa, từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì, nhưng cũng không có cảm giác đói nên lắc đầu.

- Chuẩn bị xe, giờ ta về vương phủ.

- Vâng.

Mấy nha hoàn lập tức gọi người chuẩn bị xe ngựa. Thực ra bọn họ cũng ít tiếp xúc với Tiểu Duệ nên không rõ tính nàng, vì vậy luôn cẩn thận, dè chừng. Trong mắt những hạ nhân như họ, chủ nhân luôn vừa khó tính lại khó chiều, chỉ một chút sơ sẩy, cái mạng nhỏ của họ cũng có thể mất như chơi, vì vậy càng cẩn thận, tránh xa chủ nhân càng tốt.

Chỉ một lát sau xe ngựa đã sẵn sàng, nha hoàn không quên đưa lồng sưởi cầm tay cho Tiểu Duệ, sợ nàng trên đường về bị lạnh. Lúc Tiểu Duệ vừa bước chân lên xe ngựa thì thấy mấy người bên vương phủ tới. Trời lạnh mà trán Xuân Nhi lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, hốt hoảng.

- Vương phi, cuối cùng cũng tìm thấy người rồi.

- Có chuyện gì vậy?

- Vương phi, cả ngày nay người không ở vương phủ, cũng không thấy người dẫn lại gì, vương gia rất lo lắng nên đã phái rất nhiều người đi tìm vương phi đấy.

- Mọi người tìm ở đâu?

- Dạ... - Xuân Nhi hơi ngập ngừng. - Bọn nô tỳ tìm ở những nơi vương phi thường hay ghé đến.

Tiểu Duệ không đáp, bước lên xe, khẽ nói.

- Về thôi.

Lòng nàng càng lạnh lẽo thêm chút nữa, hóa ra nơi nàng thường lui tới không phải Mai phủ, không phải nhà của nàng. Suy nghĩ này khiến Tiểu Duệ bật cười chua chát. Một kẻ không có quá khứ để dựa dẫm, không gia đình để nương náu như nàng mới đáng thương làm sao!

Lúc Tiểu Duệ về đến vương phủ thì thấy Dương Thiên Vũ đã đứng ngay ngoài cổng, Hắc Mã cầm ô che tuyết rơi cho hắn. Hắn vẫn như vậy, áo trắng hòa cùng màu tuyết, giữa trời chập choạng tối vẫn sáng đến mức làm người ta chói mắt. Vừa nhìn thấy Tiểu Duệ bước ra khỏi xe ngựa, hắn đã vội vàng chạy đến. Hắc Mã và mấy gia nhân khác cũng lập tức chạy theo. Hắn bế bổng một cái, nâng nàng xuống khỏi xe ngựa, sau đó nhìn khắp người nàng một lượt.

- Thiên Vũ, có chuyện gì vậy?

Thấy nàng bình an vô sự, Dương Thiên Vũ mới thở phào.

- Nàng đi đâu vậy, làm ta lo chết mất.

- Rốt cuộc có chuyện gì thế?

Dương Thiên Vũ ôm chặt nàng trong lòng như thể sợ nàng bay mất; vừa đi vào trong hắn vừa kể lại chuyện sáng nay. Sáng nay trong thời gian Dương Thiên Vũ vào chầu, Lâm Vũ vương phủ đã bị một toán hơn trăm thích khách tấn công. Bọn chúng võ nghệ cao cường, đều là những kẻ chuyên

nghiệp, hành sự nhanh gọn, bài bản. Mặc dù Lâm Vũ vương phủ có rất nhiều hộ vệ nhưng trong thời gian ngắn, bị tấn công bất ngờ giữa ban ngày ban mặt nên cũng phải mất chút thời gian để dàn trận đối phó. Trận đánh diễn ra chỉ trong khoảng một tuần hương, có hơn mười gia nhân bị giết, bọn sát thủ cũng bị chết khoảng hai mươi tên, sau đó chúng lập tức rút lui.

- Tiểu Duệ, nàng đừng buồn nhé! - Dương Thiên Vũ nói, mặt hắn vẫn còn đầy vẻ lo lắng.

Một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng Tiểu Duệ.

- Có chuyện gì nữa sao?

Dương Thiên Vũ nặng nề gật đầu.

- Mễ Lan...

- Mễ Lan làm sao? - Tiểu Duệ hoảng hốt hỏi lại.

Dương Thiên Vũ không trả lời; nhưng không cần câu trả lời, Tiểu Duệ cũng đoán được Mễ Lan đã gặp chuyện gì. Hơn mười gia nhân bị giết, trong số ấy có Mễ Lan rồi. Tiểu Duệ đột nhiên cảm thấy toàn thân mềm nhũn, may mắn Dương Thiên Vũ vẫn ôm nàng trong lòng nên nàng không ngã quỵ xuống. Tính ra nàng quen biết Mễ Lan và Xuân Nhi đã nửa năm rồi, ngày ngày ba người bọn họ luôn bên nhau. Huống hồ Tiểu Duệ không coi Mễ Lan là a hoàn, mà giống như tỷ muội vậy. Mễ Lan tuổi còn nhỏ nhưng tính tình dịu dàng, trầm ổn, chu đáo. Vậy mà cô nương mười mấy tuổi ấy lại đã chết ư?

Tiểu Duệ quả thực không tin nổi, nàng không muốn tin sự thực đau lòng này. Nàng từng hứa sau này sẽ tìm một gia đình

tốt để Xuân Nhi và Mễ Lan có nơi nương tựa, lời hứa ấy còn chưa kịp thực hiện, vậy mà...

Dương Thiên Vũ biết nàng đang rất đau lòng nên không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ ôm nàng trở vào đại sảnh. Người hầu lập tức bưng trà lên. Tiểu Duệ cầm tách trà trong tay, những ngón tay nhỏ bé lạnh lẽo khẽ run rẩy. Mễ Lan pha trà rất khéo, rất hợp ý nàng. Mất đi một người bên cạnh, hóa ra lại đau lòng đến thế? Vậy đại họa năm xưa, cướp đi toàn bộ gia đình của nàng sẽ còn đau lòng đến mức nào, thống khổ đến mức nào? Có phải quên được cũng là một ân huệ không?

Tiểu Duệ cúi đầu, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, một giọt nhỏ lên nắp tách trà, tạo thành vệt nước mờ mờ. Dương Thiên Vũ thấy vậy bèn ôm nàng vào lòng, tay kia đặt tách trà lên bàn, sau đó bế nàng về phía phòng ngủ. Hắn đặt Tiểu Duệ ngồi xuống giường, bàn tay to lớn bao trọn đôi tay bé nhỏ lạnh ngắt của nàng, tay kia lau những giọt nước mắt vẫn rơi không ngừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

- Được rồi, đừng khóc nữa, nàng khóc ta đau lòng lắm.

Nghe những lời này, thay vì nín, Tiểu Duệ đột nhiên òa lên như một đứa trẻ. Cảm giác lúc này của nàng thật bơ vơ, trống trải, có phải nàng là sát tinh khắc những người quanh mình không mà mọi chuyện lại như vậy chứ?

Dương Thiên Vũ ôm nàng vào lòng, vỗ về. Tiểu Duệ khóc rất lâu mới dừng lại, lúc này mặt mũi nàng sưng húp, hai mắt đỏ hoe. Nàng cúi đầu.

- Huynh xử lý thế nào rồi?

- Sau khi điều tra về thân thế bọn sát thủ, ta đã phái người đưa

xác những người chẳng may bị sát hại về cho gia đình của họ, người nào không còn thân nhân thì đều được chôn cất cẩn thận.

Tiểu Duệ khẽ gật đầu, tính mạng một hạ nhân vốn không được coi trọng, Dương Thiên Vũ đối xử với họ như vậy đã xem như trọng đãi lắm rồi. Sau khi Tiểu Duệ khóc xong cũng thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút, cảm thấy đây là sự thật, muốn trốn tránh cũng không thể được, nàng dặn người hầu đưa thêm chút tiền đến cho gia đình Mễ Lan và nói sáng mai sẽ đích thân đến đó. Dương Thiên Vũ cũng không ngăn cản, chỉ bảo Hắc Mã sắp xếp những hộ vệ giỏi nhất đi cùng nàng.

Sáng nay, khi vừa chầu xong thì có tin báo từ vương phủ, hần hốt hoảng trở về. Nhìn cảnh tượng xác chết la liệt khắp phủ, hần vội chạy về phía thư phòng, nơi Tiểu Duệ vẫn thường ở đây cả ngày suốt mấy tháng nay. Nhưng thư phòng không có ai, hộ vệ nói bọn họ bảo vệ thư phòng nghiêm ngặt, không thấy vương phi ở trong đó. Trở về phòng ngủ thì thấy xác Mễ Lan ở hành lang khiến hần càng lo sợ hơn. Hần sợ, sợ mất nàng một lần nữa. Chuyện xảy ra hai năm trước chưa khi nào thôi ám ảnh. Hần đã từng tự thề với lòng mình sẽ bảo vệ nàng cẩn thận, nhưng lần này, giữa ban ngày, trong phủ hần, nếu nàng xảy ra bất cứ chuyện gì, hần cũng sẽ không thể tha thứ được cho bản thân.

Ngay lập tức, hần bắt toàn bộ gia nhân, hộ vệ đi tìm kiếm nàng, tìm từ trong phủ đến khắp kinh thành, tới tất cả những nơi nàng thường hay lui đến. Bọn họ tìm kiếm suốt nửa ngày trời, cuối cùng cũng tìm được Tiểu Duệ bình an ở Mai phủ. Ngay khi nghe hộ vệ chạy về trước báo tin, tảng đá đè nặng trái tim hần mới được đặt xuống. Phải trải qua chuyện này hần mới biết nàng càng ngày càng quan trọng trong lòng hần;

đồng thời giúp hần tỉnh ngộ - hần luôn tự tin rằng hộ vệ của vương phủ cực kỳ mạnh mẽ, chắc chắn có thể bảo vệ được nàng, nhưng chuyện lần này khiến hần càng phải đề cao cảnh giác, bố trí hộ vệ nghiêm cẩn hơn. Giữa lúc tình hình chính sự đang rối ren như này, càng cần đảm bảo gia đình bình an thì mới có tâm sức lo những chuyện khác. Nhưng cũng từ chuyện này, dù không cần điều tra hần cũng đoán được kẻ đứng sau ám sát thủ áo đen kia là ai.

Hai mươi mấy năm nay, bọn họ tuy rằng cùng chảy một dòng máu trong huyết quản nhưng chưa từng đứng cạnh nhau như huynh đệ. Trong hoàng tộc, cha con, huynh đệ cũng là quân thần. Hai năm rưỡi trước, đại hoàng tử, cũng chính là đại ca hần - Dương Thiên Khanh đã thua thảm hại. Nhưng xem ra hai năm nay hần đã ráo riết chuẩn bị, lần phản công này quả thực không thể xem thường rồi. Hai bàn tay Dương Thiên Vũ chậm chậm cuộn lại thành nắm đấm, trên trán hần, một đường gân xanh lơ mờ dần hiện rõ. Cuộc chiến hai năm trước sắp tái diễn một lần nữa, trên quy mô lớn mạnh hơn.

Chương XXXI

TA NHẤT ĐỊNH SẼ KHẢI HOÀN TRỞ VỀ

Do khóc nhiều nên mặt và mắt Tiểu Duệ đều sưng lên, Xuân Nhi bưng đến một cái khay, trên đặt mấy túi lá trà nhỏ cho nàng chườm mắt. Tiểu Duệ nhìn Xuân Nhi, thấy mắt Xuân Nhi cũng còn vương đầy tơ máu, sưng húp, Mễ Lan và Xuân Nhi ở cạnh nhau mấy năm, tình cảm rất tốt, lần này quả thực là mất mát lớn với không chỉ Tiểu Duệ, mà còn với cả Xuân Nhi nữa. Nàng kéo tay Xuân Nhi ngồi xuống cạnh mình.

- Ta không cần mấy thứ này.

Xuân Nhi thở dài, đặt cái khay qua bên cạnh.

- Vương phi, người đừng quá đau buồn, dù sao người chết cũng không thể sống lại được.

Tiểu Duệ gật đầu.

- Ta biết. Muội về nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay đã phải hoảng sợ nhiều rồi.

- Vâng, vương phi.

Nhìn dáng vẻ thần thờ, khác hẳn cô nương vui tươi thường ngày của Xuân Nhi mà Tiểu Duệ cũng cảm thấy đau lòng. Nàng nghĩ đến ngoài kia, còn rất nhiều người đang phải hi sinh tính mạng, nỗi đau ấy có thể đo đếm được không?

Dương Thiên Vũ nói chuyện sát thủ hôm nay có liên quan đến tình hình chiến sự. Hiện giờ ngoài mặt trận, Điền Thán đã không thể cầm cự, quân ta đã mất liền ba châu nữa, lui về Tú Thành, tình hình càng ngày càng nguy cấp. Còn tình hình ở trong dân chúng cũng không dễ chịu gì, hàng loạt đạo sĩ vẫn đang ra sức loan truyền tin đồn dị tượng thiên long xuất thế, vũ động càn khôn. Về phần kinh tế, rất nhiều tài phú đột nhiên thu gom hết tài sản chạy về phía quân Thiên Tước. Giữa tình hình bốn bề nguy ngập ấy, lại xảy ra chuyện thích khách sáng nay. Bọn chúng biết hiện giờ Dương Thiên Vũ là cánh tay phải của hoàng đế, nhưng điểm yếu duy nhất của hắn chính là Mai Tư Duệ, vì vậy đã thẳng tay tấn công tử huyệt của Lâm Vũ vương gia. Nếu Mai Tư Duệ xảy ra bất cứ chuyện gì, chắc chắn Dương Thiên Vũ sẽ không giữ vững được tinh thần để phò trợ hoàng thượng nữa. Quả thực, kế hoạch lần này của đại hoàng tử và quân Thiên Tước vô cùng chu toàn, cặn kẽ, và cũng rất thâm độc.

Chính bởi trùng trùng mưu mô quỷ kế như vậy, nàng càng muốn giữ cho bản thân tỉnh táo. Hơn ai hết, nàng tin Dương Thiên Vũ thật tâm với mình. Chuyện quá khứ, nàng muốn kiểm chứng rõ ràng, không muốn khiến hắn phân tâm, càng không muốn bản thân sa vào một âm mưu thâm độc nào đó.

Tiểu Duệ khoác thêm áo đi về phía thư phòng. Sau chuyện sáng nay, hiện giờ luôn có bốn hộ vệ theo sát nàng. Những người này đều là hộ vệ ưu tú của vương phủ, võ nghệ cao cường, bản lĩnh hơn người, phối hợp tác chiến cực kỳ linh

hoạt. Nhìn bốn người áo đen lặng lẽ như bốn cái bóng phía sau mình, Tiểu Duệ bất giác thở dài. Làm vương tôn hoàng tộc cũng đâu phải tự do, sung sướng gì? Lúc nào cũng canh cánh bao nỗi lo lắng, thậm chí sự sống và cái chết cũng gần kề trong gang tấc.

Dương Thiên Vũ sau khi xử lý xong mấy chuyện lật vật đang chống tay lên trán, dưới mặt bàn là tấm bản đồ chi tiết của Tú Thành. Hàng mây kiềng nhúm chặt. Nghe tiếng Tiểu Duệ mở cửa bước vào, hắn ngẩng đầu nhìn, thấy nàng thì khuôn mặt giãn ra đôi chút, mỉm cười.

- Nàng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi, đừng thức khuya như thế.

Tiểu Duệ lấy chiếc áo treo ở bên khoác lên vai hắn.

- Trời lạnh thế này mà huynh không mặc ấm, dễ bị ốm lắm đấy.

Dương Thiên Vũ nắm lấy tay nàng.

- Phu nhân là tốt nhất.

- Tình hình thế nào rồi?

Dương Thiên Vũ lắc đầu chán nản.

- Hiện giờ ta đang phải giữ thế thủ, nhưng tình hình này chỉ là tạm thời ngày một ngày hai thôi. Đối phương sĩ khí dâng cao, càng đánh càng hăng, rất nguy hiểm.

- Hoàng thượng đã có kế sách gì chưa?

- Đã cử thêm quân tiếp viện, nhưng chỉ e cũng chỉ có thể cầm chân bọn chúng, không cách nào lấy lại được các châu đã mất.

- Còn mấy chuyện kia xử lý sao rồi?

- Sáng nay đã có một số cao tăng, đạo sĩ đứng ra giải thích với dân chúng về việc những đạo sĩ bị kẻ địch mua chuộc mà tung tin đồn nhảm, lay động nhân tâm. Ngày mai và mấy hôm nữa sẽ tiếp tục triển khai phương án này, mấy vị danh sư cũng đồng ý giúp triều đình. Bởi lẽ họ không muốn nhìn thấy máu chảy đầu rơi, chúng sinh lâm than. Biện pháp này tạm thời cũng kiểm chế được những tên đạo sĩ điên cuồng kia rất nhiều.

- Còn về kinh tế?

- Đã bắt được một số tài phú. Hiện giờ hoàng thượng đã phong tỏa đường đến Thiên Tước cũng như các châu bị chiếm. Cũng chỉ còn cách này mà thôi.

Tiểu Duệ quan sát tấm bản đồ trên bàn một lát, cuối cùng lại lên tiếng hỏi.

- Thiên Vũ, huynh nói xem, với địa hình như thế này, Tú Thành liệu cầm cự được bao lâu?

Dương Thiên Vũ lắc đầu, nàng dường như có thể cảm thấy hắn đang nén tiếng thở dài.

- Sợ là không quá ba ngày.

- Về việc lần trước huynh nói, hoàng thượng...

Nàng bỏ dở câu nói, nhưng dĩ nhiên Dương Thiên Vũ hiểu Tiểu Duệ đang muốn nói đến chuyện gì. Chính là việc Dương Thiên Vũ xin được ra trận. Hiện giờ tình thế trong nước cũng đã có biện pháp kiểm chế, nhưng ngoài mặt trận quân ta liên tiếp thất thủ. Việc bị thua khiến ta vừa mất đất mất dân vào

tay giặc, tiêu hao rất lớn nhân lực, vật lực, và cũng khiến sĩ khí trong quân đội giảm sút, khiến mọi người, từ quân sĩ đến dân chúng hoang mang, lo sợ. Với tình hình này, chỉ cần thắng một trận cũng sẽ vực được không ít tinh thần trong toàn quân và toàn dân. Nhưng người duy nhất có thể đối phó với Thiên Tước lúc này, tìm mỗi mắt cũng chỉ có Dương Thiên Vũ mà thôi.

Dương Thiên Vũ không trả lời câu hỏi ngay mà lặng lẽ nhìn nàng. Đúng vậy, mấy ngày trước hắn vẫn tin rằng chỉ cần bản thân ra trận, giải quyết dứt khoát mối thù hận dai dẳng này thì tất cả sẽ bình an, hắn sẽ có thể cùng nàng vui vẻ sống những tháng ngày còn lại. Nhưng chuyện sáng nay đã thọc vào tâm trí hắn, khiến hắn không còn đủ tự tin như trước nữa. Nếu hắn mãi chiến đấu với Thiên Tước ngoài mặt trận, nàng ở nhà sẽ sao đây? Những kẻ kia đã dám tấn công Lâm Vũ vương phủ một lần thì cũng dám có lần thứ hai, thứ ba. Nàng chính là cuộc sống của hắn, hắn làm sao có thể để nàng gặp nguy hiểm chứ.

Tiểu Duệ nhìn ánh mắt lo lắng trăm bề của Dương Thiên Vũ, nàng cầm tay hắn, dịu dàng.

- Ta vẫn chưa kể với huynh một chuyện.

Dương Thiên Vũ hơi nhú mào, chăm chú lắng nghe.

- Mấy hôm trước ta đi xe ngựa thuê, người đánh xe có con trai đang ở ngoài mặt trận, không biết hiện giờ sống chết thế nào, nhưng e là lành ít dữ nhiều. Người đánh xe đó rất đáng thương, chỉ có duy nhất một đứa con trai mà cũng không thể nhờ cậy nó lúc già yếu. Ông ta hiện giờ làm chẳng đủ ăn, phải chịu đói rét. Huynh nói xem, đó chỉ là một người đánh xe, nhưng ngoài kia còn muôn dân bách tính đang phải chịu cảnh

đói khổ, lầm than. Huynh nhẫn tâm nhìn bọn họ như vậy sao? Mấy ngày trước dĩ nhiên là ta không muốn huynh ra chiến trường. Nơi đó gươm đao không có mắt, nguy hiểm khôn cùng, ai có thể đảm bảo huynh sẽ trở về nguyên vẹn chứ? Ta biết bây giờ huynh không lo cho bản thân mà đang lo cho ta, nhưng huynh có từng nghĩ, huynh là hoàng tộc, được hưởng vinh hoa phú quý nhờ muôn dân, vậy mà lúc họ cần huynh nhất, huynh lại đứng đưng đứng nhìn được ư? Tính mạng của ta hay của huynh đều không quan trọng bằng giang sơn vạn dặm, bằng cuộc sống lê dân. Ngày mai huynh phải xin hoàng thượng để được thực hiện nhiệm vụ của huynh, của hoàng tộc đối với giang sơn này.

Lời lẽ của Tiểu Duệ càng về sau càng cứng rắn, đanh thép, ánh mắt nàng cũng vô cùng kiên định. Dương Thiên Vũ lật tay, siết chặt tay nàng trong tay mình. Đôi môi mỏng của hắn hơi run rẩy, nhưng cuối cùng không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu.

- Tiểu Duệ, nàng tin ta chứ?

Tiểu Duệ gật đầu quả quyết.

- Ta nhất định sẽ khải hoàn trở về, nàng phải chờ ta.

- Thiên Vũ, ta nhất định sẽ chờ huynh, chúng ta còn rất nhiều việc chưa làm cùng nhau.

Dương Thiên Vũ ôm chặt lấy Tiểu Duệ, toàn thân hơi run rẩy. Đứng trước những vấn đề mang tính vận mệnh quốc gia, hắn không thể yếu mềm, càng không được yếu mềm trước người đã đồng ý để hắn bảo vệ suốt đời. Ngược lại, Tiểu Duệ khá bình tĩnh. Dương Thiên Vũ nói đúng, nàng không phải nữ tử tầm thường, ngày thường nàng có thể vô tư, ngốc nghếch, nhưng khi cần, bản lĩnh của nàng không thua kém bất cứ một

nam nhân nào.

Tiểu Duệ dịu dàng đẩy nhẹ Dương Thiên Vũ ra, rồi đặt lên môi hắn một nụ hôn. Nụ hôn này chất chứa muôn vạn điều, có ngọt ngào, có cay đắng, có sum vầy, có chia xa, nụ hôn ấy chứa đựng nhiều điều đến mức ngay cả người trong cuộc cũng không thể tưởng hết được.

Bờ môi Dương Thiên Vũ nóng như than, hắn điên cuồng đáp trả lại nụ hôn của nàng, vội vã như sợ hãi, như lo âu, như nàng là bông tuyết có thể tan biến bất cứ lúc nào. Hắn siết chặt nàng trong lòng, bàn tay bắt đầu chậm rãi cởi từng lớp y phục trên thân thể hai người. Sau đó hắn gạt tấm bản đồ Tú Thành rơi xuống đất, đặt nàng nằm lên chiếc bàn gỗ rộng lớn.

- Tiểu Duệ, ta yêu nàng.

Chỉ mấy từ đó thôi nhưng lời nói như rút ra từ tâm phế, tràn đầy yêu thương cùng đau đớn - đau đớn khi vừa đoàn tụ chưa được bao lâu đã phải chia xa người mình yêu quý nhất trên đời. Bên ngoài tuyết vẫn lặng lẽ rơi, còn trong phòng, hai thân ảnh triền miên không dứt, như điệu vũ cuồng điên, hoang dại, yêu càng nhiều, khi phải xa nhau càng không nỡ, họ dồn hết tất cả yêu thương mà ngôn từ không thể diễn tả vào cuộc ân ái này...

Chương XXXII

MỄ LAN

Dương Thiên Vũ đưa tay lau những giọt nước mắt vẫn vô thức lăn trên má Tiểu Duệ. Nàng nằm nghiêng, dựa vào lòng hắn. Nàng đã ngủ nhưng nước mắt vẫn rơi. Dù bên ngoài tỏ ra mạnh mẽ, quyết đoán là thế, nhưng đến giấc ngủ cũng chẳng thể bình an. Hắn nghĩ đến những lời nàng nói. Thân là hoàng tộc, từ nhỏ hắn đã được sống trong vinh hoa phú quý, không phải chịu lầm than như bá tính, hắn cũng là thân tử của quân vương, trung quân ái quốc, sao hắn có thể chối từ trọng trách này? Nhưng quả thật, trong sâu thẳm tâm, hắn không muốn xa nàng, không muốn để nàng một mình đối mặt với những hiểm nguy luôn rình rập vây quanh như thế này. Tiểu Duệ hơi sụt sịt, dựa sát vào hắn, Dương Thiên Vũ hôn nhẹ lên trán nàng, ôm chặt nàng vào lòng.

Sáng sớm hôm sau, khi Dương Thiên Vũ dậy thì Tiểu Duệ cũng dậy cùng. Mấy hôm nay nàng không luyện võ mà chỉ ngồi nghiêng cứu địa hình khu vực bị địch chiếm đóng, cùng hắn thảo luận đôi chút. Sau đó Dương Thiên Vũ vào chầu, còn Tiểu Duệ dẫn Xuân Nhi và hơn mười hộ vệ đến nhà Mễ Lan.

Nhà Mễ Lan nằm ở khu vực dành cho dân nghèo, nơi đây san sát những căn nhà nhỏ bé, lụp xụp, mái lá, vách đất không che

được gió tuyết mùa đông. Thấy một đoàn người ăn mặc sang trọng, quyền quý thì mấy người ở đây đều ngó nhìn. Nhưng bản tính của những người nghèo thường rụt rè, nhút nhát nên họ chỉ dám đứng lấp ló ở cửa, thò nửa khuôn mặt ra nhìn theo chiếc xe ngựa sang trọng cùng mấy người hộ vệ cao lớn, nai nịt gọn gàng kia. Lũ trẻ nhỏ thì dạn dĩ hơn, có mấy đứa tầm năm, sáu tuổi chạy theo xe ngựa, Xuân Nhi cũng lớn lên trong cảnh bần hàn nên mặc kệ chúng, không hề xua đuổi.

Khi xe ngựa dừng lại, Tiểu Duệ bước xuống xe, thấy một đám sáu, bảy đứa trẻ đứng xung quanh nhìn ngó, trong ấy có một đứa bé gái khuôn mặt bầu bĩnh, nhưng ánh mắt lại có vẻ bình tĩnh như người trưởng thành. Nhìn đứa trẻ có nét rất giống Mễ Lan, nàng tiến lên, vẫy tay với nó.

- Muội muội, muội tên gì?

Đứa trẻ mở to hai mắt đầy lạ lẫm nhìn nàng, cuối cùng nó lên tiếng, giọng nhỏ xiu, yếu ớt.

- Mễ Tâm.

Tiểu Duệ nhíu mày, chẳng lẽ đây là muội muội của Mễ Lan?

- Muội là muội muội của Mễ Lan ư?

Đứa bé nhìn Tiểu Duệ chăm chăm, lát sau mới chậm rãi gật đầu. Vừa lúc ấy có một người lớn chạy ra, sau khi nghe Xuân Nhi nói mấy câu thì vội vàng quỳ sụp xuống hành lễ với Tiểu Duệ. Tiểu Duệ vội đỡ người đó đứng dậy. Người này là họ hàng của Mễ Lan, hôm nay đến giúp đỡ làm tang lễ. Đứa nhỏ kia đúng là muội muội ruột của Mễ Lan, nó còn chưa đầy bốn tuổi nên không hiểu chuyện gì, cũng chưa ý thức được về cái chết của tỷ tỷ mình. Nó vẫn chạy theo đám trẻ trong xóm đi chơi

loanh quanh như ngày thường. Tiểu Duệ thở dài, theo người họ hàng của Mễ Lan đi vào một căn nhà nhỏ. Căn nhà này có khung trang hơn các nhà xung quanh một chút. Nửa năm nay Tiểu Duệ luôn đối xử với Mễ Lan rất tốt, cũng thường cho Mễ Lan thêm tiền để phụ giúp gia đình, có lẽ nhờ vậy cuộc sống của gia đình Mễ Lan đỡ chật vật hơn.

Vải trắng buộc trên mấy cái cây, trong nhà ngoài chiếc quan tài bằng gỗ tạp, bát hương và mâm cơm cúng thì không có gì khác. Tiểu Duệ đứng trước quan tài của Mễ Lan, thấp cho nàng ta một nén hương. Nhìn hương khói bay giữa trời, nỗi buồn trong lòng Tiểu Duệ càng nặng nề. Kiếp nhân sinh ngắn ngủi, chỉ hy vọng kiếp sau Mễ Lan sẽ được sống tốt hơn.

Mẹ Mễ Lan là một người phụ nữ tuổi có lẽ chưa quá lớn nhưng gương mặt hằn sâu những nếp nhăn khắc khổ. Chưa từng được gặp người quyền quý bao giờ nên dù nhận những lời an ủi của Tiểu Duệ, người phụ nữ ấy vẫn có chút run rẩy. Tiểu Duệ dặn Xuân Nhi đưa chút tiền cho mẹ Mễ Lan, mẹ Mễ Lan nhất quyết không chịu nhận, nói rằng vương gia đã cho họ rất nhiều rồi. Tiểu Duệ nói rằng tiền này để Mễ Tâm sau này có thể học hành chút chữ nghĩa, sống một cuộc sống của tiểu cô nương bình thường, khi trưởng thành có thể gả cho người mình thương là được. Mẹ Mễ Lan nghe thấy thế thì nước mắt lăn cã rơi, toan quỳ sụp xuống tạ ơn nhưng Tiểu Duệ ngăn lại.

Sau khi nói chuyện vài câu, nàng cáo từ, ra về. Khi đi đến xe ngựa, nàng vẫn thấy mấy đứa trẻ vây quanh xe. Ánh mắt nàng dừng lại trên người Mễ Tâm lâu hơn một chút, nhìn đứa trẻ ngây thơ nhìn chiếc xe ngựa lạ lẫm, nàng hi vọng nó sau này sẽ là một cô nương bình thường, không phải bán thân làm nô như tỷ tỷ của nó.

- Về quán trà Long Di.

- Vâng.

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh trên con đường nhỏ đầy tuyết. Nàng đã hẹn với người của Vi Phương Quán hằng ngày sẽ tới quán trà Long Di đợi tin tức, bởi không tiện gửi thư hay trực tiếp liên hệ.

Tiểu Duệ ngồi một mình bên chiếc bàn gần cửa sổ, trước đây nàng đã từng ghé vào quán trà này đôi lần nhưng không có ấn tượng gì, chỉ hôm qua nàng mới biết hóa ra nơi này thuộc Vi Phương Quán, quán trà chỉ là lớp vỏ nguy trang bên ngoài, thực chất đây chính là điểm truyền tin hữu hiệu của hội quán, cũng là nơi thu thập vô số tin tình báo. Mấy hộ vệ đều ngồi uống trà xung quanh, ngay cả Xuân Nhi nàng cũng bảo sang bàn khác, nàng nói muốn ngồi một mình. Tiểu Duệ nhìn những bông tuyết xoay vẩn ngoài trời, đúng là có rất nhiều chuyện nhìn bề ngoài bình thường, yên bình nhưng thực chất lại khác xa. Giống như lúc này người ngoài nhìn vào sẽ thấy nàng đang ung dung thưởng trà, ngắm tuyết rơi, mà không biết trong lòng nàng đang ngổn ngang vô số suy tư.

Đôi khi nàng tự hỏi, nếu ngày ấy biết trước khi trở về vương phủ sẽ có vô số phiền muộn vương thân như thế này, nàng có nguyện ý cùng Dương Thiên Vũ trở về không? Có lẽ nàng vẫn sẽ cùng hắn trở về. Bởi ở nơi đây, tuy thời gian ngắn ngủi nhưng đã lưu giữ vô số ký ức của nàng. Mất đi ký ức trước đây đã là mất mát cực kỳ to lớn, nàng không muốn trở thành kẻ rỗng không, không quá khứ như trước nữa.

Tiểu Duệ vui vẻ chạy đến, đặt cái khay với ấm trà, cốc và mấy đĩa điểm tâm lên bàn.

- Phu nhân, hôm nay phu nhân thật may mắn, nhà hàng chúng tôi vừa nhập được một lô trà thượng hạng, đầu bếp này trước đây cũng từng làm bánh điểm tâm trong hoàng cung đấy. Phu nhân thử nếm chút xem.

Tiểu Duệ gật đầu; tiểu nhị đặt một đĩa bánh màu đỏ, trên đó xếp mấy chiếc bánh nặn khá đẹp mắt xuống trước mặt nàng, rót cho nàng một chén trà rồi quay gót rời đi. Nếu là bình thường nghe những lời như thế của tiểu nhị cũng sẽ cảm thấy không có vấn đề gì. Nhưng bây giờ, sau khi biết rõ nơi này là điểm truyền tin của Vi Phương Quán, nàng đã đoán ra những lời kia có ẩn ý ngầm về những thông tin nàng muốn thu thập. Hẳn ta nói nàng may mắn, lẽ nào có thông tin gì rồi?

Tiểu Duệ nhấp một ngụm trà, trà này cũng bình thường, không có gì quá đặc sắc, nàng nhìn đĩa bánh màu đỏ mà tiểu nhị đặc biệt đặt ngay trước mặt, nhón một cái. Nàng cẩn thận bẻ nhẹ chiếc bánh, lập tức thấy trong ấy giấu thứ gì đó. Tiểu Duệ khéo léo dùng ống tay áo che đi, lấy thứ trong chiếc bánh ra, sau đó bẻ bánh ăn như bình thường. Ăn hết chiếc bánh, uống một chén trà xong thì nàng bảo mọi người trở về vương phủ.

Ngồi trên xe ngựa Tiểu Duệ mới lấy từ trong tay áo ra thứ giấu trong chiếc bánh điểm tâm kia. Đó là một tờ giấy rất mỏng, được gấp cực kỳ khéo léo khiến nó nhỏ xíu. Chữ trên ấy cũng rất nhỏ, nhưng nét chữ mảnh, rõ ràng. Tiểu Duệ lướt nhìn tờ giấy dày đặc chữ, đã gần về đến vương phủ nên nàng không đọc ngay mà gấp cẩn thận rồi cất lại vào tay áo.

Một lát sau xe đã dừng lại trước cổng vương phủ, từ hôm qua, Dương Thiên Vũ đã yêu cầu tăng cường canh gác vương phủ nên có cả hộ vệ canh phía bên ngoài, nhìn thấy Tiểu Duệ bọn

họ đều cúi đầu hành lễ.

Khi nàng đang đi về phòng thì thấy Hà quản gia đi phía trước, ông ta quay lưng lại phía Tiểu Duệ nên không nhìn thấy nàng.

- Hà quản gia! - Tiểu Duệ lên tiếng gọi.

Hà quản gia nghe thấy thì giật mình quay lại, vội chạy ngược lại mấy bước.

- Tham kiến vương phi.

- Tình hình vương phủ dạo này thế nào?

- Bẩm vương phi, hiện giờ một số nơi đang mất mùa nên tháng này tiền địa tô hơi thấp chút ạ, có lẽ việc may áo...

- Vẫn phải làm, đối với những gia đình nghèo không đủ ăn thì đừng thu địa tô của họ. Ta có rất nhiều trang sức đấy, ông bảo người mang bán bớt đi một nửa, dù sao ta cũng không cần dùng.

- Vương phi, như thế đâu thể được.

Tiểu Duệ lắc đầu.

- Ta không cần dùng, tính mạng binh sĩ quan trọng hơn.

Nói rồi nàng vội bước về phòng, bỏ lại Hà quản gia nhăn nhó đứng ngoài hành lang. Dù sao vương phi vẫn là hoàng tộc cao quý, sao có thể đem bán nữ trang được, như thế còn gì là tôn nghiêm nữa? Nhưng trong mắt Tiểu Duệ, mấy thứ tôn nghiêm hão huyền vớ vẩn đó không đáng một xu. Tôn nghiêm đích thực của hoàng tộc, của quan lại là phải bảo vệ được nhân dân khỏi cảnh lầm than. Nói là làm, nàng chọn

mấy món nữ trang do đích thân Dương Thiên Vũ tặng, và mấy đồ hồi môn trong hôn lễ, bảo Xuân Nhi mang cho Hà quản gia. Lâm Vũ vương phủ chưa nghèo khó đến mức phải làm như vậy, nhưng nàng lo sợ Dương Thiên Vũ hôm nay sẽ xin hoàng thượng, như vậy chỉ ngày một ngày hai là xuất binh, nàng sợ hẳn phải tiếp quản một đội binh sĩ kiệt quệ vì đói rét và thua trận, nàng làm tất cả không chỉ vì lễ dân bá tính, vì binh sĩ ngoài chiến trường, mà còn vì hẳn nữa!

Chương XXXIII

KINH TÂM

Xuân Nhi tự mình mang mấy món trang sức đi, sau đó gọi người đến nhà kho lấy các món đồ hồi môn của Tiểu Duệ. Ngày thành hôn, đồ hồi môn của nàng đều do Dương Thiên Vũ chuẩn bị, rất nhiều thứ quý giá, đắt tiền, bây giờ cũng có thể quy ra một món tiền lớn để giúp binh sĩ. Dù hoàng thượng hay Dương Thiên Vũ không cần đi chăng nữa, nàng cũng vẫn muốn giúp mọi người.

Sau khi Xuân Nhi đã đi lo liệu mấy việc ấy rồi, Tiểu Duệ đóng cửa, ngồi một mình trong phòng, lúc này nàng mới lấy tờ giấy cất trong tay áo ra. Tờ giấy mỏng, nhưng chất liệu rất dai nên không sợ rách, nàng cẩn thận mở ra, đọc.

Tờ giấy chậm rãi rơi xuống bàn, Tiểu Duệ thần thần nhìn về phía đó, nhưng không hề động đậy. Nàng nhìn chằm chằm vào đó hồi lâu, giống như thể những con chữ trên ấy là một cái gì đó hoàn toàn xa lạ. Rất lâu sau, Tiểu Duệ mới động đậy ngón tay, nhặt tờ giấy lên, đọc một lần nữa. Không sai, vẫn là những dòng chữ ấy, thông tin này thực sự đã khiến nàng chấn động.

Những thông tin ghi về Mai gia khá khớp với những điều Dương Thiên Vũ và Tiên Y nói. Nhưng còn trận hỏa hoạn năm xưa thì trên này ghi rõ ràng. Lúc ấy Nhữ Lam ở phía bắc cũng

khá hỗn loạn, có tới ba, bốn thế lực đang tranh giành nhau. Có một đội quân nhỏ khoảng mấy nghìn người đánh về phía cổng bắc kinh thành. Ý đồ chính của bọn chúng không phải giết người chiếm đất, mà chính là quấy phá, cướp bóc. Lúc ấy đội quân này đang ở vào thế yếu, nguy cơ bị tận diệt rất cao, lương thảo đều cạn kiệt, chính vì vậy thường xuyên cho những toán quân nhỏ xuống đánh cướp lấy tiền bạc, lương thực. Sau khi dẹp tan đội quân ấy, Mai tướng quân trở về phủ, bày một bữa tiệc nhỏ. Bữa tiệc này không mời người lạ, chỉ có nhị hoàng tử (tức đương kim hoàng thượng) ghé qua một lát. Sau đó chỉ có người của Mai phủ ăn uống vui vẻ. Đến nửa đêm, Mai phủ đột nhiên bốc cháy dữ dội, ngọn lửa kinh hoàng đột nhiên bùng phát khắp nơi, khiến toàn bộ Mai gia chìm trong biển lửa; thêm nữa, bữa tiệc rượu say sưa khiến người của Mai phủ lơ là cảnh giác, tất cả đều đang say nên không một ai thoát thân.

Tiểu Duệ nắm chặt hai tay. Bốn chữ “không một ai thoát” quay cuồng trong đầu. Ngoài nàng ra thực sự không còn ai thoát khỏi đại nạn ấy? Hoàng thượng xuất hiện tại Mai gia trước bữa tiệc, trước trận hỏa hoạn là vô tình hay cố ý? Tiên hoàng có sáu hoàng tử, thì bốn người bình an trưởng thành, nhưng cuối cùng chỉ còn hai người, một người đăng cơ, còn người kia là Lâm Vũ vương gia, chuyện này có ẩn tình gì không? Cha nàng đường đường là tướng quân, lăn lộn trên sa trường bao năm, sao có thể mất cảnh giác đến mức uống say tới không biết gì, hỏa hoạn không biết? Hỏa hoạn thường xuất phát từ một nơi sau đó lan rộng, Mai phủ cũng không nhỏ, tại sao khắp nơi lửa cháy điên cuồng đến nỗi không ai chạy thoát? Tiên Y nói thì thể những người hầu trúng loại độc hiếm gặp, liệu có phải độc đã bị bỏ vào từ bữa tiệc?

Nàng chậm rãi mở nắp chiếc lò sưởi cầm tay, trong đó đám

than vẫn hồng rực, bỏ tờ giấy vào. Tờ giấy bắt lửa lập tức bùng lên, chỉ chớp mắt sau đã chỉ còn là đám tàn tro. Tiểu Duệ cẩn thận đóng nắp lại, đặt nó lên bàn.

Tất cả những nghi vấn ấy xoáy vào tâm trí, càng khiến nàng hoài nghi. Nhưng phải tra thế nào đây? Tất cả giống như một mối dây rối tung, nàng quả thực không biết nên gỡ như thế nào? Đây là chân tướng?

Nhưng có những chuyện, biết rõ chân tướng chỉ càng khiến người ta đau lòng hơn...

Dương Thiên Vũ và Mai Tư Duệ mỗi người ngồi một bên bàn. Trên bàn, hai tách trà đã nguội ngắt, hạ nhân cũng không được bước chân vào phòng để thay trà. Căn phòng rộng lớn nay càng mênh mông, lạnh lẽo hơn. Hồi lâu sau, Dương Thiên Vũ nắm lấy tay Tiểu Duệ.

- Hoàng thượng cho ta hai ngày để chinh đồn quân đội, sau đó lập tức cấp tốc khởi hành. Hiện tại tình thế nguy ngập, không thể chần chừ lâu.

Tiểu Duệ nghe nói thì như giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ trong đầu, chỉ hơi gật.

- Ta biết rồi, chiều nay huynh sẽ đi đúng không?

- Ừm.

Trước đây Dương Thiên Vũ khi còn là lục hoàng tử cũng đã cầm quân đánh giặc nhiều lần, nhưng mấy năm nay hẳn chủ yếu ở kinh thành phụ giúp hoàng thượng xử lý công việc. Sáng nay hoàng thượng đã phong hắn là Lâm Vũ đại tướng

quân, dẫn theo mười hai vạn binh mã tiến thẳng về phía tây, yêu cầu trong thời gian ngắn nhất chinh đồn lại quân đội hiện thời đang ở đó, tiếp đến bằng mọi giá phải nhanh chóng giành lại những châu đã bị chiếm. Bởi vì lâu ngày không cầm binh nên chiều nay hẳn buộc phải đến doanh trại luôn để còn chấn chỉnh đội ngũ, cùng các tướng lĩnh bàn mưu lược tác chiến cho lần này. Mà bây giờ đã là giữa trưa, hai người chỉ có thể ở cạnh nhau tối đa một canh giờ nữa mà thôi.

Tiểu Duệ siết chặt tay hắn, khóe miệng hơi mỉm cười, dù khóe mắt đượm ưu tư.

- Huynh yên tâm, ta tin, chỉ trong khoảng một tháng, huynh sẽ trở về đây.

Dương Thiên Vũ nhìn sâu vào mắt nàng.

- Nhất định.

- Đi nào, ta có cái này cho huynh.

Nói rồi Tiểu Duệ dẫn hắn đi về phía rừng mai, Xuân Nhi theo sau. Từ sau khi Mễ Lan chết, Xuân Nhi cũng không còn là cô nương vui vẻ, hoạt bát nữa, mà trở nên trầm tĩnh, kín đáo hơn. Có lẽ vì nàng ta biết rằng mình cần tỉ mỉ, cẩn thận chăm sóc vương phi thay cho cả phần của Mễ Lan nữa.

Nàng dừng chân bên gốc mai, ở đó đã có một cái hố nhỏ. Dương Thiên Vũ hơi nheo mắt, không hiểu; Tiểu Duệ mỉm cười.

- Ta nghe nói gia đình nào sinh được con gái sẽ chôn một vò rượu dưới gốc cây, nếu là gốc mai thì càng tốt, sau đó ngày con gái thành hôn sẽ đào hũ rượu này lên uống mừng. Huynh

cũng từng nói hồi nhỏ chúng ta cùng nhau chôn rượu dưới gốc mai, nhưng ta không nhớ nữa. Giờ ta muốn cùng huynh chôn vò rượu ngon này dưới gốc mai, đợi ngày huynh trở về sẽ cùng uống tẩy trần cho huynh. Được không?

- Dĩ nhiên rồi.

Dương Thiên Vũ vui vẻ đỡ lấy vò rượu Xuân Nhi cầm, đặt xuống cái hố kia. Hai đôi tay cùng nhau gạt đất xuống, sau đó phủ tuyết lên trên. Chỗ vừa chôn vò rượu giờ chỉ còn lưu lại những dấu tay, tuyết hôm nay rơi không dày bằng mấy hôm trước, nhưng cũng đã bắt đầu phủ xuống nơi này, chắc chỉ lát nữa thôi là sẽ xóa hết dấu vết. Xuân Nhi tiến lên, đưa khăn để hai người lau tay.

Sau đó họ cùng trở về phòng, Tiểu Duệ giúp hần chuẩn bị đồ dùng, nàng luôn miệng nhắc Xuân Nhi chuẩn bị nhiều áo ấm. Dương Thiên Vũ cũng phải bật cười.

- Giờ ta ra chiến trường, sẽ ăn ngủ cùng tướng sĩ, không cần mang theo mấy món đồ phiền phức đó đâu.

- Nhưng ngoài đó rất lạnh, cũng không có lò sưởi nữa.

Nhìn dáng vẻ chuyên tâm kiểm kê từng món đồ, cố gắng không bỏ sót thứ gì, trong lòng Dương Thiên Vũ vô cùng ấm áp. Hần ngồi một bên, cũng không ngăn cản nàng nữa. Dù sao được chăm sóc cũng cảm thấy rất tốt, hần không muốn từ chối bất cứ hành động tình cảm nào từ nàng.

Thời gian trôi nhanh đến mức không thể tin nổi, loáng cái đã hết một canh giờ. Dương Thiên Vũ hôm nay mặc khôi giáp, cưỡi trên lưng chiến mã màu lúa mạch, hoàn toàn khác hình ảnh trường bào trắng như tuyết phiêu dật thường ngày. Giờ

đây hần mạnh mẽ, uy phong vô cùng.

Tiểu Duệ đứng ở cổng, lẳng lặng nhìn hàng người khuất dần cuối con phố. Xuân Nhi đứng bên cạnh, lặng lẽ che ô cho nàng. Nếu nàng muốn, có lẽ hần và hoàng thượng cũng sẽ đồng ý cho nàng đi cùng. Nhưng nàng không muốn, bởi bản lĩnh quân sự của nàng giúp được hần thì ít, mà khiến hần phân tâm thì nhiều. Chưa kể, nàng muốn ở lại điều tra rõ ràng tất cả những chuyện đang hoài nghi kia.

Màn đêm lạnh lẽo buông xuống Lâm Vũ vương phủ, trong thư phòng, ánh đèn vẫn sáng. Hạ nhân biết vương phi của họ đang bận việc trong đó nên tuyệt nhiên không dám làm phiền. Chỉ mình Mai Tư Duệ biết, nàng không ở trong phòng từ lâu rồi.

Ngay khi dùng bữa tối xong, Tiểu Duệ đã dặn Xuân Nhi rằng nàng cần vào thư phòng, không muốn bị bất kỳ ai quấy rầy. Chính vì vậy bên ngoài cửa chỉ có mấy hộ vệ đứng canh. Còn bản thân nàng đã theo một lối đi bí mật ra khỏi vương phủ từ lâu. Đến tận hôm nay Tiểu Duệ mới biết lối đi bí mật này. Dương Thiên Vũ đã nói với nàng. Chuyện thích khách hôm qua thực sự khiến hần hoảng sợ. Chính vì thế hần đã nói với nàng rằng bức tường đằng sau giá sách có một đường hầm bí mật dẫn đến khu rừng mai phía sau phủ. Hần đã cho người thiết kế lối đi này ngay từ ngày đầu xây phủ, nhưng chưa từng dùng tới lần nào. Phủ đệ nào cũng thường có một đường thoát thân bí mật như thế. Nhất là hần có không ít kẻ thù, có một đường hầm dẫn ra khỏi phủ không phải là điều gì kỳ lạ. Thực ra Lâm Vũ vương phủ còn có một số cơ quan bí mật khác nữa, hần đã nói hết với nàng, để phòng tình huống khẩn cấp, nàng

có thể thoát thân.

Trước đây hắn chưa từng nói với nàng vì không muốn nàng lo lắng, sợ hãi rằng cuộc sống trong Lâm Vũ vương phủ không an toàn, muốn nàng có thể cứ như vậy, vô tư, vui vẻ. Nhưng sự việc sáng ngày hôm qua khiến hắn nhận ra bản thân sai thật rồi. Nếu nàng không biết rõ Lâm Vũ vương phủ luôn là cái gai trong mắt vô số thế lực thì sẽ mất cảnh giác, lúc nguy hiểm cũng không biết cách thoát thân. Vì vậy hắn lập tức nói rõ sơ đồ bố trí các cơ quan, đường hầm bí mật trong phủ cho nàng. Và đường hầm này là một trong số đó.

Chương XXXIV

ĐƯỜNG HẦM BÍ MẬT

Cầm theo mấy cây nến, đi hết đường hầm bí mật, Tiểu Duệ thấy nơi này thông đến một cái hang nhỏ. Lối ra là vách hang vẫn bằng đá như thường, phải khởi động cơ quan bằng trận đồ đá ở sâu trong hang, vì vậy người ngoài cho dù vào hang thì căn bản cũng không thể mở cửa lối đi bí mật này được.

Trong rừng cây trơ trụi lá, gió tuyết càng khiến không khí thêm lạnh lẽo, Tiểu Duệ kéo mũ trùm quá nửa mặt, chậm chạp bước đi. Ra khỏi rừng cây, nàng ghé vào một nhà trọ nhỏ, thuê một chiếc xe ngựa. Người lái xe lúc đầu không muốn đánh xe giữa trời tối lại tuyết rơi thế này, sợ nguy hiểm. Nhưng khi nhìn thấy số bạc Tiểu Duệ đặt trên bàn, hai mắt hần sáng bừng, vui vẻ lên đường.

Tiểu Duệ để chiếc xe ngựa và người đánh xe đợi cách xa một quãng, tự mình tìm đến căn nhà trong núi. Trời tối, phải rất vất vả nàng mới tìm được đúng nơi cần đến. Tiểu Duệ bước đến trước cửa, toan đưa tay gõ thì thấy cánh cửa kéo kẹt he hé mở. Cửa không đóng. Nàng giơ cao ngọn nến trong tay, đẩy cánh cửa, vừa đi vào vừa gọi.

- Tiên Y, ông ở đâu?

Nhưng không có tiếng người đáp lại, căn nhà nhỏ, nàng đi một chút là hết, không thấy có ai. Tiểu Duệ nhíu chặt mày. Tiên Y nói sẽ ở đây, mới có mấy hôm, không lẽ ông ta đã nuốt lời, đi ngao du sơn thủy rồi ư?

Vừa lúc ấy, Tiên Y một tay ngoáy tai, uể oải bước vào phòng.

- Ổn ào chết đi được. Nửa đêm nửa hôm cũng không cho ta ngủ hả?

- Tiên Y, ông đi đâu vậy, ta tìm ông này giờ?

- Nửa đêm không ngủ thì làm gì? Ai lại chạy loạn giữa đêm hôm như cô.

- Ngủ? Ông ngủ ở đâu?

- Thì ngoài kia.

Tiên Y lững thững bước ra sân, ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ mộc đặt ở đó, một tay chỉ về phía cái cây mà lần trước Tiểu Duệ đến ông ta cũng nằm ở đó. Tiểu Duệ kinh ngạc nhìn Tiên Y. Đêm đông lạnh như thế, ông ta có thể nằm trên chạc cây ngủ mà chưa biến thành băng sao?

- Ông không lạnh ư?

Tiên Y nhìn chằm chằm Tiểu Duệ, như thể cô đang hỏi một điều cực kỳ ngu ngốc vậy.

- Người quên ta là ai à? Chút được là đủ giữ ấm rồi, có gì khó.

Tiểu Duệ gật gật đầu, nhưng ngay lập tức, trong đầu nàng lóe lên một suy nghĩ.

- Hay quá, vậy ông cho ta công thức điều chế loại dược này. Hằng ngày có biết bao người chết vì giá rét, có dược này nhất định cứu được rất nhiều người.

Nhưng Tiên Y không mấy mặn mà, ngáp dài một cái rồi xua xua tay.

- Nguyên liệu khó kiếm lắm, ta may mắn có cơ duyên xảo hợp mới tìm được một ít, cái này không thể điều chế số lượng lớn được đâu.

Tiểu Duệ buồn bã ngồi xuống đối diện Tiên Y; đúng vậy, loại thuốc kỳ lạ như vậy nhất định không dễ gì điều chế được, nàng thở dài, thôi, không bàn vấn đề này nữa, quay về việc chính vậy.

- Ta muốn biết rõ hơn về loại độc Thanh Tiêu Tán.

Tiên Y nhìn nàng một lúc, không trả lời mà chỉ hỏi lại.

- A đầu, người cho rằng người sống và người chết, ai quan trọng hơn?

Tiểu Duệ hơi sững người trước câu hỏi này.

- Ý ông là sao?

- Ta hỏi, theo người người sống và người chết thì ai quan trọng hơn?

- Dĩ nhiên là người sống rồi. - Tiểu Duệ cảnh giác trả lời.

Tiên Y gật đầu, khuôn mặt bỗng nghiêm túc khác thường.

- Đúng, ta cũng nghĩ như vậy. Chính vì thế ta đã không đến

tìm người. Người chết cũng đã chết mấy năm rồi, bản thân người bây giờ sống thế nào? Chẳng phải đang rất tốt sao? Những chuyện đó, tốt nhất nên quên đi.

- Nhưng cha mẹ ta, cả Mai gia làm sao có thể nhắm mắt, sao có thể yên nghỉ nơi suối vàng khi phải chịu cái chết oan khuất như thế?

- Vậy nhìn người đau khổ thì cha mẹ người có thể nhắm mắt được sao?

Câu hỏi ngược lại của Tiên Y khiến Tiểu Duệ sững sờ, nhất thời không biết trả lời sao.

- Cuộc sống ngắn ngủi như vậy, sao không vui vẻ mà sống? Mai gia bị đầu độc thật thì sao chứ? Người tìm ra kẻ đứng đằng sau thì sao? Oan oan tương báo bao giờ dứt? Như vậy cả đời người chỉ chìm trong thù hận và đau khổ mà thôi.

Tiểu Duệ lặng lẽ nhìn xuống tay mình hồi lâu, cuối cùng lắc đầu chua chát.

- Tiên Y, ông nói đúng, ông là người đã nhìn thấu hồng trần, có thể tiêu diêu tự tại, nhưng ta thì không. Ta vẫn muốn làm sáng tỏ chuyện này. Như ông nói, cuộc sống ngắn ngủi, ta không muốn những ngày tháng sau này phải sống trong giày vò không rõ ràng. Ông hiểu chứ?

Tiên Y thở dài.

- Mai Tư Duệ à Mai Tư Duệ, người vẫn cứng đầu như vậy. Thôi thì tùy người lựa chọn, cuộc sống đau khổ hay hạnh phúc là do bản thân lựa chọn mà ra.

Sau đó Tiên Y đã giảng giải cho nàng hiểu rằng Thanh Tiêu

Tán là loại độc thường xuất hiện ở vùng quan ải xa xôi phía tây nam. Nơi đây rừng thiêng nước độc, sản sinh ra rất nhiều loại kỳ trùng dị thảo, loại độc này không màu, không mùi, không vị, là kịch độc, chỉ một lượng nhỏ bằng hạt cát cũng đủ giết chết một con ngựa. Tiểu Duệ cũng nói cho ông ta biết suy đoán của nàng về việc Mai gia đã bị đầu độc trong bữa tiệc nên hỏa hoạn mới không ai chạy thoát. Tiên Y đồng ý với nàng. Bởi vì chỉ cần cho một thìa nhỏ Thanh Tiêu Tán vào vò rượu, chắc chắn cả Mai gia không ai sống sót. Loại này tuy là kịch độc nhưng thời gian phát tác lại kéo dài trong khoảng một canh giờ. Nghĩa là người trúng độc vẫn sẽ cảm thấy bình thường trong suốt một canh giờ, ngoài cảm giác rất buồn ngủ. Khi ngủ sẽ là lúc độc tố phát tác mạnh nhất, họ sẽ giống như người ngủ say, từ từ đi vào cõi chết mà không ai hay biết. Tiên Y nói, thực ra loại độc này khiến người ta chết bình an nhất trong tất cả các cách chết trên đời nên có một số người muốn tự vẫn đã tìm kiếm loại độc này để có thể ra đi một cách bình thản.

Nhưng có một điều cả hai đều không hiểu, tại sao Tiểu Duệ không trúng độc? Vết thương trên lưng và tay chứng minh nàng có xuất hiện trong vụ cháy ấy. Cả những hình ảnh đám lửa ám ảnh nàng trước đây có lẽ cũng là một mảnh vụn quá khứ. Nhưng tại sao cả Mai gia trúng độc, còn riêng mình nàng thoát? Tiên Y cũng xem kỹ mạch tượng cho nàng, không chút dấu vết của loại độc này, cũng không có gì đặc biệt mà nói cơ thể nàng có thể tự nhiên kháng độc. Uẩn khúc này quả thực không cách nào biết rõ được.

- Kể muốn sát hại Mai gia chắc chắn là kẻ thù của Mai gia. Nếu đã có thâm thù đại hận với nhau, thông thường sẽ chọn cách ra tay tàn nhẫn nhất. Nhưng tại sao bọn họ phải vất vả tìm loại độc hiếm này?

Vừa đưa ra câu hỏi này cũng là lúc trong đầu Tiểu Duệ lóe lên một ý nghĩ. Trong thư của Vi Phương Quán có ghi nhị hoàng tử đến Mai gia trước khi bữa tiệc bắt đầu. Theo nàng biết, trước đây, Mai gia vốn đứng ở phe trung lập, sau này khi tiên hoàng lâm trọng bệnh rơi vào hôn mê, Mai tướng quân có qua lại một chút với đại hoàng tử. Có phải...

Tiểu Duệ thấy cổ họng đắng ngắt, nàng cáo từ Tiên Y ra về. Tiên Y thoát một cái đã leo lên cành cây, nằm vắt vẻo trên đó. Tiểu Duệ một mình lẳng lặng đi trong trời đêm lạnh lẽo, nhưng nàng không biết phía sau, Tiên Y đang dõi theo bằng ánh mắt đầy thương cảm. Hắn nhớ mấy năm trước nàng vẫn còn là một tiểu nha đầu vô tư, tinh nghịch, luôn bám theo đòi hắc thủ thứ đàn dược linh tinh để nghịch ngợm. Hắn vô cùng đau đầu với mấy vị hoàng tử, thiên kim tiểu thư này. Nhưng dần dần lại cảm thấy cực kỳ quyến luyến với đứa trẻ thông minh, hoạt bát, bản lĩnh giống phụ thân, xinh đẹp giống mẫu thân kia. Chỉ không ngờ vật đổi sao dời, mấy năm trôi qua, cảnh còn người mất, đứa trẻ vô tư giờ đang phải mang trên vai gánh nặng quá lớn. Hắn thở dài, trở mình trên chạc cây, đưa tay bắt lấy một bông tuyết. Bông tuyết nhỏ chậm chậm tan thành giọt nước trong lòng bàn tay Tiên Y...

Lúc Tiểu Duệ trở ra, người đánh xe đang gà gật ngủ, vừa thấy nàng, hắn ta mở choàng mắt, cầu nhàu nàng bắt hắn đợi quá lâu. Tiểu Duệ không nhiều lời, ném cho hắn một thỏi bạc. Hắn lập tức im lặng, vui vẻ giục ngựa đi trên con đường gỗ ghề giữa đêm khuya.

Trở về bằng lối đi bí mật cũ, nàng nhanh nhẹn nhún người, nhảy lên những phiến đá tưởng ngẫu nhiên nhưng kỳ thực đều được sắp xếp theo trận đồ bát quái. Cách mở Dương Thiên Vũ đã dạy nàng rất kỹ. Sau khi chân Tiểu Duệ đặt xuống tảng

đá cuối cùng, vách tường đá im lìm đột nhiên từ từ chuyển động, mở ra một đường hầm tối om.

Nàng lách người bước vào trong đường hầm, vách đá từ từ đóng lại. Ánh nến leo lét chỉ soi được một khoảng nhỏ xung quanh nàng. Đường hầm không phải chỉ có một lối đi thẳng mà còn nhiều đoạn quanh, rẽ quanh co, tất cả đều được bố trí theo trận đồ. Đường hầm này nếu biết cách đi sẽ tuyệt đối an toàn, nhưng kẻ nào cố ý xâm phạm, không biết rõ, chỉ cần chạm nhầm, đi nhầm, chắc chắn sẽ khởi động một loạt cơ quan bảo vệ, khi ấy e rằng chẳng thể toàn mạng bước ra.

Vì được Dương Thiên Vũ chỉ trước nên chẳng mấy chốc nàng đã ra khỏi đường hầm. Tiểu Duệ đứng giữa thư phòng, áo choàng và giày đầy tuyết lẫn bùn đất. Nàng giữ giữ chiếc áo choàng bằng da cho tuyết rơi hết, sao đó treo lên giá. Còn đôi giày nàng bỏ vào một chiếc túi vải, cất gọn lại. Lúc này đã có mấy cây nến cháy hết từ bao giờ, còn mấy cây nến rất to trên giá cũng chỉ còn một đoạn, nàng đã đi khỏi vương phủ gần hai canh giờ rồi.

Chương XXXV

HÀN DẠ

Tiểu Duệ sửa sang lại trang phục, sau đó gọi người vào thay nệm và pha cho nàng bình trà mới. Nhìn Xuân Nhi cẩn thận châm nệm, Tiểu Duệ hỏi.

- Muộn thế này rồi sao muội chưa đi ngủ?
- Vương phi còn chưa nghỉ ngơi, nô tỳ sao dám lười biếng.
- Vất vả cho muội rồi.

Xuân Nhi lắc đầu.

- Vương phi, trưa nay lúc chuẩn bị đi, vương gia có dặn nô tỳ phải chăm sóc vương phi cẩn thận. Giờ đã khuya lắm rồi, người cũng nghỉ sớm đi ạ.
- Một lát nữa ta sẽ ngủ, muội yên tâm.
- Vâng, vậy nô tỳ đợi vương phi.

Nói rồi Xuân Nhi lui ra ngoài. Nàng ta đứng đợi ở ngay cửa, chỉ cần Tiểu Duệ lên tiếng, sẽ có mặt ngay lập tức. Trước khi lên đường, Dương Thiên Vũ đã đặc biệt căn dặn nàng ta và Hắc Mã phải chăm sóc, đảm bảo an toàn cho vương phi. Bọn họ đều thế với lòng mình, dù có chết cũng phải bảo vệ vương phi

binh an đợi vương gia trở về.

Tiểu Duệ ngồi một mình lặng lẽ sắp xếp lại tất cả những thông tin nàng có, đưa ra các suy đoán có thể xảy ra. Càng suy đoán, nàng càng cảm thấy kinh hãi trong lòng.

Chừng nửa canh giờ sau, không cần Xuân Nhi giục, nàng cũng tự động rời thư phòng, trở về phòng ngủ. Hành lang trong vương phủ cũng bố trí đầy hộ vệ. Những đoạn gấp khúc có khả năng xảy ra nguy hiểm thì hộ vệ được tăng cường gấp đôi. Nhìn thấy nàng, tất cả đều cúi đầu hành lễ.

Tiểu Duệ hơi nheo mắt, nhận ra Hắc Tôn đang đứng lặng lẽ ngay trước cửa phòng nàng, lâu lắm rồi nàng mới nhìn thấy hắn, nhưng suýt chút nữa đã không nhận ra. Hắc Tôn gầy hơn một chút, dáng đứng thẳng tắp như cán bút, khuôn mặt anh tuấn thêm một tầng phong sương, càng trở nên rắn rỏi. Hắn đã để râu, hàm râu quai nón khiến hắn càng có vẻ trưởng thành, đáng tin cậy. Nhưng ánh mắt hắn lại có phần lạnh lẽo, khó gần hơn trước đây. Tiểu Duệ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, trước đây Hắc Tôn cũng là người thoải mái, phóng khoáng, sao chỉ một thời gian ngắn bỗng trở nên lạnh lùng, nghiêm trang như vậy?

Đột nhiên nàng nghĩ về mình, chẳng phải cũng đã khác trước rồi sao? Tiểu Duệ của lúc này đã không còn là Tiểu Duệ của nửa năm trước, trong căn nhà nhỏ giữa rừng cây. Nhưng đâu mới thực là Tiểu Duệ? Nàng của trước biến cố kia là người thế nào? Tiểu Duệ bật cười chua chát. Cuộc sống này biến hóa khôn lường, mọi thứ luôn chuyển động, nàng và cả những người quanh nàng đều thay đổi từng ngày, đâu có gì là mãi mãi chứ.

Nhìn thấy nàng, Hắc Tôn lập tức cúi đầu hành lễ. Tiểu Duệ hơi

mỉm cười.

- Hắc Tôn, lâu lắm rồi mới gặp ngươi, Thiên Vũ cử ngươi đi đâu xa vậy chứ?

Hắc Tôn nhìn nàng, hắc không cười, giọng nói cũng lạnh lùng, xa cách, đúng nghĩa chủ nhân và thuộc hạ.

- Vương phi, vương gia phái thuộc hạ đi thu thập một số tin tức tình hình kinh tế, vì vậy phải đi khắp nơi trong một thời gian. Đa tạ vương phi quan tâm.

Tiểu Duệ đột nhiên thấy có chút khó chịu trong lòng, nàng không muốn nhìn thấy một Hắc Tôn xa lạ đến mức này.

- Ngươi mới về à? - Tiểu Duệ cố hỏi thăm thêm, hy vọng chỉ là lâu ngày không gặp nên hắc mới như thế.

- Vâng, hôm qua vương gia ra lệnh thuộc hạ phải trở về gấp để bảo vệ vương phủ.

Tiểu Duệ bật cười.

- Vương phủ có gì mà phải bảo vệ chứ?

Hắc Tôn cúi đầu, Tiểu Duệ không nói thêm nữa, chậm chậm bước qua hắc, đi vào phòng. Nàng thực sự không hiểu tại sao đột nhiên Hắc Tôn lại giống như một người khác đến vậy.

Hắc Tôn đứng bên ngoài, lưng vẫn thẳng như cán bút, khuôn mặt không chút đổi sắc. Nhưng nếu nhìn kỹ mới có thể thấy đáy mắt hắc tràn đầy sự mất mát. Hắc cứ nghĩ trải qua thời gian dài như vậy, bản thân có thể bình thản rồi, nhưng không phải, vừa nhìn thấy hình bóng nàng hắc đã biết mình thực sự thất bại. Hắc biết lần này vạn bất đắc dĩ vương gia mới phải

gọi hắc trở về bảo vệ vương phi. Dù chưa từng nói ra nhưng trong lòng cả hai đều ngầm hiểu, một người ra lệnh cho hắc đi làm đủ thứ việc ở nơi xa, còn hắc cũng tình nguyện đi nơi khác. Hắc Tôn nhắm mắt rồi mở ra lập tức, trong mắt đã khôi phục lại sự thanh tĩnh bình thường. Đúng vậy, nếu không thể có được, cũng không thể buông tay, cả đời này hắc nguyện bảo vệ nàng, chỉ cần chứng kiến nàng hạnh phúc là đủ rồi.

Trong khi đó, tại doanh trại đóng ở phía nam kinh thành, Dương Thiên Vũ vừa cùng một số tướng lĩnh bàn bạc kế hoạch tác chiến xong, suốt từ lúc đến doanh trại tới bây giờ, hắc luôn bận rộn giải quyết đủ thứ tồn đọng trong quân ngũ. Hắc đã xử mười hai đội trưởng lơ là, không quản lý nghiêm quân sĩ, cho chém ba mươi người không tuân thủ quân quy. Chỉ một buổi chiều mà Dương Thiên Vũ đã làm chấn động toàn doanh trại, khiến không khí nơi này càng căng thẳng. Đối với Dương Thiên Vũ, quân lệnh như sơn, quân quy không phải thứ có thể đem ra đùa cợt, một đội quân buông tuồng, lười biếng là một đội quân bỏ đi. Hắc không cho phép lơ là dù chỉ một người.

Các tướng sĩ bước ra khỏi doanh trại, mặt ai nấy đều cực kỳ căng thẳng, mệt mỏi. Nhưng bọn họ cũng không dám dừng bước, bàn tán bất cứ điều gì. Bởi, bàn tán về thượng cấp sẽ chịu tội, nhẹ thì giáng cấp, nặng có thể mất mạng, bọn họ đều biết rõ đằng sau gương mặt tuấn tú, ôn hòa kia là kỷ luật thép, không có bất cứ ai dám khinh nhờn.

Dương Thiên Vũ một mình ngồi trong trường, đèn đuốc sáng rực như càn soi tỏ sự cô đơn của hắc. Cái bóng chập chờn trên màn trướng phía bên cạnh, có vài phần hư ảo. Một lát sau

hắn ngồi thẳng người, lấy một tờ giấy, chấm mực, nét chữ mạnh mẽ mà phóng khoáng hiện trên trang giấy trắng. Tiểu Duệ từng tám tắc khen chữ hắn đẹp. Nàng từ nhỏ hiếu động, không thích ngồi một chỗ tập viết chữ, làm thơ, vì vậy chữ không đẹp. Hồi nhỏ mỗi lần Mai tướng quân bắt nàng ở trong phòng học bài, chắc chắn khuôn mặt bầu bĩnh của nàng sẽ bị lấm lem vết mực, nhìn vừa buồn cười vừa đáng yêu. Có nhiều lần Dương Thiên Vũ lén lút giả chữ xấu để chép bài giúp nàng, còn Tiểu Duệ vui vẻ ngồi chơi chọi để đợi hắn.

Vậy mà thoát cái đã mười mấy năm trôi qua, thời gian như nước chảy vô tình, chẳng thể níu giữ. Trước khi gặp nàng, cuộc sống của hắn chỉ có một màu xám u buồn, tẻ nhạt, nàng mang đến đủ thứ hương vị cho đời hắn. Nghĩ đến Tiểu Duệ, khuôn mặt nghiêm nghị của Dương Thiên Vũ dần giãn ra, khóe môi cũng nhẹ cong lên.

Dù mới xa nàng có nửa ngày hắn đã cảm thấy rất nhớ, rất nhớ nàng. Nhưng muốn quân quy được tuân thủ, hắn phải là người thực hiện nghiêm túc nhất; trong thời gian làm việc, hắn luôn cố gắng giữ tâm trí tỉnh táo, chuyên chú đến việc duy nhất là làm cách nào chinh đồn lại quân đội, tìm cách tác chiến với tình hình yếu thế hiện giờ. Nhưng bây giờ, khi chỉ còn một mình trong trướng, hắn lại trở lại là phu quân ôn nhu của nàng, viết những lời lẽ quan tâm, yêu thương nhất. Phong thư này ngày mai sẽ sai người mang về cho nàng. Hắn đã hứa dù bận rộn thế nào cũng phải thường xuyên viết thư báo bình an để nàng ở nhà yên tâm.

Ánh nến lay động, soi tỏ bóng người mặc áo giáp, lặng lẽ vung bút viết trên trang giấy trắng.

Vẫn là bóng đêm tĩnh mịch, lúc này trong hoàng cung, Dung Tư Thần đang cúi người cởi giày cho Dương Thiên Cảnh. Hoàng thượng ngả mình ra sau, nằm xuống giường. Dung Tư Thần dịu dàng xoa huyết thái dương giúp người. Từ hôm nàng đến ngự thư phòng, hoàng thượng đã không còn lạnh nhạt nữa, cũng trở lại giống như xưa, thi thoảng đến cung của nàng, nhưng tình cảm giữa hai người trước nay đều tương kính như tân. Hoàng hậu đoan trang, cung kính chăm sóc hoàng thượng, chưa từng quá phận nửa bước.

Chỉ có điều về phía Dung thừa tướng, tuy ngoài mặt hoàng thượng vẫn đối xử rất khách sáo nhưng không hề trọng dụng người của Dung gia, có lẽ hoàng thượng vẫn chưa xóa bỏ được hiềm nghi sau cái chết của Dung phi.

- Thần Nhi. - Dương Thiên Cảnh khẽ gọi.

- Vâng, hoàng thượng.

- Theo nàng, Húc Nhi của chúng ta đã trưởng thành chưa?

Dung Tư Thần thoáng chấn động. Tiên hoàng đa nghi không lập thái tử dẫn đến cục diện phân tranh quyết liệt. Nhưng hoàng thượng mới đăng cơ được hai năm rưỡi, sức khỏe khang kiện, sao có thể đã nghĩ đến việc lập thái tử kia chứ? Nàng cúi đầu, dịu dàng trả lời.

- Thưa, Húc Nhi thường ngày chăm chỉ, hiếu thuận, cũng xem như là một đứa trẻ hiểu chuyện. Nhưng nó vẫn còn nhiều điều hành xử nông nổi, bông bột của tuổi trẻ, thần thiếp sẽ từ từ dạy dỗ thêm.

Hoàng thượng gật đầu, không nói gì thêm. Dung Tư Thần cũng biết ý, không nói gì, chỉ lặng lẽ xoa bóp giúp hoàng

thượng thư giãn. Nàng không biết trong lòng hoàng thượng đang tính toán điều gì. Tâm tư quân vương là vực sâu muôn trượng, không thể nhìn thấu, nàng cũng chưa từng muốn nhìn thấu. Điều duy nhất Dung Tư Thần nàng muốn chỉ là bảo vệ sự bình an cho Dung gia và Húc Nhi. Có thể nhìn Húc Nhi dần trưởng thành, thông minh, hiểu thuận như ngày hôm nay, Dung Tư Thần nàng đã mãn nguyện rồi.

- Nàng ngủ đi, không cần xoa đầu cho trẫm nữa đâu.

- Vâng, hoàng thượng.

Dung Tư Thần dừng tay, xoay người nằm xuống bên cạnh hoàng thượng. Hai người nằm cùng trên một chiếc giường, nhưng “đồng sàng dị mộng”, mỗi người đều đang theo đuổi những suy nghĩ riêng, không ai hiểu ai, không ai nhìn thấu ai. Cái gọi là “tương kính như tân” phải chăng chính là do không có tình cảm nên mới cố gắng cung kính, tôn trọng nhau, dùng sự kính trọng để thay thế cho tình cảm?

Màn đêm lặng lẽ bao trùm khắp hoàng cung, những bông tuyết như nổi bi thương khắp nhân gian cứ âm thầm rơi xuống rồi tan biến. Khắp nơi, mọi người đang say giấc. Một giấc ngủ nặng nề trước những biến động kinh thiên sắp tới...